

ДЖОАНА ЛИНДЗИ

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

САМО ТИ

Нейните герои са нежни
и завладяващи. Романите ѝ са преиздадени
в повече от 46 милиона копия!

ДЖОАНА ЛИНДЗИ САМО ТИ

Превод: Веска Денева

chitanka.info

Красиво момиче на възраст, подходяща за семейство, напуска дома си, за да каже на роднините си, че може да се справя с много трудни задължения, отколкото би могло да се желае от една обикновена жена. Млада, чувствителна, решена на всяко предизвикателство, тя дори прикрива самоличността си. Жаждата за приключения я среща с изключително красив джентълмен, който запалва искрата на нейната страст.

*На А. Дж.
Гордостта на татко,
радостта на мама,
възхищението на баба и дядо.
Добре дошла вкъщи, Хлапе!*

ПЪРВА ГЛАВА

Тексас, 1892

— Пукната пара не давам, че си собственичка на част от ранчото! Няма да го управляваш!

— Така не е честно и ти го знаеш! Ако Тайлър беше тук, на него щеше да му позволиш.

— Тайлър е по-голям, освен това е и мъж, а ти си едва на седемнадесет, Кейси.

— Не мога да повярвам, че го казваш! Той е по-голям от мен само с една година! На моята възраст момичетата имат съпрузи и се грижат за най-малко три деца! Това обаче за теб не означава, че съм голяма, нали!? Или причината за всичко това е, че съм жена, така ли? Ако е заради това, кълна се, няма да ти проговоря, докато съм жива!

— Много добре казано. Нещо друго не можа ли да измислиш!

Нито един от двамата нямаше точно това предвид, но и никой не можеше да разбере какво мисли другият само по изражението на лицата им. Къртни Стрейтън мълчаливо наблюдаваше съпруга си. Дъщеря им гледаше ту към единия, ту към другия с надежда някой да ѝ обърне внимание. Но дори въздишките ѝ не помогнаха. Причина за приповдигнатия тон беше жестоката истина — без съмнение точно това превърна иначе привидно спокойния разговор между Шандос и Кейси в караница. Едва ли някой забелязваше момичето...

Спорът съществуваше от години, но никога не се беше стигало до разпрания. След смъртта на Флетчър Стрейтън преди година, съдбата и бъдещето на ранчото „Бар М“ беше под въпрос, а трябваше да принадлежи на Шандос. Флетчър познаваше добре сина си и реши да промени завещанието — в случай, че Шандос се откаже от наследство, ранчото да бъде разделено на три равни дяла между тримата внуци. Точно така стана. Шандос не искаше ранчото, за себе си беше прав. Беше доказал вече на баща си, че може да управлява имението и доста добре да се грижи за фермата. Не беше необходимо

да притежава много акри земя; имаше достатъчно глави добитък, а къщата му беше почти два пъти по-голяма от тази на Флетчър — истински палат!

Ранчото „Бар М“ и имението „К. С.“ бяха най-големите в цял Тексас. Принадлежах на баща и син. Местните хора смятаха, че двамата работят заедно, но не беше така. Сега Шандос настояваше двете стопанства да продължат да съществуват самостоятелно, но това не означаваше, че ще допусне жена да се включи в управлението на ранчото. Шандос беше избухлив по характер. Кейси беше решила на всяка цена да получи своя дял и не направи нищо, за да предотврати караницата. И двамата бяха упорити, за разлика от момчетата — Тайлър беше на осемнадесет, а Дилън — на четиринадесет. Кейси и Шандос си приличаха не само по темперамент, но и по външност. Тя имаше неговата коса — смолисточерна, на височина беше почти колкото него и всички признаваха, че е най-високото и стройно момиче в областта. Кейси бе наследила от Къртни само забележителните ѝ очи; нейните обаче имаха особено излъчване, нежно като блясъка на кехлибар. Именно заради всичко това, което притежаваше, Кейси имаше пълно основание да изисква да се отнасят към нея като към пълноправна жена — така, както се отнасят към всяка една жена от Запада, въпреки че бе минала възрастта, на която се омъжват момчетата там. Висока, слаба и стройна, Кейси приличаше изключително много на баща си, но нямаше неговите мускули. Беше невероятно красиво момиче, стига да можеше да се задържи на едно място достатъчно дълго, за да можеха другите да я забележат. Кейси непрекъснато правеше нещо, без значение дали беше седнала или права. Тя или крачеше напред-назад с дълги, типично мъжки крачки, докато разговаряше, или ръкомахаше.

Само когато беше спокойна, можеше да се забележат красивите ѝ очи, изключително гладката ѝ кожа и доста дръзкото носле. Също като баща си, имаше плътни вежди и упорита брадичка, но всичко това бледнееше пред изящно изваяните скули. Притежаваше тайнствена, неестествена способност да прикрива чувствата си. Това бе основна черта от характера и на Шандос... Никой не можеше да разбере какво чувства или какво мисли Кейси и това доста често объркваше събеседниците ѝ...

И този разговор беше именно такъв. Кейси притежаваше ораторско умение — когато една тактика не бе уместна, заменяше я с друга. Като разбра, че крясъците няма да ѝ помогнат, Кейси започна да говори по-спокойно.

— Но нали ранчото „Бар М“ се нуждае от някой, който да го управлява?

— Соутуф се справя добре засега.

— Соутуф е на шестдесет и седем години. Той спря да работи за нас след смъртта на дядо и се оттегли в малката си къща, но се съгласи да ти помага само докато си намериш някой друг. Така и не намери подходящ човек, който да поеме тази отговорност, без да предявява иск към половината от приходите. Дори ти самият не желаяш да се заемеш с управлението.

— Достатъчно грижи си имам — не мога да се разделя на две!

— Но аз мога, и ти го знаеш. Една трета от ранчото е моя, нали? Аз имам пълното право да...

— Ти дори нямаш осемнадесет години, Кейси!

— Какво общо имат годините, бих искала да знам? Освен това, ще ги навърша само след няколко месеца!

— Да. Тогава ще мислиш за женитбата и как да създадеш свое собствено семейство, но ако си ангажирана изцяло с управлението на ранчото, това няма да стане...

— Женитба! — ядосано отговори момичето. — Татко, имам предвид само няколко години, докато Тайлър завърши колежа. Знам всичко за работата в ранчото — нали ти си ме учил как да превъзмогавам трудностите, пък и сам се убеди в това...

— Да. Това беше най-голямата грешка в целия ми живот!

Шандос, като че ли говореше на себе си. Къртни, която дотогава мълчеше, се обади за първи път:

— Не, не беше! Винаги си искал тя да може да преодолее всяка една трудност, ако ни няма или ако не може да разчита на нас.

— Точно така, ако ни няма! — допълни Шандос.

— Искам да се заема с това! Кажете ми поне една основателна причина, поради която не си съгласен? — настояваше Кейси.

— Значи изобщо не си ме слушала досега, малката ми! — намръщи се Шандос, но въпреки това продължи. — Ти си прекалено млада, жена си, а и четиридесетгодишните кавгаджии от „Бар М“ едва

ли ще се съгласят да изпълняват твоите заповеди. Освен това ти си на такава възраст, когато трябва да си избереш съпруг. Кой ще се ожени за теб, ако непрекъснато се ровиш в сметките на ранчото, а вечер се прибираш миришеща на пот и мръсотия?

Кейси се изчерви не толкова от неприличните думи на баща си, колкото от яд и безсилие.

— За каква женитба говориш, татко! Та тук няма един мъж, който по някакъв начин да ми е направил впечатление през последните две години! Или ти просто искаш да се омъжа, независимо за кого? Ако това искаш, мога още сега да намеря дузина кандидати. Ако такава е цената, която искаш, още утре ще се хвърля на врата на първия срещнат!...

— Не бъди безочлива, Кейси!

— Говоря абсолютно сериозно! — настояваше момичето. — Ти ще позволиш на съпруга ми да управлява ранчото, нали? Това за теб е напълно приемливо. Добре тогава, няма да се бавя с избора на кандидат...

— Не, няма да постъпиш така с нас, няма да се омъжиш само защото искаш да се добереш до управлението и до сметките!

— Само след няколко месеца ще имам всичко това, татко! Соутуф е наполовина сляп, ако още не си разбрал. Ти продължаваш да го затрупваш с камари от счетоводни книги, а от това той не се чувства по-добре — напротив, разболява се още повече.

Шандос се изчерви, без съмнение от гняв.

— Защо никой не ми е казал?

— Защото всеки път, когато Соутуф идва е коня си, за да се срещне с теб, ти все излизаш някъде да се разходиш. Питал ли си се някога защо той е избрал да дойде най-напред тук, в ранчото „Бар М“? Или теб изобщо не те е грижа за съдбата на „Бар М“?! Защо толкова искаш да видиш ранчото разорено? Не е ли твърде скоро след смъртта на дядо?!

— Кейси, за Бога! — умоляваше я Къртни.

Кейси пребледня. Разбра, че бе отишла твърде далече и преди баща ѝ да се опомни, вече беше избягала от стаята. Къртни се опита да убеди Шандос да прости на момичето, което просто е дало воля на чувствата си. Стиснал устни, той нервно излезе след Кейси, но не я

последва. Заобиколи къщата и пое по най-краткия път към конюшната, докато тя тичаше в противоположна посока.

Къде беше сгрешил?! Защо допусна спорът да приключи по този начин? Защо Кейси избяга, за чия вина искаше да загатне? Защо беше непреклонна пред решението на баща си?! Трябваше да ѝ обясни защо не одобрява избора ѝ, но спокойно. Трябваше да убеди Кейси, че ако се провали, той няма да понесе да я види наранена, въпреки че тя беше твърдо решена да рискува. Мъжете, които се грижеха за добитъка, може би щяха да я приемат за известно време — за тях тя беше внучката на Флетчър. Ако обаче бъдат назначени нови работници, които не я познават, не са познавали и Флетчър, много скоро щяха да започнат разногласия. Може би щеше да бъде по-различно, ако тя беше възрастна жена или пък вдовица... Повечето мъже не биха приели жена да ги ръководи, да изпълняват нарежданията ѝ. Едва ли щяха да приемат безрезервно едно младо момиче.

Шандос не спомена нито една от тези причини пред Кейси, поне не толкова ясно, че да го разбере. Къртни ще трябва да поговори с нея, тя знаеше как. Сигурно щеше да изчака ден-два, докато момичето се успокои, защото когато чувствата надделееха над разума, Кейси беше непредсказуема.

ВТОРА ГЛАВА

Кейси се втурна навън плачейки, но не тръгна по стълбите нагоре. Както всеки ден по това време, така и днес, на верандата беше спокойно, нямаше никой. Вратата към антрето беше затворена.

Верандата беше голяма и просторна, широка около десет фута, а по дължина беше колкото предната част на къщата — почти осемдесет фута^[1]. Имаше няколко бели маси и столове. Баща ѝ беше направил две люлеещи се кресла. Майка ѝ се грижеше за изобилието от цветя, а зад тях бяха скрити плювалниците, без които ранчото не можеше.

Кейси отиде до парапета и вкопчи пръсти в него, докато кокалчетата ѝ побеляха. Докъдето стигаше погледът ѝ, бяха все земите на Стратън, на баща ѝ и на дядо ѝ — обширните ниви, сред които се издигаха малки хълмчета, самотните дървета се извисяваха край водоеми и разбира се, характерните за Тексас кактуси. В северната част на ранчото, почти до границата, имаше гора, но от къщата не се виждаше. Малка пълноводна река разделяше двата имота, но ползваха прясна вода от езерото, което изобилстваше от костур. Богата земя беше тази!

В пролетната утрин обаче Кейси не виждаше красотата наоколо. Никога не беше казвала на баща си какво възнамерява да направи, а сега той не искаше да обясни причините за отказа си. Защо трябваше да се лута между вината и гнева! С гнева беше свикнала от малка, беше израсла с двамата си братя, които непрекъснато я дразнеха. Но чувството за вина беше нещо съвсем друго особено когато беше свързано с болезнената истина... Какво друго можеше да направи? Баща ѝ винаги бе създавал впечатление, че не се интересува от ранчото „Бар М“. Никога не бе взимал нищо, принадлежало на Флетчър Стратън и всички го знаеха. Кейси обичаше дядо си и не разбираше защо те двамата не успяха да се помирят, за да поговорят макар и след толкова години... Флетчър от своя страна, полагаше доста усилия, но Шандос беше непреклонен.

Разбира се, Кейси знаеше историята — жената на Флетчър, Майра, го напуснала заради изневяра и отвела със себе си синовете им. Флетчър ги търсел навсякъде, искал да ги върне отново вкъщи, но напразно — като че ли били потънали вдън земя. Така и не разбрал защо го изоставили, живеел сам, докато след години изведнъж в ранчото „Бар М“ се появил Шандос.

Имал късмет, че не го застреляли, докато яздел понито си. С кожени панталони и дълги черни плитки Шандос бил неузнаваем — целият бил покрит с пера. Единственият белег, по който баща му успял да го познае, били сините очи, същите като на Майра. Според Флетчър, Майра го напуснала заради глупава женска прищявка. Това било единственото обяснение, тъй като тя не помислила как да опази себе си и децата. Затова след като кайовите^[2] ги хванали, хлапетата били продадени на команчите^[3]. Един млад индианец поискал Майра за жена, а Шандос бил осиновен. След години им се родила дъщеря, която нарекли Бялото Крило — тя била любимото дете в семейството. Може би именно заради това, когато Шандос станал на осемнадесет години и бил вече готов да заеме своето място в племето, Майра решила да го изпрати при истинския му баща. Шандос бил около осемгодишен, когато команчите ги отвлекли. Щом станал пълнолетен, Майра решила, че трябва сам да избере къде да живее — в света на бледоликите или при команчите. Това решение обаче се оказало голяма грешка. Шандос заминал, въпреки че вече бил взел решение за себе си — никога не се противопоставял на майка си. Не се противопоставил и този път, но той бил отгледан от команчите и смятал себе си за един от тях. Затова нямал желание да научи каквото и да било от „бледоликите“. Момчето знаело максимата — „Опознай добре врага си!“, а за Шандос „врагът“ бил всеки „бледолик“. В старанието си да си върне своя син завинаги Флетчър не обърнал достатъчно внимание на враждебността на младежа и точно в това била бедата. Самият той по онова време бил доста упорит, непрекъснато воювал, за да задържи момчето при себе си, но го правел така, както воюват господарите-тирани. Затова враждебността между тях се засилила още повече. Флетчър искал да пречупи характера му, искал той да стане синът, за който винаги е мечтал, но Шандос не бил вече дете. Кулминацията била, когато Флетчър накарал хората си да затворят Шандос в кошарата при добитъка и да му отрежат плитките — тогава започнала

истинска война! Шандос опитал да се отбранява, но ранил трима от работниците. Три години били изминали от деня, в който момчето се появило в ранчото.

Едва тогава Флетчър осъзнал, че може отново да го загуби и никога повече да не го види. След време Флетчър научил, че когато Шандос се върнал при команчите, хората от племето били мъртви, изклани от бледоликите. Майка му и сестра му били изнасилени и убити по жесток начин. Това се случило точно в деня, когато той напуснал баща си, за да се върне при тях. Четири години Шандос и неколцината оцелели команчи преследвали убийците с една единствена цел — отмъщение, толкова брутално и жестоко, колкото била и смъртта на хората от племето.

По същото време Шандос срещнал Къртни Харт, влюбили се и решили да се установят да живеят в имението на родителите ѝ. По една голяма случайност земите граничели с тези на баща му. Шандос решил да докаже на Флетчър, че може да се грижи за ранчото и да го управлява не по-лошо от него и без помощ. Успешно се развивала дейността и на банката в Уако, която Флетчър му бил подарил преди години, но Шандос не се докоснал въобще до парите. Искал да докаже себе си, искал сам да се издигне. Така Шандос и Флетчър, баща и син, никога не се сдобрили. Дори сега, когато Флетчър вече не беше между живите, Шандос продължаваше да се придържа към старите си привички. Може би един ден децата му щяха да обединят двете имения, което едва ли щеше да му хареса — по-скоро би изоставил ранчото „Бар М“, докато се самоунищожи, отколкото да се съгласи да го управлява!

Всичко това Кейси никога не би изрекла на глас — можеше да разсъждава часове наред, но не би наранила баща си, никога не беше го наранявала. Сега също беше замислена, затова не чу стъпките зад гърба си:

— Нали няма да се разплачеш, миличка?

Нямаше нужда да се обръща, за да отгатне кой стоеше зад гърба ѝ.

Вероятно беше чул цялата разправия между нея и баща ѝ, но най-издайнически беше разговорът за Соутуф и неговите задължения след смъртта на Флетчър. Само това да беше чул, щеше да е достатъчно, за да разпитва и да очаква отговор.

— Сълзите няма да помогнат! — отвърна тя с развълнуван глас.

— Според мен никога не са помагали, освен за да накарат мъжете да променят решенията си. Какво си намислила?

— Ще докажа на татко, че нямам нужда от съпруг, за да се справя с това, с което съм решила да се заема. Ще му покажа, че мога да работя с мъже, без да е вързан някой за полата ми.

— Не че никога няма да облечеш пола, но как ще го постигнеш?
— попита той.

— Като се захвана с работа, която не е за жена — отвърна Кейси.

— Има работа, която е подходяща за жена, но има и такава, която не е.

— Имам предвид наистина неподходяща работа, дори опасна, толкова непосилен и изнурителен труд, с какъвто една жена никога не би се захванала. Нали момичето на Окли се грижеше за биковете им и живееше сама?

— Това, което съм чувал, е, че момичето на Окли било по-твърдо по характер, отколкото истинските мъже. Даже се обличала като мъж. А ти защо питаш? Нали няма да направиш такава глупост като нея!?

— За теб може и да е глупост, но за мене не. Трябва да направя нещо. И чудо да стане, татко няма да промени решението си — от малък е непреклонен и цялото семейство знае защо.

Соутуф въздъхна — винаги е бил сред най-добрите приятели на Флетчър и сега не можеше да не признае на Кейси, че това нейно решение не му харесва.

— Толкова по-зле — възропта тя. — Не ти искам разрешение. Не съм си и помислила, че ще ми помогнеш да докажа себе си, въпреки че татко е убеден, че ще се справя. Поне те накарах да се замислиш.

— Господи! Такъв внезапен изблик на чувства чак ме плаши, миличка.

[1] фут (англ. foot) — мярка за дължина, равна на 30,48 см — Б.пр. ↑

[2] Кайови — северноамериканско индианско племе, населявало земите на Колорадо, Оклахома и други щати — Б.пр. ↑

[3] Команчи — северноамериканско индианско племе, което живеело в централната част на Небраска, покрай Мисури, близо до границата с Мексико — Б.пр ↑

ТРЕТА ГЛАВА

В далечината се виждаше огън. Деймиан Рътлидж се надяваше да е лагерен огън. Ако имаше лагер, значи имаше и хора, а през последните два дни той не бе срещал жив човек. Беше съгласен да го приютят и в най-мизерното място, само и само да стигне по-бързо до града.

Беше се изгубил. Когато тръгна, го увериха, че Запада е вече цивилизован край. За него това означаваше, че има хора, къщи, а не безкрайна пустош. Разбира се, той и не очакваше градовете да приличат на онези, от които беше тръгнал. Колкото повече се отдалечаваше, толкова по-малки и по-безлюдни ставаха населените места. Докато пътуваше с влака от Ню Йорк до Канзас, се чувстваше добре, но след това дойдоха неприятностите.

Всичко започна от железниците. Влакът по железопътната линия „Канзас и Тексас“, или както я наричаха в Мисури „Кейти“^[1], не пътуваше тази седмица. На около петдесет ярда^[2] релсите бяха прекъснати и машината беше извън строя след инцидента, предизвикан от влаковия обир. Съобщението гласеше, че само част от линията е възстановена, но има удобна връзка в следващия град, ако се вземе дилижанс — така Деймиан щеше съвсем малко да се отклони от маршрута си. Никой не спомена обаче, че този път не е използван през последните пет години, което означаваше, че е запустял и изоставен. Може би точно заради това местните хора предпочетоха да изчакат линията да бъде ремонтирана, но Деймиан нямаше търпение да стигне колкото се може по-скоро. Голяма грешка от негова страна... Трябваше поне да разбере, че след като е единствен пътник, то сигурно има причина, поради която другите са решили да не се качват в разнебитения дилижанс. До останалите градове на Канзас също се стигаше с дилижанси, но оттам влакове не минаваха — нямаше прокарани железопътни линии. Затова там нападенията и обирите бяха често срещано явление. Деймиан научи всички тези подробности едва

когато кочияшът спря, за да напои конете. Малко след това започнаха неприятностите.

Чак когато чу изстрелите, Деймиан осъзна грешката си. Кочияшът пришпори конете. Опитваше се да избяга от нападателите — глупаво решение, като се има предвид колко стар беше дилижансът и колко трудно се движеше. Изведнъж излязоха от пътя. Изстрелите се чуваха все по-близо. Деймиан така и не разбра откъде се появиха, но миля след миля скоростта се увеличаваше, очертанията наоколо ставаха все по-неясни, докато колелата попаднаха в един ров и дилижансът се преобърна. Деймиан политна напред към вратата и главата му се удари в металната дръжка. Това бе последното нещо, което запомни. Пред очите му потъмня и Деймиан загуби съзнание...

Събуди се след няколко часа, вероятно от дъжда, който барабанеше по покрива на дилижанса. Беше нощ. Опита да се измъкне навън и чак тогава осъзна, че е съвсем сам. Не знаеше дори къде се намира. Конете ги нямаше. Бяха откраднати или бяха избягали. Кочияшът също го нямаше — вероятно го бяха улучили и бе паднал някъде по пътя... Ако нападателите не го бяха пленили, сигурно бе оцелял и търсеше помощ. Нямаше как да разбере какво беше станало с него. Искеше да събере нещата си, пръснати наоколо след сблъсъка, за да ги сложи в пътната чанта. Докато ги търсеше, дъждът изми полепналата кръв от раната на главата му. Останалата част от злополучната нощ прекара вътре в дилижанса. Там поне бе на сухо. За нещастие се събуди чак по обяд — не можеше да използва изгрева на слънцето, за да се ориентира накъде да тръгне. Дъждът бе измил следите по пътя през нощта. Часовникът му го нямаше, парите от джобовете и чантата също, но онези, които бе скрил в подплатата на самото бяха там. Това беше единственото хубаво нещо досега. Отстрани на вратата намери манерка с вода, която реши да вземе със себе си. Под седалката имаше стара окъсана дреха, цялата в прах — щеше да му послужи, ако до падането на нощта не намери подслон. Тръгна натам, накъдето мислеше, че е юг — в тази посока бе пътувал с дилижанса. Надяваше се пътят, който лъкатушеше, да го отведе до най-близкия град, въпреки че той можеше да се намира далече на изток или на запад. Възможно беше също да мине покрай него, без дори да знае, че е точно там. Трябваше му късмет, за да открие верния път...

До края на първия ден оставаше малко, а Деймиан дори и не се надяваше да си намери храна. Поне да имаше оръжие, за да хване някакъв дивеч. През целия си живот беше живял единствено в град, никога не си беше и помислял дори, че ще му се наложи сам да си търси прехрана.

По пътя намери малко изворче, където изми кръвта по косата, почисти и дрехите си, които бяха все още влажни от дъжда. Реши да прекара нощта там, до изворчето. Заспа гладен, но поне жажда не го мъчеше. През втория ден болката, която пулсираше от раната на главата му, утихна. Но цялото тяло го болеше. От чантата по дланите му бяха станали мазоли, а краката му бяха в пришки. Обувките му — обикновени, градски — бяха твърде неудобни за продължително ходене. Болката в ходилата се усилваше, а тази на главата ставаше по-поносима. Най-лошото обаче беше, че към края на втория ден Деймиан изпи и последната капка вода...

Невероятно! В далечината се виждаше огън! Едва вървеше, силите му бяха изчерпани. Всеки момент щеше да се строполи на земята, затова отначало помисли, че е мираж. Твърде далече се виждаше този огън. Вместо да се приближава, Деймиан като че ли още повече се отдалечаваше от него. Скоро обаче огънят стана толкова голям, че можеше да се види ясно, дори миризмата на кафе и печено месо ставаше по-осезаема. Стомахът му се разбунтува. Беше почти стигнал до огъня, оставаха му само двадесет фута. Изведнъж усети студенината на метал, опрян във врата му. Нещо щракна, приличаше на зареждане на оръжие за стрелба. Нито беше чул, нито беше видял някой да приближава, но това, което стана, го накара да замръзне.

— Не знаеш ли, че влизането в чужда собственост е забранено?

— Вече два дни скитам, без да зная накъде — уморено отвърна Деймиан. — Освен това не знаех, че трябва да искам разрешение, когато моля за помощ.

Последва неловко мълчание. Деймиан се престаши и допълни:

— Не съм въоръжен.

Щракането, което се чу, беше от освобождаването на петлето.

— Извинете, сър, но тук трябва да внимавате.

Деймиан се обърна, за да види спасителя си — може пък той да му помогне, за да се върне отново в цивилизования свят. Изненада се, когато видя, че пред него стои момче — не много високо, с гладки бузи

като на дете и яркочервена кърпа, вързана на врата. Момчето също гледаше втренчено Деймиан. Не беше повече от петнадесет или шестнадесетгодишно. Беше със сини дънки, с мокасини до коленете, вълнено кафяво-черно пончо и тъмносиня риза. Някъде под дрехите му беше кобурът. Имаше същата широкопола шапка, каквито носеха почти всички мъже от щата Мисури. Неговата покриваше черната му коса, дълга до раменете. Очите му бяха големи, светлокафяви, почти котешки, но неподходящи за момче. Подхождаха повече на момиче, отколкото на него. Деймиан се престаши и наруши мълчанието:

— Нали не съм попаднал в някой индиански резерват? — попита той, имайки предвид пончото и мокасините на момчето.

— Не, той е на север отгук, не много далече. Защо? Какво те кара да мислиш така?

— Помислих те за индианец.

Деймиан не беше сигурен, но като че ли на лицето му се изписа разочарование.

— Приличам ли ти на индианец?

— Не знам. Все още не съм виждал — побърза да си признае Деймиан.

— По нищо не личи, че пристигаш току-що.

— Така ли?

За миг момчето го погледна безучастно, но после силно се разсмя. Смееше се от сърце. Деймиан беше убеден, че каквато и причина да имаше, то тя беше в негова полза — трябваше да се засмее и той. Конното препускане миналия ден и последвалото преобръщане на дилижанса му бяха отнели възможността да има дори шапка на главата си. Всичко, което притежаваше, беше на него. Въпреки че успя да изчисти костюма си от калта, сега беше целият покрит с прах и бодли. Изглеждаше още по-ужасно, отколкото всъщност се чувстваше, но не беше загубил чувството си за хумор. Говореше открито, без да обръща внимание на какво точно се смее момчето. Искаше да бъде разбран правилно.

— Деймиан Рътлидж Ш., имам удоволствието да ви се представя. Момчето погледна към ръката му, но не протегна своята.

— Вие трима ли сте?

След това извинително махва с ръка. Изглежда реши, че въпросът не беше от най-остроумните и добави усмихнато:

— Няма значение. Храната е топла и ти си добре дошъл в моя лагер тази нощ, тоест можеш да хапнеш с мен.

Лицето на Деймиан грейна. Колкото повече се приближаваше до огъня, толкова по-силна беше миризмата на вкусно приготвена храна, а стомахът му продължаваше да го подсеща откога не бе ял. Не беше подходящо да се обижда сега, когато му предлагаха храна. Имаше още въпроси към момчето, но най-напред искаше да се нахрани и затова тръгна веднага след него. Когато наближиха, видя, че огньовете са два — един голям, който осветяваше цялото място, и един малък, пригоден за готвене. Имаше изкопана яма, оградена с камъни, които да предпазват огъня от вятъра, за да не изгасне. Върху жаравата, над която беше скарата за месо, бяха наредени тънки клонки — така нямаше опасност мръвката да изгори, докато се пече. В единия край беше каната с кафето, на другия — метална кутия с току-що приготвени бисквити и консерва със зрял боб, който вреше. За Деймиан това беше истинско пиршество.

— Какво е месото? — попита той, докато взимаше чинията си.

— Дива патица. От прерията.

Тези птици не бяха от най-големите, но затова пък бяха две и едната вече беше сервирана в неговата чиния заедно с половината боб и три бисквити. Деймиан толкова бързо се нахвърли върху храната, че едва когато свърши, забеляза, че чинията е само една, а момчето си взимаше месо направо от скарата. Тъкмо щеше да се извини, когато домакинът каза:

— Не бъди глупав. Чиниите са излишен лукс тук. Освен това по-надолу има река, където да се измием.

— Вода! Божествено! Сигурно обаче нямаш сапун.

— Е, не такъв, какъвто би ти подходдал — замисли се момчето, но после продължи. — Можеш обаче да използваш тинята от дъното на реката, както правят всички местни момчета — ще си направиш истинска баня и ще измиеш цялата мръсотия от тебе.

Колко примитивно, помисли си Деймиан. Въобще всичко беше примитивно, особено лагерът на открито, но храната беше на ниво и той беше благодарен.

— Благодаря ти, че подели вечерята си с мен. Едва ли щях да издържа дълго без храна.

Този път и двамата се усмихнаха, но почти незабележимо. Деймиан дори не бе сигурен усмивка ли беше или не.

— Наистина ли мислиш, че мога да изям всичко сам? Това, което току-що изплюска, беше закуската ми, така че не се извинявай повече. Пестя си времето, като ям остатъците на сутринта и не ми се налага да готвя непрекъснато. Пък и няма къде да бързам — аз съм един обикновен човек от народа-янки, както се казва.

Деймиан беше чакал с нетърпение да срещне поне един янки през последните два дни. Сега, когато вече се бяха навечеряли и стомахът не го безпокоеше, любопитството му се разпали. Припомни си целия им разговор отначалото и попита:

— Как ти беше името?

Забележителните светлокафяви очи се втренчиха в него, преди отново да се върнат към каната с кафето.

— Не можеш да си го спомниш, защото не съм ти го казал.

— Ако не искаш, недей...

— Просто нямам такава — отсече момчето, — никога не съм имал.

Деймиан въобще не очакваше такъв отговор, поне не беше подготвен.

— Все пак трябва да имаш някакво име?!

— Да. — Момчето сви рамене и продължи: — Тук всички ми викат Хлапето.

— Аха — усмихнато отвърна Деймиан. Това беше характерно обръщение за целия Запад, но имаше едно такава име, което знаеха всички. — Нещо като Били Хлапето, нали?

— Да, като че ли съм прекалено малък за това, с което се занимавам — въздъхна момчето.

— А с какво се занимаваш?

Момчето подаде чаша кафе на Деймиан, който едва не я изпусна, когато чу отговора.

— Аз съм ловец на глави.

— О, никога не бих те взел за такъв, искам да кажа, че не приличаш...

— На какъв?

— На служител на закона.

— Имаш предвид шериф? Не, кой би ме взел на моята възраст?

Деймиан си помисли същото, затова беше много изненадан.

— Тогава защо се занимаваш с лов на глави? — попита учтиво.

— Заради наградите, разбира се.

— Доходно ли е? — Деймиан продължи разговора, като очакваше момчето да го попита за значението на тази дума, но отново беше изненадан, когато то отговори:

— Доста.

Момчето беше интелигентно, помисли си Деймиан.

— А колко си хванал досега?

— Петима до днес.

— Виждал съм обяви с имена на издирвани — спомена като че ли между другото Деймиан, а всъщност списъкът, който имаше, съдържаше имената на всички, обявени извън закона. — Повечето съобщения предлагат награда за заловен жив или мъртъв закононарушител, нали?

— Ако питаш колко живота съм отнел, отговорът е — нито един, поне досега не съм убивал. Е, ранил съм няколко човека, но то е друго. Един от тези петимата се беше спазарил с пазача — все едно да се спазариш с дявола.

— Тежките престъпници възприемат ли те несериозно? — осмели се да го попита Деймиан.

На лицето му отново се изписа онази едва забележима усмивка.

— Понякога — призна момчето. — Трябва да ме приемат на сериозно!

За миг оръжието проблесна и се появи в ръката му. Изглежда го беше държал през цялото време под пончото си, но Деймиан не забеляза никакво движение.

— Е, да — с оръжие можеш да привлечеш вниманието на всеки.

Не предполагаше, че момчето все още държи оръжието си. Беше прекалено младо, за да извърши всичките тези подвизи, дори да беше няколко години по-голямо, отколкото изглеждаше, в което Деймиан силно се съмняваше. Обикновено децата се хвалят с неща, които уж са техни дела, с една единствена цел — да впечатлят някого и то когато няма нужда от доказателства или пък е невъзможно да се докаже. Може би точно заради това той продължаваше да следи с поглед оръжието, докато момчето го постави в кобура, взе чашата и си наля кафе.

— Тук ли живееш? — поднови въпросите си Деймиан.

— Не.

— А въобще живеят ли наблизко хора?

Думите на Деймиан отново предизвикаха смях у Хлапето. Както и преди, имаше странното чувство, че пред него не седи младеж, а зрял мъж. Смахът му беше заразителен, но все пак дразнещ. Ако не беше там, а някъде по-надалече, човек би помислил, че пред него в палатката седи жена, но не беше така. А момчето имаше странна красота — приличаше повече на жена, отколкото на мъж.

Деймиан отхвърли всички тези налудничави мисли.

— Е, господин Рътлидж, та вие сам сте се отклонили от правилния път.

— Не се шегувам! — Деймиан помисли малко и продължи. — Надявам се поне, че знаеш къде се намираме.

Момчето кимна в знак на потвърждение.

— Със сигурност мога да кажа, че сме на един-два дни път южно от Кофивил.

Името на града нищо не му говореше. Подозираше, че дилижансът го е отвел доста на юг, но тези съмнения се появиха малко преди инцидента. Вероятно продължавайки пеша, той бе отишъл още по на юг, без дори да усети колко се беше отдалечил от целта.

— Това ли е най-близкият град?

— Не знам.

— Тогава какво правиш тук?

— Имам работа в Кофивил, по-точно надявам се да имам.

Хлапето не каза нищо повече. Това накара Деймиан да се замисли. Може би въпросите му бяха омръзнали, затова и отговорите бяха толкова лаконични. От друга страна, на Деймиан му харесваше да разговарят, но усети, че ако продължи, ще трябва да очаква отговора, който винаги съпътстваше такъв вид разговори: „Гледай си работата!“

— Ще ми се да мисля, че не съм прекалил с въпросите... Кажи ми поне близо ли сме до главния път?

— Обикновено избягвам да вървя по пътищата — отговори Хлапето и леко кимна с глава. — Така срещам по-малко хора, пък и обичам да съм сам.

Деймиан се почувства неловко. Беше принуден да поиска извинение.

— Съжалявам, че се натрапих, но наистина се изгубих.

— Как се случи? Да не би конят ти да те е хвърлил?

Деймиан усети, че момчето го подиграва — че едва ли не той е неспособен не само да язди, но и да се задържи на кон. Гласът му стана по-плътен, тонът — по-твърд:

— Не, пътувах с дилижанс. Преди да продължиш с въпросите, трябва да ти кажа, че ако бях паднал...

— Чакай малко, господинчо — прекъсна го Хлапето. — Ти се обиди от един въпрос, а досега непрекъснато ме разпитваше. Ти дойде в моя лагер, но не беше на кон. Логично е да предположа, че или конят ти си е счупил крак по пътя, или те е хвърлил. Хората, които взимат дилижанс, не ходят пеша.

Деймиан въздъхна. Хлапето беше право, а предположението му — логично, но от това не му стана по-добре. Трябваше ли пак да се извинява за всичко, което се беше случило. Каква вина имаше той?!

— Стреляха по дилижанса. Кочияшът се опита да избяга, но се преобърнахме. Ударих си главата и съм изгубил съзнание. Когато се събудих, беше нощ — конете ги нямаше, кочияшът също, джобовете и чантата ми бяха празни.

— Нападение на дилижанс в този район?! — попита момчето многозначително. — И кога стана това?

— Преди един ден.

— Сигурно вече са доста далече — разочаровано допълни Хлапето.

— Предполагам. А ти какво искаш, да са наблизо ли? — навъсено попита Деймиан.

— Уелс Фарго плаща добри пари, ако заловиш разбойници, нападнали дилижанс — особено ако нападателите са такива, дето се укриват. Той разлепва афиши „Издирва се“, без дори да има причина.

— Това обаче те улеснява — развесели се Деймиан.

— Не, просто ме кара да действам по-бързо от обикновено. Всъщност би могло да се счита за нещо като премия — неочаквана, но добре дошла. Ами вие, господин Рътлидж, какво ви води на Запад?

— Какво те кара да мислиш, че съм от Изтока?

На лицето на Хлапето отново се появи онази насмешка, от която в светлокафявите му очи проблясваха жълти кехлибарени пламъчета. Огледа Деймиан от горе до долу и добави:

— Познах.

Деймиан се намръщи. Хлапето се засмя и небрежно допълни:

— Само вие от Изтока предприемате пътуване на Запад и го смятате за развлечение.

Този път Деймиан наистина се ядоса.

— Не, не съм тръгнал на пътешествие. Отивам в Тексас, за да убия един човек.

[1] „Кейти“ — образувано от английското произношение на първите букви на Kansas и Texas — Б.пр ↑

[2] ярд — английска мерна единица=9,144м — Б.пр ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Отивам в Тексас, за да убия един човек“.

Думите бяха достатъчни, за да накарат Деймиан мислено да се върне шест месеца назад, когато в онази пролетна нощ целият му свят рухна...

Всичко вървеше по план през деня. Цветята, изпратени на Уинифред от магазина, бяха пристигнали, малко преди Деймиан да отиде при нея. Годежният пръстен беше готов още сутринта. Отидоха в ресторанта навреме, дори голямото движение по улиците на Ню Йорк Сити не им попречи. Сервираха им превъзходна вечеря. Беше решил да поиска ръката ѝ веднага щом я заведе вкъщи. Баща ѝ вече се беше съгласил, а неговият беше удовлетворен от избора му. Щяха да бъдат великолепна двойка — той щеше да наследи компанията „Рътлидж Импорт“, а тя щеше да притежава „К. У. Л.“. Нямахше да бъде обикновен брак. Щяха да се обединят двете най-големи компании за внос в щата.

Точно тогава се появи сержант Джонсън от 21-ви Граничен полк. Бяха сервирали десерта. Мургав служител го помоли учтиво да поговорят насаме. Излязоха във фоайето. Деймиан бе потресен от разговора. Не помнеше дали някой се беше погрижил за Уинифред, как си беше отишла вкъщи... Той вече бе на път за „Рътлидж Импорт“. Компанията светеше.

Обикновено работният ден приключваше около пет следобед. Понякога служителите оставаха още малко, за да приберат документите. До късно стоеше и баща му... Но чак толкова късно никой не беше оставал. Дори персоналът, който почистваше офисите, привършваше по-рано... Когато Деймиан пристигна, единствените хора в сградата бяха служителите на шерифа на Ню Йорк Сити. Тялото висеше в голямата приемна.

От двете страни на входа имаше по един пилон. Всяка година през юли^[1] на тях се вееха двата американски флага. През останалата част от годината ги украсяваха с цветя. Сега всичко беше на пода —

цветята бяха смачкани, имаше листа навсякъде по светлия килим. На единия пилон висеше тялото...

Ако стените не бяха тухлени, нямаше да бъдат толкова високи, тялото нямаше да виси шест инча^[2] над пода.

Пилоните бяха от стомана, забити в пода така, че да не могат да се огънат — можеха да издържат тежест над двеста фунта^[3]. Толкова близо, а не беше стъпил... Ако имаше обувки можеше да се подпре на пръсти на пода, макар и за малко, но краката бяха боси... Ръцете бяха достатъчно дълги и силни, за да може да се хване за пилоната и да освободи поне малко въжето около врата... Столът също беше наблизко — точно до пилоната... Изглежда дори не го беше ритнал встрани...

— Свалете тялото! — извика Деймиан, но никой не го чу. Тринамъже се опитаха да го спрат още на входа, докато разберат кой е. Всички в приемната бяха заети с огледа на местопроизшествието, търсеха улики. Нямаха време да обръщат внимание на когото и да било. Деймиан трябваше да изкрещи отново, за да го чуят:

— Свалете тялото!

Сега вече го чува. Един мъж ревна насреща му:

— Кой си ти, по дяволите?!

— Аз съм синът му! — отвърна приглушено Деймиан, без да сваля очи от трупа.

Служителите се засуетиха и веднага свалиха на пода тялото на Деймиан Рътлидж. Чу се безсмислен и объркан шепот, някой сочеше към сина, но всичко му се струваше ужасно далече... Все още беше в шок. Не можеше да повярва, че баща му е мъртъв. Беше единственият човек, на когото държеше и когото истински обичаше. Други близки нямаше... Майка му го беше изоставила още като дете, за да се омъжи за любовника си. Оттогава Деймиан не беше я виждал, а и нямаше никакво желание да се среща с нея. За него тя беше мъртва. Но баща му...

Даже Унифред не обичаше толкова, колкото баща си. Беше решил да се ожени за нея и да живеят в разкош. Надяваше се, че изборът му беше правилен. Тя беше красива, изтънчена. Щеше да бъде добра майка на децата му. Всъщност тя имаше доста странни разбирания. Но баща му...

— Очевидно е самоубийство. Има и бележка — дочу като че ли отдалече Деймиан. Някой държеше пред очите му „бележката“. Когато

успя да задържи погледа си върху думите, прочете: „Опитах се да го превъзможна, но не можах. Прости ми, Деймиан“.

Деймиан дръпна листчето от ръката на служителя и отново прочете написаното. Приличаше на почерка на баща му, но беше наклонен. Листчето като че ли беше извадено от джоб или поне е било смачкано в ръката му.

— Къде я намерихте? — успя да попита той.

— На бюрото, по-точно в средата на бюрото. Беше невъзможно да не я види човек.

— Бележникът му е съвсем нов! — посочи с ръка към бюрото Деймиан. — Ако наистина го е писал, преди... защо му е трябвало да къса листче от някъде?

Единият служител веднага отхвърли предположението му, другият се опита да поясни:

— Може да го е носел дни наред, докато реши какво да прави.

— И възето ли си е донесъл сам? Това въже не е от офиса.

— Значи го е донесъл — отговори шерифът. — Вижте, господин Рътлидж, разбирам колко ви е трудно да приемете факта, че човек, когото познавате, е взел такова решение и си е избрал такава съдба. Знаете ли какво точно не е могъл да „превъзмогне“, както пише в бележката?

— Не, баща ми нямаше причина да се самоубива — продължаваше да настоява Деймиан.

— Е, изглежда той е бил на друго мнение.

Очите му потъмняха, станаха сиви, погледът му се премрежи:

— И вие приемате това за достоверен факт?! Няма ли поне да предположите, че е възможно да е убийство?!

— Убийство? — шерифът беше непоколебим. — Има много полесни и бързи начини да се самоубиеш, отколкото да увиснеш на въже. Известно ми е колко дълга и мъчителна е тази смърт. Тя настъпва едва след като вратът на жертвата се счупи, а неговият не е.

— Вие просто искате да прилича на самоубийство.

— Ако искате да знаете, един куршум в главата щеше да му свърши по-добра работа. Погледнете! Има ли някакви следи от борба? Колко човека са необходими, за да вдигнат тяло с такова тегло и размер, ако той сам не го е желал? Един-двама не биха се справили. Повече от трима?! Защо? Поради каква причина? Баща ви държеше ли

тук пари? Липсва ли нещо ценно? Имал ли е врагове, които да го мразят толкова, че да го убият?

Отговорът на всички въпроси беше „Не!“, но това не успокои Деймиан. Шерифът направи заключение въз основа на доказателствата, които имаше. Не можеше да го вини за това, което бе очевидно. Защо да се ровят в подробности, когато всичко беше повече от ясно. Така щяха да приключат бързо и да се насочат към друг случай. Да продължава да ги убеждава, че трябва да разследват, беше губене на време — както за него, така и за тях.

Все пак беше опитал. Изминаха два часа. Съдебният следовател даде знак, че е готов и всички служители напуснаха залата като се извиниха, преди да се сбогуват с Деймиан. Обещаха да разследват случая, но той дори и за миг не им повярва — на този етап не можеха да направят нищо повече. Трудно щеше да преодолее загубата на баща си...

Беше почти полунощ, когато се прибра вкъщи. Имението, където живееше с баща си, беше просторно, прекалено голямо за двамата. Именно заради това Деймиан не се премести да живее отделно. Обичаха да разговарят, всеки имаше нужда от компанията на другия. Сега бе пусто... Вече няма да може да поделити закуската си с него, преди да тръгнат за работа... Никога няма да завари баща си късно вечер в кабинета или в библиотеката; да почетат или да поговорят за класиците. Никога няма да обсъждат бизнеса на вечеря... Никога...

Сълзите, които беше съдържал дотогава, изведнъж потекоха. Не беше стигнал до стаята си, но в този късен час прислугата вече спеше, така че нямаше кой да го види. В бюрото си държеше бутилка бренди, от което си наливаше само когато не му се спеше. Сипа си малко, без дори да помисли защо го прави. Беше объркан... Единствената мисъл в главата му бе, че трябва да открие истинската причина за трагедията. Не приемаше, че баща му е постъпил по този начин по собствена воля. Разбира се, нямаше доказателства за обратното, но Деймиан беше убеден, че баща му не би посегнал на живота си — познаваше го доста добре.

Деймиан Рътлидж III не беше човек, който непрекъснато увърта или капризничи. Не лъжеше, сам си признаваше, ако беше сгрешил. Ако нещо го беше довело до пълно отчаяние, щеше да сподели със сина си. Още повече сега, когато планираха сватбата. Говореха си за

предстоящия ремонт на западното крило, където Деймиан-младши искаше да се настани с бъдещата си съпруга, а баща му нямаше търпение да дочака внуците... Освен това беше доволен от живота си. Нямаше желание да се жени отново, но беше напълно щастлив с жената, която обичаше. Беше достатъчно богат, беше получил голямо наследство. Обичаше и работата — продължи делото на собствения си баща и разшири бизнеса. Имаше всичко, заради което си струва да се живее. Но някой друг беше решил, че не е така. „Прости ми!“ Не, баща му не използваше такива думи... Нямаше за какво да прощава на баща си, но имаше причина за отмъщение...

Деймиан прекъсна спомените си. Беше наел детектив, който отговори на всички въпроси. Да, беше тръгнал на Запад, за да убие човека, причинил смъртта на баща му. Думите му като че ли не впечатлиха Хлапето.

— Имаш ли основателна причина?

— Голяма.

— Да не би да си ловец на глави?

— Едва ли може да се каже така. Проблемът е от личен характер.

Деймиан беше готов да му обясни, но момчето не го попита, само кимна в знак разбиращо. Ако беше любопитствал повече, сигурно нямаше да му обясни подробностите. Необикновено хлапе! Момчетата на неговата възраст щяха да го затрупат с въпроси, той обаче му зададе само няколко и то без особен интерес. Поне не даваше вид, че се интересува.

— Смятам да се изкъпя, после ще се върна — рече Деймиан и стана.

Хлапето вдигна ръка и посочи с палец зад гърба си:

— Брегът е надолу. Аз ще си легна, така че не вдигай много шум, когато се върнеш.

Деймиан кимна, взе чантата си и тръгна към реката. Дочу, че момчето му извика да се пази от змии и се засмя. Проклето хлапе! Ще трябва да свикне с него през следващите няколко дни.

[1] 4 юли — Национален празник на САЩ — Ден на обявяване на Независимостта — Б.пр. ↑

[2] инч — английска мерна единица=2,54см ↑

[3] фунт — английска мерна единици = 453,6 г — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Събуди се. Миришеше на току-що пригответено кафе, но Деймиан не стана веднага. Беше му приятно и удобно в леглото, а имаше усещането, че е спал час-два. Напълно възможно — въпреки умората не можа да заспи веднага, затова не се чувстваше отпочинал. Когато отвори очи, на небето все още имаше звезди, но от изток денят се пробуждаше и слънцето поемаше по своя неизменен път.

Много безсънни нощи Деймиан беше прекарал в размисли за смъртта на баща си и всичко онова, което се случи впоследствие. През изминалите шест месеца гневът беше негов единствен спътник. Часове наред се отдаваше на силните чувства, които бушуваха в него. Беше объркан, безпомощен, липсваше му вяра, но беше твърдо решен да довърши делото си докрай, за да възтържествува справедливостта.

Властите не продължиха разследването. Деймиан нае частни детективи, които се оказаха прецизни в работата си. В нощта на убийството заведението срещу компанията било отворено. Поради късния час посетителите били малко и повечето сервитьори бездействали. Един от тях бил впечатлен от двама непознати — снажни, яки мъже, които излезли от главния вход на „Рътлидж Импорт“. Срещу малко възнаграждение той ги нарисова. Сервитьорът се оказал доста добър художник. След като „портретът“ беше показан във всички квартали на града, детективите откриха единия от престъпниците, който всичко си призна. Няколко дни преди това стана ясно, че Хенри Карътърс също е заподозрян.

Деймиан не можеше да повярва, че Карътърс е замесен — той беше счетоводител на баща му повече от десет години. Беше дребен на ръст, обикновен мъж, около четиридесетгодишен, общителен, но не се беше женил. Грижеше се за старата си леля, която живееше в източното предградие. Нито един ден не беше отсъствал от работа — винаги можеше да го открие човек или в канцеларията му, или в някой от складовете, където все проверяваше инвентара. Като всички

работници от компанията, Карътърс също беше на погребението и скърбеше за безвъзвратната загуба на собственика.

Един от детективите поиска да прегледа счетоводните книги и след като получи разрешение, установи, че на фирмата са нанесени сериозни щети. Хенри беше призован на разпит, но отговорите му бяха незадоволителни. Това обаче не беше достатъчно основание, за да бъде арестуван, но точно тогава Хенри изчезна... Нямаше и следа от него. Портретите на двамата престъпници също пропаднаха като че ли вдън земя...

Двамата мъже, които Хенри бе наел, не знаеха името му, но описанието, което дадоха съвпадаше: дребен мъж, очила с дебели стъкла, рядка кестенява коса, бенка на лявата буза и сиво-сини очи като на кукумявка. Без съмнение — Хенри Карътърс. Беше ги наел да убият неговия работодател само за петдесет долара, за да не бъдат разкрити злоупотребите му.

Петдесет долара! Господи, колко евтин беше човешкият живот! Деймиан още не можеше да повярва, но както каза детективът, в живота трагедията на един човек обикновено се превръща в късмет за друг.

Именно Хенри беше инсценирал самоубийство, предсмъртната бележка беше фалшифицирал също той. Вероятно се беше надявал мъката да държи Деймиан достатъчно далече от счетоводните книги, докато успее да прикрие незаконно присвоените пари така, че никога да не излязат на бял свят. Хенри Карътърс беше истинският убиец — двамата мъже бяха само марионетки. Ако Деймиан не беше толкова упорит в търсенето, Хенри щеше да остане неразкрит. Въпреки това успя да изчезне. Три месеца трябваше да изминат, за да го открият във Форт Уърт, но след това отново изгубиха следите му.

Достатъчно беше чакал някой друг да свърши онова, което по право беше негово задължение. Докато Карътърс се наслаждава на свободата, Деймиан не биваше да бездейства и затова тръгна към Тексас за Форт Уърт. Като всички, обявени за издирване, Карътърс беше някъде на Запад, за да не могат лесно да го намерят сред дивата пустош. Деймиан беше твърдо решен да го следва, докато го открие и залови. Не беше много наясно как точно се преследва престъпник, но трябваше да успее. Имаше дори шерифска значка, за да бъде в правото си, когато стреля. Скъпо струваше помощта на приятелите на баща му,

но си заслужаваше — беше упълномощен представител на закона, имаше право да изисква съдействие от местните власти, за да залови Карътърс. Списъкът в джоба му беше подробен — включваше имената и прозвищата на всички издирвани престъпници от Тексас, както и на тези от останалите Западни щати и територии. Името на Карътърс беше добавено най-накрая.

— Хей, момчета, ще дойдете ли да пиете кафе или ще се пълзите по корем до изгрев слънце?

Деймиан отвори очи. Беше сигурен, че Хлапето не говори на него. Отнякъде се чуваше дрезгав смях. Деймиан се изправи бавно и едва тогава различи два не съвсем ясни силуета. Мъжете станаха и изтупаха пръстта от дрехите си. Деймиан втренчи поглед в Хлапето. Опита се да разбере реакцията му, но изражението на неговото лице беше неразгадаемо. Хлапето беше с дрехите от предишния ден, които сега имаха повече гънки — това показваше, че беше спал с тях. Шапката, завързана, висеше небрежно на гърба и откриваше косата му — тя не беше просто разпиляна и невчесана, а сплъстена и мръсна, като че ли гребен не беше се докосвал до нея месеци наред, ако Хлапето изобщо имаше гребен. Беше приклепнал до огъня, който отново гореше. На пръв поглед беше спокоен, дали се тревожеше от появата на двамата мъже или беше доволен, че ги вижда, не можеше да се разбере. Деймиан се зачуди откъде тези двамата знаят, че са тук. Огънят едва блещукаше и трудно можеше да се различи от десет фута. Лагерът беше все още скрит в сянката на нощта, слънцето едва сега изгряваше. Деймиан нямаше да забележи новодошлите, ако не беше проследил погледа на Хлапето. Дори и тогава трудно различи двата силуета, а момчето ги беше видяло... Безпокоеше го фактът, че непознатите се бяха крили, но ако Хлапето е знаело за тях, защо не ги беше поканило още през нощта, когато толкова любезно предложи подслон на Деймиан? Защо ги беше пренебрегнало?

Двамата приближаваха огъня. Едва сега можеше да ги разгледа по-добре. Единият беше висок, едър, усмихнат дружелюбно. Другият все още чистеше дрехите си от пръстта, беше си огънал шапката и тупаше панталоните. Когато видя Деймиан, гологлавият спря: очите му се ококориха, като че ли пред него стоеше призрак и се обърна към приятеля си:

— Не ми прилича на мъртвец, а ти каза, че бил мъртъв?!

— Ти си най-тъпото магаре, което някога съм виждал, Билибоб! — ревна в отговор другият, извади бързо оръжието си и го насочи към Деймиан.

Билибоб също извади пистолет, но се забави, докато го намери, и тутакси го насочи към Хлапето — то стана бавно, вдигна ръце встрани от джобовете, за да покаже, че не е въоръжен и няма намерение да им създава проблеми. Лицето му отново беше безизразно, гледаше ги невъзмутимо. Не се страхуваше. Това подразни Деймиан — по всичко личеше, че му предстои среща с онези, които бяха нападнали дилижанса, и че трябва да разчита единствено на себе си. Хлапето си даде вид, че това не го засяга...

— Нямах право да ме ругаеш така, Винс — оплака се Билибоб, — грешката беше твоя. Следващия път, преди да кажеш, че някой е мъртъв, първо се увери, а не после да ме плашиш до смърт!

— Млъкни, Билибоб, и без това си затънал до шия!

Но думите на Винс не бяха разбрани правилно — вместо това Билибоб погледна към краката си, за да види в какво беше „затънал“. Винс забеляза тази проява на глупостта на своя съдружник, присви очи, бутна с лакът Билибоб и му показва къде трябва да гледа — към техните жертви. Усмивката му отново цъфна:

— Е, сега можем да поседнем, преди Билибоб да поправи грешката си. Ти вече нямаш нищо интересно, господинчо. Ами ти, хлапе?

За миг Деймиан помисли, че те познават момчето — извикаха го по име. После обаче се досети, че обръщението е по-скоро свързано с възрастта на момчето, отколкото с името. Пък и когато не знаеш името на едно момче, обикновено се обръщаш към него с „хлапе“.

— Нещо интересно, а? — замисли се момчето. — Ами имам кафе и купа тесто, готово за пържене в тигана, ако това имате предвид.

Отговорът му предизвика смях у Винс:

— Всъщност, интересува ме, но трябва да имаш и нещо друго в джобовете, нали?

— Да, там държа това...

Както говореше, Хлапето изведнъж извади онзи същия револвер с такава бързина, че нито Деймиан, нито двамата натрапници можаха да видят кога свали ръцете си. Хлапето не просто извади револвера, но стреля с него. Дали беше улучил, нямаше значение. Намерението му

беше да улучи Винс, защото оръжието му беше насочено към Хлапето. Ако целта му беше да го обезоръжи, то имаше дяволски късмет — куршумът просвистя покрай пистолета на Винс, той изрева от болка и го изпусна. Не беше тежко ранен, куршумът само го одраска по ръката, но това беше достатъчна причина, за да изругае и да завие от болка. Билибоб гледаше втренчено приятеля си, устата му беше отворена, на лицето му беше изписан истински ужас. Хлапето се възползва от ситуацията — промъкна се до него и опря дулото в носа му. Добре че Билибоб излезе голям глупак, в противен случай щеше да стане престрелка, Деймиан седеше точно между тях. Ако натрапникът беше отговорил на огъня, той щеше да стане мишена за куршумите и на двамата. Деймиан побърза да се отмести, опомни се и стъпи на крака. През това време Хлапето вече беше прибрало оръжието от безжизнените ръце на Билибоб и вдигна другото от земята. Деймиан не можеше да повярва на очите си — момчето беше обезоръжило двамата престъпници, без да се пролива кръв и въпреки това лицето му беше спокойно и невъзмутимо. Изглеждаше като човек, който току-що е бил в храстите, за да се облекчи, а не като човек, който е „освободил“ двама убийци от оръжията им.

Хлапето подхвърли на Деймиан единия пистолет, другия пъкна в кобура си. Неговият беше в дясната му ръка и го размахваше, докато говореше:

— Сядайте и сложете ръцете си на тила! Не ми създавайте проблеми, защото ще взема да реша, че е по-лесно да ви гледам мъртви, отколкото живи. Достатъчно работа имам, не ме принуждавайте да избира лесния начин и да се освободя от излишния товар.

Деймиан не можа да чуе добре за какъв товар ставаше дума, но по всяка вероятност момчето имаше предвид излишното оръжие... Гласът на Хлапето стана по-тих.

Деймиан не разбираше нищо от оръжия — не му се беше налагало да ползва досега. В Ню Йорк не беше необходимо да имаш оръжие. Но от пушки разбираше. В колежа беше участвал в турнир по стрелба, често беше ходил на лов с баща си.

— Потърси нещо в торбата си, за да вържем тези двамата, господин Рътлидж. Една стара риза ще свърши добра работа — разпореди се момчето.

Деймиан отново въздъхна — та той не носеше стари ризи.

— Така или иначе, няма да имаш нужда от торба, щом тръгнем на път. Трябва ти кон — добави момчето.

Думите му накараха Деймиан да се замисли. Нямахше представа, как щяха да стигнат до града. Очевидно Хлапето имаше план, след като беше пресметнал, че когато двама са на един кон, място за багаж няма. Изсипа торбата и взе в свободната ръка една риза, в другата държеше оръжието. Хлапето го погледна, беше доволен от избора му. След това обясни на Деймиан как да завърже престъпниците. Логично, помисли си той, все пак Хлапето беше този, който доказва, че с него шега не бива, докато Деймиан се оказа в същото глупаво положение, в каквото се намираше Билибоб — непохватен и бавен. Винс нададе вик, когато започнаха да го връзват:

— И къде ще ни водиш, хлапе.

— В Кофивил, при шерифа.

— Губиш си времето, момче, не сме направили нищо лошо.

— Аз обаче имам един свидетел тук, който едва ли е съгласен с теб!

— Не, той е извън играта, хлапе.

— Имам също и признанията ви.

— Какви признания? — учудено попита Винс и заканително погледна приятеля си. — Да не си признал?!

— Не съм глупак, че да направя такова нещо! — каза Билибоб, но се изчерви.

Хлапето забеляза това и се престори на ядосан:

— Не се прави, че не знаеш, шерифът няма да губи време в решения дали да действа или не! Нападение на дилижанс или обикновен грабеж — какво значение има?! Длъжен съм обаче да ви предупредя, че сте в списъка на издирваните. Ако искате, вярвайте! Така или иначе, аз нищо не губя!

Ако Деймиан беше обърнал достатъчно внимание, щеше да забележи, че крадецът на име Винс се паникьоса, когато чу Хлапето да споменава за списъка на издирваните. Момчето беше осъзнало, че именно този Винс е по-опасен тип, затова атакуваше точно него, а не безобидния Билибоб. Честно казано, Деймиан не очакваше да имат повече проблеми с тях, но въпреки това беше силно изненадан, когато видя Винс да се хвърля в краката на Хлапето. Паднаха и двамата —

момчето на гърба си, а Винс отгоре му. Започна се борба за оръжието. Докато Винс се опитваше да измъкне револвера на Хлапето, Деймиан се хвърли върху него и тъкмо стовари юмрук в лицето му, когато чу прещракването на оръжие. Дватама замръзнаха на място. Винс видя, че Хлапето беше вече на крака, готов да стреля. Дулото на револвера беше опряно в главата на Винс.

— Няма да стреляш?

— Така ли мислиш?

Това беше всичко, което Хлапето каза. Лицето му отново стана безизразно. Последва изстрел и Винс падна на земята... Деймиан се опита да разбере какви мисли се въртят в главата на момчето, какво ли чувства сега, когато най-хладнокръвно стреля от упор. Дали страхът не го беше накарал да действа толкова бързо? Каквато и причина да беше го подтикнала, едно беше ясно — Деймиан се ядоса на себе си. Прекалено много бяха изненадите още от самото начало на деня, но най-вече се подразни от факта, че това малко момче беше спасило живота му два пъти. Деймиан беше достатъчно силен, за да се защитава сам! Та нали той повали с един удар Винс?!

А после още преди да се е опомнил, Хлапето взе, че го застреля.

Противоречиви чувства обзеха Деймиан. Самият той не беше използвал физическа сила, за да се защити, откакто беше петнадесетгодишен. Тогава се прибра вкъщи с разбит нос. Срещу него се бяха изправили седем момчета — всяко едно готово да се бие. Когато баща му си дойде, Деймиан трябваше да изслуша най-тежките обвинения, които някога някой му беше отправял. Единственото, което запомни, беше, че винаги трябва да разчита на силата и ръста си — те бяха най-голямото му предимство пред останалите момчета... И сега се опита да изпълни съвета на баща си — шест фута и три инча не беше никак малко за височината на който и да е мъж, но не се почувства по-добре.

— Много добре, господин Рътлидж! — каза Хлапето в старанието си да разсее объркването, което беше изписано на лицето на Деймиан. — Сега, след като приключихме, мога да се заема с палачинките и само след няколко минути закуската ще бъде готова.

Думите му бяха изречени толкова спокойно, като че ли се беше случило нещо съвсем обикновено. Нервите му сигурно бяха от

стомана. Деймиан само кимна с глава. Хлапето продължаваше да го изненадва.

ШЕСТА ГЛАВА

Хлапето отново приклегна до огъня и се съсредоточи върху готвенето — поне така си мислеше Деймиан. Изсипваше тестото в тигана, подхвърляше палачинките, а когато станеха готови ги нареждаше върху единствената чиния и отново започваше. Беше прибрал оръжието си в кобура, но можеше да го извади бързо и да стреля. По очите му личеше, че беше готов да действа всеки момент. Деймиан дори си помисли, че може би именно очите му помагаха, сигурно имаше орлов поглед. Страхотно Хлапе! Сега, след всичко случило се, Деймиан не се съмняваше в достоверността на думите на момчето; вярваше му, че е заловил петима престъпници.

Винс беше все още в безсъзнание и Деймиан реши да завърже ръцете му зад гърба. После го остави в същото положение, в което се намираще вече доста време — от носа му продължаваше да тече кръв. Билибоб лежеше смирено и гледаше Деймиан със страхопочитание.

Престъпниците бяха добре вързани. Сега Деймиан можеше да се заеме с дрехите, които беше сгънал и прибрал прилежно миналата нощ. Ботушите му също бяха на мястото си. Тъкмо щеше да ги обуе, когато забеляза втренчения поглед на Хлапето.

— Няма ли да ги изтръскаш преди да ги сложиш на краката си? Не се знае на кого са послужили за легло през нощта — поясни момчето.

Деймиан ги хвърли обратно на земята, като че ли вътре имаше змии. Билибоб се изкикоти и той го стрелна с поглед. Хлапето успя да прикрие смеха си и когато се обърна към него, вече беше отново сериозен. Този път Деймиан хвана ботушите за токовете, изтръска ги, огледа ги внимателно отвътре и ги сложи на земята.

— Сега вече можеш да ги обуеш — каза момчето.

Деймиан го погледна, не му вярваше.

— Не ме будалкаш, нали?

— Опазил ме Господ! Не се знае дали не са влезли скорпиони или някакви други животинки — в някои райони има...

— Няма нужда да ми обясняваш! — прекъсна го Деймиан и се намръщи. После отиде до багажа, за да си извади чисти чорапи — не искаше да се разхожда цял ден с мръсните от предишния ден. Бяха го ограбили, но сега нещата му бяха тук и не възнамеряваше да се разделя повече с тях. Скоро обаче се увери, че е по-добре да остане с мръсните чорапи, опита се да ги събуе, но те бяха залепнали — пришките бяха станали на рани, всяко докосване до тях му причиняваше болка, а от дърпането на чорапа потече кръв. Истинският ад настъпи едва когато си обу ботушите. Върна се при огъня куцукайки. Искрено се надяваше Хлапето да греши в преценката си и Кофивил да е само на един ден път, а не на два. Едва ли щеше да издържи на продължителен преход с тези крака, целите в рани.

До огъня чинията вече беше пълна догоре с палачинки, имаше и буркан с мед.

— Маслото ми свърши вчера, така че ще трябва да се задоволиш само с меда. Аз нещо нямам апетит след толкова преживявания от сутринта насам, но ти закуси. Каквото остане ще го хапна по-късно.

Деймиан погледна към Винс и Билибоб и попита:

— Няма ли да поканим и другите „гости“?

— Не, по дяволите! Ако бяха дошли да закусват, нямаше да вадят оръжие!

За първи път не отговори спокойно, отвращението в думите му предизвика същото изражение и на лицето му. Поне имаше някакви чувства, помисли си Деймиан, иначе човек би помислил, че е равнодушен към всичко и всички. После Хлапето стана и отиде при Билибоб.

— Къде скрихте конете!

— Долу до реката.

Хлапето тръгна натам. Деймиан се обърна и реши да не изпуска от поглед престъпниците. Мислеше си, че Билибоб едва ли ще създава неприятности повече, но не биваше да подценява Винс, макар и да е в безсъзнание. Не след дълго Хлапето се върна с два коня. Деймиан реши, че сега, когато имаха още коне, може би момчето щеше да му позволи да вземе всичкия си багаж. Не му се искаше да го оставя там. Но конете изглеждаха ужасно — единият едва пристъпваше, а другият куцаше. Изненада се, като видя Хлапето да се насочва право към Винс,

но още повече се изненада, когато го ритна в гърба. Не можеше да се каже, че е силно или че го е заболяло, но все пак...

— Ненавиждам хората, които мъчат животните по такъв жесток начин! — каза Хлапето и се обърна към Билибоб. Той изглежда се изплаши да не получи ритник като Винс и бързо се сви на мястото си. — Кой е твоят кон?

— Нито един не е мой. И двата са на Винс — отрече Билибоб, но беше повече от очевидно, че лъже.

— Добре. Този не можем да го яздим, другият скоро ще се оправи. Погрижи се за него, извади камъка от копитото — започнало е да събира гной! И си махни проклетите шпори, целият е в кръв!

Билибоб още повече се сви, но момчето вече беше казало всичко, което искаше и се насочи към огъня.

— Време е да тръгваме — рече Хлапето на Деймиан. — Ако тези двамата вървят бързо, може и да имаме късмет да изминем повечето път днес. Те ще вземат единия кон. Дано кобилата да издържи, докато стигнем града, там ще се погрижим за нея... Дявол да го вземе, наистина ме ядосаха тези типове.

Наистина личеше, че е ядосан. Деймиан реши, че не е подходящо да пита за багажа си точно сега. Може пък и да си набави всичко необходимо, когато стигнат града...

За да се разсее, започна да помага на Хлапето да вдигнат лагера. Деймиан отиде да измие съдовете. Когато се върна, огънят беше загасен, конете оседлани, а Хлапето прикрепваше покъщнината си към седлото. Чак сега Деймиан забеляза дорестия кон, който беше завързан встрани от огнището. Красивото, добре гледано животно, като че ли нямаше търпение да тръгне на път! Можеше да се сравнява единствено с породистите коне, които Деймиан беше виждал на надбягвания. Интересно, откъде Хлапето притежаваше такъв кон...

Момчето се опитваше да качи Билибоб на седлото. По това, което се чуваше, явно не му беше лесно.

— Казах ти, не мога да се кача със завързани на гърба ръце! — оправдаваше се той. — Дори и да ме качиш, по някое време пак ще падна, защото няма да мога да се държа!

— Тогава мисли повече как да се задържиш на седлото, отколкото какви проблеми да ми създаваш! Или ще се качиш, или ще вървиш пеша — друг избор нямаш!

Не беше невъзможно да се качи и да се задържи отгоре на коня, затова Деймиан го хвана и го хвърли на седлото. Билибоб тъкмо щеше да попита какво става, но реши, че е по-добре да внимава да не падне от другата страна и млъкна. Затова пък Деймиан спечели одобрителната усмивка на Хлапето, което като че ли искаше да му каже, че *има полза и от него*. После погледна към неподвижния Винс и подхвърли:

— Ако този е все още жив, можеш да опиташ същия номер.

Не пропусна да му намекне за удара, който стовари върху лицето на Винс! Това го накара да се изчерви, но двамата успяха да качат и другия негодник до приятеля му. Свестиха го едва след като му поляха главата му с вода.

Сега беше ред на Деймиан — ако имаше някой друг, който да го повдигне, той нямаше да откаже, но по-едър от него в момента нямаше. Никога не си беше и помислял дори, че ще му се наложи да се качва сам на кон, винаги се движеше с файтон. Така беше в големия град. Днес за първи път щеше да язди, а конят изглеждаше не само голям, но и висок. Момчето разбра и отиде до него.

— Сложи си краката в стремената. Не си ли яздил досега?

— Не, в града има файтони и не ми се е налагало — призна си Деймиан.

— Трябваше да се досетя — въздъхна момчето. — Така, подпри се на ръката ми, сложи си единия крак в стремето, а с другия се отгласни нагоре, за да се прехвърлиш на седлото.

Лесно беше да се каже, но да се изпълни — не. Чак при втория опит Деймиан успя да се закрепил на седлото, без да падне. Макар и съвсем случайно, „приземяването“ му беше успешно, дори се почувства виновен за начина, по който качи Винс и Билибоб — ръцете им все още бяха завързани отзад на гърба и те нямаха никаква опора. Деймиан обаче получи подкрепата на Хлапето:

— Можеш да се държиш за мен, ако искаш. Не се притеснявай, няма да яздим бързо, за да нямаме проблеми.

Тръгнаха веднага. Не след дълго Винс започна да се оплаква, че не може да язди повече с вързани ръце. Обидните думи, които изричаше, псувните и заканите бяха отправени най-вече към Деймиан заради счупения нос. Хлапето не можа да го изтърпи:

— Млъкни, ако искаш довечера да ядеш!

Винс млъкна. Деймиан се усмихна. Трябваше да признае, че Хлапето притежаваше доста странен начин на убеждаване. Така или иначе, на Деймиан му хареса, даже се възхити от него. Мнението му за момчето ставаше все по-добро — за възрастта си той беше не само умно, но и интелигентно момче; беше компетентен по много въпроси, притежаваше доста добри качества и умееше да ръководи. С две думи — оправно момче. Имаше обаче нещо, което смътно безпокоеше Деймиан и той опитваше да разбере какво е то, но после реши, че не е негова работа и не бива да се меси. Начинът, по който Хлапето се справи с престъпниците и намерението му да ги предаде на служителите на закона още веднъж доказваха, че не беше излъгал нито за „професията“ си, нито за броя на заловените от него престъпници. Беше прекалено млад за такава опасна работа, но бързината и сръчността му помагаша. Само навиците си трябваше да промени. Да спиш на открито не беше най-подходящия начин на живот — лагеруваше край реките, а такива места не предлагат много удобства. Деймиан си помисли, че ако Хлапето се беше къпало скоро, то въобще не му личеше, защото миризмата, която се носеше от него, не беше от най-приятните...

По обяд спряха за малко да си починат и конете да отморят. Деймиан видя, че на седлото на коня беше завързана неговата торба и остана приятно изненадан. Сега можеше да си вземе кърпа и да си я върже на лицето, но не искаше Хлапето да го види, защото щеше да се засегне. След като цял ден беше яздил до него, Деймиан не се сдържа и без много да мисли, попита момчето:

— Това ли са единствените ти дрехи?

— Достатъчни са ми — отговори момчето. — Пазят ме от различни твари.

Деймиан така и не разбра шегува ли се или говори сериозно, затова не посмя да го попита какви твари има предвид. Само въздъхна — трябваше да се примири, докато стигнат града.

— Какво мислиш, ще стигнем ли Кофивил до довечера? — с надежда попита той.

Момчето не отговори веднага.

— Щяхме да стигнем, ако не ни се бяха натрапили онези двамата, но сега силно се съмнявам. Едва ли, господин Рътлидж.

Деймиан трябваше да се примири с още едно разочарование, затова реши да продължи разговора.

— Не е ли по-добре да ме наричаш Деймиан? „Господин Рътлидж“ някак си не подхожда, пък и макар и от скоро, много неща ни сблизиха. Освен това мисля, че е редно и ти да имаш истинско име, лично твое.

— Е, когато трябва да подписвам нещо, използвам инициалите „К. С.“, ако това имаш предвид.

— И какво означават?

— Нищо — вдигна рамене момчето. — Когато трябваше да се подпиша за първи път, за да получа наградата си, шерифът четеше нещо, на което пишеше „К. С.“. На мене ми хареса — лесно и практично. Оттогава шерифът ме нарича така.

— Кейси^[1], а? Хубаво звучи. Имаш ли нещо против да те наричам Кейси?

Момчето като че ли се смути, замисли се за момент, но после се успокои и каза:

— Както искаш! — не беше истина, но Кейси не желаше да спори.

Деймиан се засмя. Стана му смешен самият факт, че момчето прие име, което е известно повече като момичешко. Момчетата на неговата възраст са доста чувствителни за такива, макар и тривиални подробности. После и двамата замълчаха. Денят беше Дълъг и уморителен, но Деймиан беше благодарен, че нямаше повече инциденти, които да нарушат спокойствието им. Малко преди залез слънце Кейси насочи конете към реката, за да пренощуват там. За няколко минути стъкна огъня и се зае с приготвянето на тесто. Наложиха се да прекъсне готвенето само когато трябваше да помогне на Деймиан да свали Винс и Билибоб от коня.

— Опитай се да не чупиш повече носове, докато се занимавам с вечерята.

Кейси не успя да види пламналите бузи на Деймиан, защото вече се беше отдалечил.

[1] Кейси — идва от произношението на две букви от английската азбука — К (Кей) и С (Си) — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

На другата сутрин стигнаха Кофивил. Кейси беше толкова щастлива, колкото и Деймиан. Искаше ѝ се да бъде сама. Не беше спокойна, не можеше да покаже истинската си самоличност — сега трябваше да пази тези двама престъпника. Не можеше да се изкъпе, защото не беше свикнала да се мие така. Дори не можеше да изпълни естествените си нужди, без да се скрие и винаги внимаваше да не я видят, докато мъжете просто спираха и не се интересуваха има ли някой наблизо или не. Не биваше да се дразни от това, все пак те я смятаха за „един“ от тях. Къде беше сбъркала? Дали беше права, като реши да избяга от къщи и да се преоблече като мъж? Даже не си беше помисляла, че така ще си навлече беда. Но тя не се плашеше от трудностите, та нали искаше да покаже, че може да се справя във всякакви ситуации. Затова си отрязва косата до раменете. Беше решила, че с дългата плитка ще привлече вниманието върху себе си повече, отколкото е необходимо. Предстоеше ѝ път, и то не лесен, а тя не искаше да я забележат.

Мъжките дрехи ѝ бяха не само необходими за пътуването, но и удобни. Точно дебелият вълнен пончо заблуждаваше другите, като прикриваше всичките ѝ изпъкнали и заоблени форми, освен това беше по-удобно от самото. Беше широко отпред и можеше бързо да извади оръжието си в случай на нужда, докато със сако трябваше да носи пистолета отзад на гърба си. Ако се наложеше да стреля, щеше да мине доста време, докато извади оръжието, а през това време можеше да загуби живота си. Ръстът ѝ беше достатъчен, за да я помислят за момче — момичетата обикновено бяха по-ниски. Засега нямаше да издава тайната си, така няма да се притеснява, когато отиде в града, пък и пленниците щяха да бъдат по-смирени. Какво ли биха направили, ако видеха, че тя е от нежния пол?! Може и да звучи смешно, но поестествено беше да е момче, защото никой, дори и най-големият глупак, не би се примирил с мисълта, че е заловен от жена, макар че това беше самата истина. Някои мъже просто смятаха, че жените не ги

бива да вършат сериозна работа... Е, ако случайно се досетят и я попитат, щеше да им каже. Нямаше да прави маскарад, но засега предпочиташе мъжете да запазят първото си впечатление. Вярваше, че няма да ѝ се наложи да дава обяснения на никой от тях, освен ако не допусне някого толкова близо до себе си, че той сам да забележи. Затова сама си беше избрала неприятната миризма, която се носеше около нея. От друга страна това ѝ помагаше да си осигурява прехраната — животните подушваха човешката миризма отдалече. Всичко това Кейси знаеше от баща си. С тази миризма тя можеше да се приближи до животното, без да се страхува, че то ще избяга. Затова и не бързаше да си сменя дрехите, но беше решила, като отиде в града веднага да влезе в банята. Знаеше, че едва ли не вони на нечистоплътност, но то беше от вълненото пончо, прогизнало от последния проливен дъжд, който се изля преди няколко дена. Нито едно от тези неща нямаше да я тревожи, ако не бяха тримата мъже, които по една непредвидена случайност се присъединиха към нея по време на пътуването ѝ. Но най-много се смущаваше от Деймиан Рътлидж, както се представи той — единствения мъж, който я уважаваше. Беше необикновен, висок, костюмът му повече подходеше за града, отколкото за Дивия запад, но въпреки това беше дяволски красив. Кестенявата му коса изглеждаше почти черна на дневна светлина, широките скули допълваха волевия овал на челюстта, гъстите вежди правеха лицето му силно, мъжествено, на устните му като че ли бяха изписани непоколебимост и решителност, пронизителните му сиви очи често я смущаваха, като че ли можеха да отгатнат тайната ѝ. Погледът му просто я влудяваше. Понякога се усещаше, че е втренчила поглед в него ей така, без причина. Беше красив... Присъствието му я караше да се чувства странно и това я плашеше. Дори на няколко пъти ѝ се прииска да направи всичко възможно, за да изглежда по-добре, да разкрие пред него истинската си самоличност, но после реши, че това би било пълна глупост. Беше почти сигурна, че щом стигнат Кофивил, всеки ще поеме по своя път и това я успокояваше донякъде. Не ѝ се искаше точно сега да се отклонява от решението, което беше взела.

Досега се справяше добре. Всичко вървеше по план, въпреки че съжеляваше за начина, по който напусна дома си след караницата с баща си, но все още не смяташе да се прибира, не и докато не постигне

онова, което беше решила. Не беше се сбогувала с родителите си и това я тревожеше — беше тръгнала тайно през нощта, когато всички спяха. Затова всяка седмица телеграфираше на майка си, за да не се тревожи за нея, въпреки че това едва ли я успокояваше.

Шандос беше постигнал всичко, от което е имал нужда, по свой начин. Сега беше неин ред да докаже, че може да се справи, без да има нужда от закрила. Точно заради това си беше избрала мъжка професия. Понякога самата тя се чувстваше като престъпник — предполагаше, че баща ѝ е тръгнал да я търси и избягваше оживените места. Сигурно не можеше да я намери, защото разпитваше за нея по описание, което сега нямаше нищо общо с новата ѝ външност. Вероятно все още не се беше сетил да разгадае смисъла на инициалите, които използваше. Само няколко шерифа знаеха инициалите ѝ, за останалите беше просто Хлапето.

Скоро ще може да се прибере вкъщи, надяваше се наистина да бъде скоро. Имаше късмет, че чу Бил Дулин да казва за обира на двете банки в Кофивил, който планираха да извършат същата седмица. Самият Дулин беше известен член на бандата на Далтън и Кейси можеше да го залови още тогава — напоследък Бил беше все пиян, но после реши да изчака да се събере цялата банда.

Кейси вече беше заловила една тайфа бандити. Хората говореха за подвизите ѝ, във вестниците пишеха за тях и най-малките подробности. Тримата братя Далтън — Робърт, Емет и Гратън бяха съдебни изпълнители от Арканзас. Срамно беше, че именно служители на закона ставаха престъпници, но братята Далтън бяха точно такива. Бяха започнали да действат като банда преди няколко години в Оклахома. Отначало започнали с кражби на коне, но след като се прехвърлили в Калифорния, разнообразили дейността си. В началото на тази година се опитали да оберат експреса на Южната Тихоокеанска железница, който пътува от Сан Франциско до Лос Анжелис, но планът им пропаднал, след като не могли да отворят сейфа. Разлепили образите им навсякъде на афиши „Издирват се!“ и това ги накарало да се върнат обратно в Оклахома. Гратън бил заловен и осъден на двадесет години строг тъмничен затвор, но успял да избяга, като убил пазача и отново се присъединил към братята си. По-късно бандата им се увеличила — новите членове били Чарли Брайант — Черния, Чарли Пиърс, Жестокия индианец — Джордж Ньюкам и Бил Дулин.

Действали заедно при обира в Санта Фе, близо до Уортън — край резервата на чероките през май миналата година. Няколко убиха, а те успели да откраднат над десет хиляди долара. Черния Браун обаче не могъл да се радва дълго на своя дял — умрял по време на престрелка с Ед Шорт, тогава главен съдебен изпълнител на Съединените щати.

По-късно бандата нападала влака, който минава през Мисури, Канзас и Тексас и присвоила около деветнадесет хиляди. При този обир едва не ги хванали и затова за известно време те се оттеглили, но само до миналия юни, когато отново нападнали влак недалече от Редрок. Последният им опит за обир завършил лошо — трима били ранени, а един — мъртъв след нападение през юли, близо до Адир...

Изглежда сега бандитите бяха решили да подновят действията, но целта вече беше друга — банките. И то не една, а две наведнъж. Доста смело решение, ако беше истина. На Кейси й се искаше да бъде там и да предотврати обира, така щеше да прибави още няколко награди към колекцията си. Дори си мислеше, че сумата за залавянето на бандата на Далтън ще надвишава по стойност всичките пари, които беше събрала досега и така ще може да се прибере вкъщи.

Цели шест месеца бяха изминали от деня, в който реши и напусна дома си. За това свое решение тя плати с цената на шестмесечно усамотение и с много сълзи...

ОСМА ГЛАВА

Още малко и щеше да спи в удобно легло. Кейси не знаеше, че по време на пътуването се беше отдалечила доста на север от Канзас. Не предполагаше, че ще свърши храната, преди да стигне града, но след като имаше грижата за още три гърла, трябваше да се досети.

Днес тръгнаха по-късно от обикновено, защото беше отишла на лов. Не останаха нито консерви, нито палачинки от вечерта, за да могат да закусят. Във всеки град, през който минаваше, Кейси купуваше толкова храна, колкото да ѝ стигне до следващия. Не беше прибавила към сметките си изхранването на един загубил се гражданин и двама нападатели на дилижанси. Затова вместо да пристигнат рано, в Кофивил бяха към обяд.

Кофивил беше малък търговски град, но имаше две банки. Докато язدهа към шерифската служба, Кейси видя най-напред Първа национална банка, а до нея беше банка Кондън. И двете се намираха срещу шерифската служба. Кейси реши да огледа наоколо, за да си избере подходящо място, откъдето да може да наблюдава сградите.

Имаше много хора на улицата, повечето бяха завързали конете си пред банките. Кейси също остави конете си там, но всичко това не ѝ хареса. Тревожеше я фактът, че ако обирът почне сега, на крадците ще им трябват места за конете, за да могат по-бързо да избягат, тоест щяха да ги завържат или пред входа, или отстрани. Но ако дойдеха сега, щяха да видят, че е много оживено и можеше да се откажат. От една страна, това беше добре дошло за града, но от друга — не, защото нямаше да бъдат натикани зад решетките. Кейси трябваше да види портретите им, за да не ги обърка. Все още държеше да ги залови.

Засега беше спокойно. Кейси реши да предаде двамата престъпника на шерифа, за да се заеме веднага със следващата банда. Все още не беше решила дали да каже на шерифа, че предстои обир, защото имаше вероятност той да ѝ благодари и сам да се заеме със случая, за да спечели слава и пари. Можеше и да не ѝ повярва, което беше другата вероятност, тъй като бандата на Далтън не беше известна

с банкови обири, а с нападения на влакове. Освен това Кейси знаеше добре на какво е способна, но не знаеше възможностите на противника, пък и бандитите бяха доста на брой. Ето защо Кейси реши още веднъж да премисли дали да каже, след като се срещне с шерифа.

Появяването им привлече вниманието на мъжете, които се бяха събрали там: яздеха по двама на кон, а Билибоб и Винс, бяха здраво завързани. По-смелите се притекоха на помощ, свалиха крадците и ги вкараха при шерифа. Както Кейси очакваше, така и стана — и двамата бяха в списъка на издирваните и имаше награда за тях. Нападението на дилижанса на Деймиан не беше първото им престъпление, така че не се наложи той да дава показания. Единственото, което не се знаеше, беше за потрошения дилижанс и за изчезналия кочияш. Неизвестно защо, всички решиха, че именно Деймиан е заловил престъпниците. Това ядоса Кейси. Само защото той беше по-едър и по-висок, а тя пониска и по-млада! Много глупава ситуация — първите впечатления винаги са погрешни! После шерифът осъзна грешката си... Кейси отиде да се сбогува с Деймиан.

— Късмет! Ще ти трябва по-нататък при пътуването! — каза тя и протегна ръка.

— Ще гледам да не си създавам неприятности, поне докато стигна Тексас — отвърна той.

— Да, сега ще си сам ловец. Успех!

Деймиан стисна ръката ѝ по мъжки.

— Благодаря ти за помощта, Кейси! Сигурно нямаше да стигна до тук, ако не бях видял огъня ти.

Този въпрос беше спорен според Кейси, но не му беше времето сега да го разискват. Прибра ръката си бързо, неговото докосване отново предизвика смущение у нея и тя се изчерви. Изглежда Деймиан не обърна внимание на това, вече тръгваше. Огледа улицата и пое. Сигурно щеше да отседне в някой хотел.

— Сбогом! — провикна се Кейси и се върна при шерифа.

Едва ли щеше да го види повече. Вероятно щеше да се настани в най-скъпия хотел, тя ще потърси най-евтиния; той щеше да отиде на театър, ако има представление, тя — в някоя кръчма, за да събира информация за престъпниците. Най-добре за него беше да се прибере къщи. Запада не беше гостоприемен за хората, които не са израснали там. Дали го беше разбрал, дали си беше извлякъл поука от случилото

се?! Не, по дяволите! Всички, които идваха от Изтока, бяха от друго тесто. Гледаха на нещата по друг начин, почти не знаеха как да оцелеят, ако попаднат в трудна ситуация...

Усети, че отново мисли за този мъж, а не биваше.

Спомни си, че още не беше решила да каже ли на шерифа за обира или не. Щеше ли той да обърне внимание на думите ѝ или нямаше да повярва на едно „младо момче“, което често беше залавяло престъпниците пияни или заспали, понеже нямаше друг начин да се справи с тях. Не искаше да разкрива тайната си. Сигурно никога нямаше да си признае — колкото по-малко хора я познават, толкова по-добре. След около двадесет минути шерифът беше оформил документите и ѝ каза да отиде на другата сутрин, за да си получи парите — двеста долара. Не бяха много, но достатъчно за Кейси, а Билибоб и Винс щяха да бъдат съдени.

Кейси отново се замисли да каже ли за обира или не. Докато се колебаеше, се чуха изстрели. Шерифът и помощниците му се втурнаха навън. Тя се надяваше, че бандитите няма да пристигнат толкова рано, но надеждите ѝ не се оправдаха. Плановете ѝ се провалиха...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Деймиан стоеше с вдигнати ръце, ужасен, че отново ще трябва да се лиши от парите, които вече си беше върнал. Точно в този момент си спомни предупреждението на Кейси, дума по дума: „Парите ти или са под седлата на Винс и Билибоб, или у тях — друга възможност няма. Затова по-добре да ги вземем сега, отколкото да чакаш да ти ги върне шерифът. Понякога се преструва, че е забравил, веднъж трябваше да чакам цяла седмица, докато си получа наградата. Мога да се закълна, че хората на закона са най-големите лъжци.“

„Това най-малко ме тревожи — беше му отговорил Деймиан. — Мога да си изтегля пари, всъщност ще отида веднага в банката...“

„На твоето място не бих отишъл. Запомни думите ми — стои далече от банките, когато стигнем града!“ беше го предупредил Хлапето. След това смени темата на разговора, а Деймиан откри парите си под седлото на Винс...

А сега трябваше отново да се раздели с тях. Тримата мъже, които влязоха в банка Кондън, бяха въоръжени до зъби с пушки и револвери. Достатъчно беше човек да ги види, и веднага щеше да му стане ясно защо са тук. Още от вратата опряха оръжие в клиентите, които бяха най-близо до тях. Банковите служители веднага вдигнаха ръце. Двама от крадците имаха изкуствени мустаци и бакенбарди бяха прекалено млади — около двадесетгодишни, но гледаха злоещо. Няма шега, помисли си Деймиан. По очите им се виждаше, че бяха готови да застрелят без колебание всеки, който им се противи.

И този път Деймиан нямаше оръжие. Трябваше да задържи поне единия пистолет, а не да го дава на шерифа. Не беше за вярване, че отново щяха да го оберат. Посред бял ден, в центъра на града, когато улиците бяха пълни с хора. А Хлапето знаеше... И не случайно го предупреди, но Деймиан не го послуша. Просто реши, че момчето се перчи, че иска да го сплаши — възможно ли е да има обир посред бял ден?!

Напрежението растеше. След няколко минути трезорът щеше да бъде отворен и опразнен, но дотогава клиентите трябваше да изпразнят джобовете си. Никой не влезе отвън. Деймиан забеляза, че някой се промъкваше до перваза на прозореца, вероятно беше видял какво става вътре, защото в следващия миг алармата се включи. Това внесе смут и объркване сред крадците. Един от тях преbledня, някой изпсува. Като че ли не знаеха какво да правят. В следващия момент грабителите се втурнаха навън, стреляйки напосоки, без дори да изчакат сейфът да бъде отворен. Градът бранеше парите си. Стреляше се по цялата улица. Настана истински ад. Повечето хора в банката лежах на пода, без да вдигат глави. Деймиан бавно отиде до вратата да види какво става. От Първа национална банка излязоха още двама въоръжени, които стреляха непрекъснато. Някакъв мъж се опита да им попречи, но беше застрелян от упор. Убити бяха и двама случайни минувачи, които застанаха на пътя на крадците. Един куршум изсвистя покрай ухото на Деймиан и нещо го парна. Нямаше време да се замисля, точно тогава видя Кейси да тича след крадците. Навсякъде по улицата имаше кръв. Кейси стигна мястото, където бандитите бяха завързали конете си, стреля и в следващия миг. Емет Далтън се свлече от коня. Огънят продължи около пет минути, но през това време четирима граждани бяха убити, включително съдебния изпълнител, който в момента беше в града и влезе в престрелка с Грат Далтън. Улицата се превърна в гробница. Почти всички оцелели крадци стигнаха конете си, но там ги засипа дъжд от куршуми. Робърт и Грат Далтън бяха мъртви. Дик Бродуел и Бил Пауърс също. Дулин, когото Кейси беше чула да говори за обира, го нямаше — конят му си беше навехнал крака и той не можа да пристигне навреме с приятелите си. Тъкмо се беше появил, стрелбата започна и той беше убит. Единственият оцелял, но тежко ранен, бе Емет Далтън — той щеше да бъде изпратен на доживотен затвор, след като се възстановеше от раните.

Едва сега Кейси обърна внимание на последиците от престрелката. Ако не беше се забавила, нямаше да има толкова жертви. Щеше да пипне всичките престъпници живи, най-много можеше да ги рани в краката, за да ги обездвижи и да ги принуди сами да се предадат. Не че съжаляваше за загубата им, но имаше невинни жертви и това я ядоса. Можеше да предотврати касапницата, ако беше пристигнала навреме. Щеше да дойде още предишния ден, щеше да

има достатъчно време да се организира, ако не беше излишният ѝ товар... Деймиан и двамата престъпника... Винс и Билибоб бяха едната причина, но тя сама беше решила да не ги изпуска онази сутрин. Трябваше да ги остави гладни, а не да ходи на лов. Но там беше и Деймиан. Не можеше просто така да му каже, че ще трябва да почака да се нахрани, когато стигнат града. Сигурно апетитът му беше толкова голям, колкото и ръстът му. Освен това идваше от Изток, а хората там са изтънчени. Чувстваше се задължена да се грижи за него, след като му беше предложила подслон...

Защо трябваше да се появява точно сега? Такива като него въобще не трябва да предприемат пътуване на Запад. Появата му обърка всичките ѝ планове — негова беше вината и за случилото се сега. Добре че не беше пред очите ѝ — както се чувстваше в момента, сигурно щеше да го застреля...

Точно тогава той се появи...

Кейси се опомни едва когато се удари в стената, краката ѝ сякаш не бяха нейни, пончото, ризата дори бельото, всичко беше събрано в юмрука на Деймиан, а тя висеше във въздуха. Другата му ръка, свита също на юмрук, беше дръпната назад и след секунди щеше да удари лицето ѝ. Трябваше да вика за помощ, но дори не помръдна. Нямахше да я удари, та за него тя беше „малкото момче“! Искрено се надяваше да е права...

Едва сдържайки гнева си, Деймиан я пусна на земята. Очите му бяха потъмнели, гледаше я заплашително. Не ѝ беше ясно защо постъпва така с нея, но вече започваше да я дразни. А тя също можеше да се разгневи и то не по-малко от него. Без да помисли, Кейси стовари юмрука си точно в челото му — не се целеше там, но високия му ръст не ѝ остави друга възможност. Естествено, това стана причина Деймиан отново да я хване за дрехите: или щеше да я удари, или щеше да се опита да я стисне за гърлото. Но Кейси не дочака това да стане — извади оръжието си и той веднага я пусна. Дори вдигна ръце, като че ли искаше да каже: „Стига!“. Цялото му лице пламна.

Гневът ѝ мина. Сега тя имаше преднина. Чудеше се дали да го простреля. Не че щеше да има някаква полза, нито пък щеше сериозно да го нарани — пистолетът ѝ беше в лявата ръка и точно това я разколеба.

— Не е честно! — каза Деймиан, като се задъхваше.

— Като се има предвид ръстът ти, да.

Спокойният ѝ глас още повече го ядоса.

— Ти знаеше, че тези банки ще бъдат нападнати от крадци, нали?

Вместо да отговори на въпроса му, Кейси каза:

— Хайде да се махнем оттук, пришълецо.

Никой не им обръщаше внимание. Хората се бяха събрали пред банките, за да видят какво беше станало. Магазинът, в който влязоха, беше празен, дори собственикът беше излязъл. Щом Кейси затвори вратата, Деймиан веднага поднови караницата. Тя не мислеше, че има причина да крие.

— Откъде знаеше?

— Бях в една кръчма преди няколко седмици. Разпознах един престъпник. Бях решил да го заловя, когато чух да се уговарят за обира...

— Да оберат тези две банки ли?

— Да. Всъщност той говореше доста силно и аз разбрах всичко, но той не знаеше, че го чувам. Когато реша, мога да бъда незабележим. Той не би видял муха на носа си, та мен ли...

— Значи ти си знаел какво ще стане и си мълча?! Дявол да те вземе, Кейси, та мен можеха да ме убият там! Не можа ли да ми кажеш, да ме предупредиш?!

— Такава информация не се казва на всеки, а само на представители на закона. Трябваше да се вслушаш в съвета ми — щеше да останеш невредим и нямаше да бъдеш там по време на престрелката.

Деймиан се почувства неловко, наистина беше предупреден, но не се вслуша в думите му.

— Една-две минути ми бяха необходими, за да проверя могат ли да ми преведени пари, ако потрябва. А сега наистина ми трябват, защото ме ограбиха за пореден път.

— Това е най-малкото, което заслужаваш, след като не ме послуша — рече Кейси с неприязън. — И нека ти кажа нещо — там има убити, ако все още не си видял, а не трябваше да има. Можеше да се избегне всичко това, ако бях пристигнал вчера, но не можах! И защо мислиш не можах?! Защото ти се изпречи на пътя ми, защото ме

забави и аз не можах да си взема наградите — над десет хиляди долара щях да получа за тази банда, представяш ли си?!

Това вече вбеси Деймиан.

— Почакай малко, момче! Не можеш да ме виниш за смъртта на всичките тези хора, нито пък за изгубените ти пари! Да не би да си мислиш, че можеш да хванеш цялата тази банда сам? Без нито един изстрел? Без жертви? Лично аз мисля, че е невъзможно.

— Спомни си, Деймиан, аз ти обясних как работя. Аз преследвам, залавям или пленявам престъпници точно когато те най-малко очакват. Ако са цяла банда, още по-добре. Повечето от тях не се сещат да извадят оръжие, когато насреща им е насочен пистолет.

— Смелите мъже обаче ще извадят оръжие. Ти се заблуждаваш! Напротив, ако беше излязъл сам срещу тях, щяха да те убият. Трябва ти да ми благодариш, защото забавяйки те, аз не ти дадох възможност да пристигнеш навреме и ти спасих живота.

Кейси остана доста изненадана.

— Никой не може да бъде сигурен! Знам обаче със сигурност, че щях да имам достатъчно пари, за да се оттегля, а сега ги нямам. Един последен съвет, Деймиан — върни се вкъщи! Не ти е мястото тук! Тук животът е друг и ти не го разбираш! И стой далече от мен, по дяволите!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Следващите няколко дни Деймиан прекара в хотела. Лекуваше раните си, стоеше в стаята и не излизаше никъде, за да не му се наложи да обува ботуши. Дори се хранеше вътре. Пришките и мазолите по ходилата му още не бяха зараснали. Уреди си преглед при един местен лекар, за да види раната на главата му. Той му каза, че е трябвало да се превърже, но сега след като вече е заздравяла, не е необходимо.

Не му се стоеше затворен. Стаята не приличаше на тези, в които беше свикнал да живее, но по-добра не може да намери. Нямаше какво да разглежда в града. Преди да тръгне отново, реши да си купи пушка — ако пак попаднеш на разбойници, поне щеше да има оръжие. Трябваше само да се възстанови, а после щеше да вземе влака и да продължи пътуването си на юг.

Имаше достатъчно време и той реши да прегледа листа с имената на издирваните на запад от границата на Мисури още веднъж. Всички членове на бандата Далтън също бяха в списъка, но при обира на банката в Кофивил явно не бяха участвали всички. Тримата братя поне вече не бяха сред живите. Мислеше и за своите планове. Съжаляваше, че се раздели с Кейси по този начин. Момчето му харесваше. След като му даде последен съвет, то просто изчезна. Деймиан повече не го видя. Не беше излизал от хотела въобще и нямаше как да разбере дали Кейси беше още в града.

Чувстваше се виновен за всичко. Кейси му беше помогнал, когато отчаяно се нуждаеше от нечия подкрепа. Беше му благодарил, но след това... Така ли се изразява благодарност на човек, който е спасил живота ти?! Последните думи на момчето не излизаха от главата му: „Аз преследвам, залавям или пленявам престъпници точно когато те най-малко очакват“. А той самият не знаеше как да залови Хенри Карътърс... Знаеше името на града, където е бил видян за последно, но някой като Кейси щеше да знае как да го проследи, за да го залови — с това си изкарваше прехраната.

Изведнъж му дойде на ум, че може да наеме момчето. Не смееше да отиде веднага да го намери, мислеше си, че то ще му откаже, а на Деймиан никак не му се искаше. Разумът отново надделя. Кейси щеше да му спести пилеенето на време — дни, седмици, месеци дори. Ако не искаше, можеше да наеме някой друг, но предпочиташе Кейси. Познаваше го и знаеше на какво е способен, с очите си го беше виждал, освен това му вярваше, дори не можеше да си обясни как му се довери...

Най-после реши да отиде и да го намери. Щеше да направи всичко възможно, за да го открие, само дано не си е отишъл вече...

Щастието отново му се усмихна.

Деймиан потърси най-евтините квартири накрай града. Един от собствениците го заведе до някаква врата, толкова ниска, че Деймиан се зачуди дали ще може да влезе. Докато слизаше, стъпалата скърцаха от тежестта му. Почука. Никой не отвори. Деймиан бутна вратата. Беше отключено. Влезе. Не очакваше Хлапето да бъде вътре.

Точно тогава момчето излезе от другата врата — вероятно там беше банята, защото то имаше хавлия на главата; ето защо не беше отговорило на почукването. Беше без пончо. За първи път го виждаше без горна дреха — беше слабо за възрастта си, с тесни рамене, прекалено голямата риза беше натъпкана в панталоните, а кръста му беше тънък като на момиче. Дори краката му бяха малки.

Без всекидневните дрехи Кейси приличаше на момиче, при това доста красиво. Ако Деймиан беше стоварил юмрука си в лицето му, сега момчето щеше да има по-мъжествен вид. Хлапето изглеждаше спокойно, но очите му бяха присвити. Когато видя Деймиан до леглото си, попита:

— Как влезе тук, по дяволите?

— Вратата беше отключена.

— Имаше ли бележка, на която пише: „Влизай направо!“, или ти обичаш да нахълтваш, без да питаш, Деймиан?

Деймиан се почувства неловко:

— Жената от долния етаж каза, че си тук... И след като не отвори, реших да проверя дали си добре...

— Добре съм, но ще се почувствам още по-добре, ако си тръгнеш веднага!

— Не е учтиво от твоя страна, Кейси.

— Наистина не е, но поне няма да те застрелям.

Деймиан се засмя, не можеше да се сдържа повече. Когато Кейси беше ядосан, мърмореше като свадлива, нацупена жена.

— Бих искал да ти се извиня за поведението си онази сутрин. Трябва да призная, че изгубих контрол.

— Забелязах.

— Няма да се повтори — опита се да го увери Деймиан.

Кейси вдигна рамене.

— Не ме интересува. Ако се разгорещиш толкова, че пак да изгубиш контрол над себе си, аз просто няма да съм там, за да видя какво ще стане. Вече се извини. Вратата е зад тебе.

Деймиан въздъхна. Никак не го улесняваше това Хлапе. Опита се да промени изражението си, да се успокои и да бъде сдържан. Момчето нямаше оръжие, то беше в дрехите, преметнати върху единствения стол, който беше по-близо до Деймиан, отколкото до него.

— Преди да си тръгна, искам да ти направя едно предложение.

— Не ме интересува.

— Нищо не ти коства да ме изслушаш, преди да откажеш.

— Нали ти казах, че не ме интересува, не разбра ли?

Деймиан се престори, че не го чува и продължи:

— Бих искал да те наема, за да ми помогнеш да заловя един убиец.

— Да ти приличам на човек, който всеки може да наеме? Не, Деймиан, аз сам избирам престъпниците и начините, по които да ги преследвам. Чисто и просто не обичам да ми нареждат, да ме карат да върша работа, която не е по вкуса ми, а след това да се оплакват от мен, че не съм я свършил.

— Ще ти платя десет хиляди долара.

Кейси онемя. Това беше най-малкото, което очакваше да чуе.

— Да не си полудял?

— Не, просто съм много богат.

— Това е все едно да си хвърлиш парите на вятъра.

— Зависи от гледната точка. Този човек уби баща ми, Кейси. Мисълта, че той все още е жив, не ми дава мира. Вече похарчих хиляди долари за частни детективи, но те го проследиха до Форт Уърт и после изгубиха следите му. Затова тръгнах за Тексас. Ако с твоя

помощ успя да го открия по-бързо, отколкото ако съм сам, то парите си струват.

Кейси седна на ръба на леглото. Гледаше пода и мълчеше. Деймиан не каза нито дума повече, остави го да размисли с надеждата, че няма пак да му откаже. Кейси вдигна глава и каза:

— Ще бъда откровен с теб — познавам около десетина мъже, които не биха отказали на предложението ти. Много добри следотърсачи. Те ще ти помогнат и ще те насочат къде да го откриеш, ще ти дадат и оръжие. С това си изкарват прехраната.

— Това, което казваш, сигурно е вярно, Кейси, но аз имам причина, за да ти предложа точно на теб. Вярвам ти, Кейси, и мога да ти се доверя. Няма да ме подведеш, въпреки че аз нищо не разбирам от тази работа. Затова предлагам само на теб и на никой друг.

Няколко минути всеки от тях мълчеше. Това засили напрежението. По лицето на Кейси не можеше да се разбере нищо. Дали щеше да се съгласи или ще откаже... Деймиан знаеше, че момчето няма да спори. За него парите бяха важни, иначе защо щеше да се ядосва толкова за наградата, която не можа да вземе? Най-после Кейси вдигна глава и каза:

— Добре, кажи ми всичко за този човек.

— Не сега, ще ти разказвам по пътя.

— Какво?

— Аз ще бъда с теб.

— За какъв дявол си ми притрябвал?

— Това е част от сделката. Трябва да съм там, за да се уверя с очите си, че е той, Кейси.

— А после да го убиеш, нали? Това е истинската причина, признай си! Ако мислиш, че ще стоя със скръстени ръце, за да го застреляш най-хладнокръвно, лъжеш се.

— Това не е ли едно от неписаните правила, към които се придържа всеки един от ловците на глави? „Търси се жив или мъртъв“ — това пише на всеки плакат, без да се уточнява как точно да се изпълни онази част за „мъртвия“ престъпник.

— Аз си имам свои правила, а там смъртта не е вписана.

— Убедих се вече. Но не се безпокой, ако не ме предизвика, няма да стрелям. Въпреки че искрено желая да ме предизвика, но ще се

задоволя с доживотен затвор — това за някои е по-лошо, отколкото смъртта.

— Даваш ли дума?

— Щом искаш?

— Добре, ще тръгнем рано сутринта. Намери си кон...

— Не, ще тръгнем с влака, за да спестим време. Аз ще купя билетите, ще покривам всички разходи.

Когато момчето го погледна, то като че ли питаше: „Това първата заповед ли е?“, но единственото, което каза беше:

— От опит знам, че влаковете не са много бързи, но както искаш.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейси не можеше да се примири, че изкушението да бъде с Деймиан я беше победило отново. Защо се беше съгласила?! Да намери убиеца — да, но да тръгне с него... Не ѝ ли стигаха проблемите около него досега?!

Понякога чувстваше, че трябва да се грижи за него така, както майката се грижи за детето си. Но когато го погледнеше, ѝ ставаше ясно, че не е така. Прекалено много чувства се бореха в нея. Усещането беше различно и точно това я объркваше. Дори когато се разделиха, въпреки че знаеше, че няма да го види повече, непрекъснато мислеше за него. Той ѝ предложи десет хиляди долара, за да залови убиеца на баща му — тези пари щяха да бъдат достатъчни да се върне вкъщи веднага, щом приключи. Колкото по-опасен беше престъпникът, толкова по-голяма беше наградата. Дали и сега беше така, Кейси не знаеше. Но убиецът беше от източните щати, а те не бяха от най-опасните. Може пък да го залови бързо и лесно. Какво от това, че парите бяха много, нали не бяха нейни, а на Деймиан?! Трябваше само да не обръща внимание на незначителните неща, които я дразнеха в характера му. А точно това се случи още на следващия ден...

Кейси се появи на перона точно когато съобщаваха името ѝ — вероятно Деймиан я издирваше. Намери го лесно. Облечен в скъп костюм, изглеждаше глупаво с тази шапка, която въобще нямаше да го предпази от жаркото слънце. Беше вбесен. До пътната му чанта имаше калъф за пушка. Кейси се надяваше да няма оръжие в него. Ако случайно възникнеше необходимост да стреля, най-напред щеше да улучи пръстите на краката си — точно натам сочеше цевта.

— Закъсня! — каза Деймиан вместо поздрав.

— Дойдох навреме — възпротиви се Кейси. Деймиан не каза нищо повече, а тръгна към влака и вероятно очакваше тя да го последва.

Кейси се огледа и извика:

— Не виждам вагона за превоз на животни.

Той спря и я погледна учудено:

— Вагон за животни?!

— Да не мислиш, че ще оставя коня си тук?!

За миг Деймиан се стъписа — не беше се сетил за коня. Какво да прави? Да чакат друг влак, към който е прикрепен специален вагон за животни? Ами ако има такъв едва утре, или вдругиден, или следващата седмица...

— Веднага се връщам. — Той наистина се върна бързо. — Вагонът ще бъде прикачен.

Кейси едва не подскочи от радост, но се въздържа и само се усмихна.

— Сигурно доста ти е струвало.

Той кимна, но още беше объркан. Отложиха тръгването на влака, докато прикачат вагона. Вероятно Деймиан беше платил много пари, тъй като железниците държаха на точността на влаковете, а сега имаше отклонение от разписанието.

Най-сетне се настаниха. Досега Кейси не беше пътувала в такъв луксозен вагон. Други пътници в него не се качиха.

Деймиан се уговори вагонът да бъде откачен на една от северните гари, поради изключително важната мисия, която изпълняваше. Трябваше да плаща по петдесет долара на ден за пътуване във вагон „Джордж Пулман“^[1]. Но цената си струваше, защото щяха да пътуват дълго — трябваше да минат през цяла Оклахома, докато стигнат северната част на Тексас.

Кейси нищо не каза, беше съгласна с него. През последните шест месеца беше пътувала само в разнебитени, вагони, препълнени с хора. Предпочиташе да бъде на открито, да язди, нали беше родена и израснала в ранчо, но след като нямаше друг начин, това беше най-доброто разрешение на въпроса.

— Трябваше да уредя пътуването си още в Ню Йорк — каза Деймиан. — Баща ми притежаваше един от тези вагони. Използваше го когато трябваше да пътува извън града по работа, защото имат всички удобства като вкъщи, дори широки спални помещения. Жалко, че не съм се сетил по-рано.

— А в този да не би да няма легло?

Деймиан не обърна внимание на сарказма.

— Седалките са достатъчно удобни, можеш да си легнеш. Пък и пътят ни е дълъг, по-добре да спим на седалки, отколкото на земята.

— Зависи какво предпочиташ.

— Ти със сигурност предпочиташ да спиш на земята — каза Деймиан и се вгледа в очите ѝ.

Кейси се настани удобно върху мекото кресло, облечено с кадифе и само се усмихна. Ако се съди по отвращението, с което я гледаше, сигурно беше много ядосан. Тя само вдигна рамене.

— Аз съм отгледан в ранчо, Деймиан. Много ноци съм прекарал на открито, до огъня.

Това бяха най-хубавите ѝ спомени — там, край огъня, баща ѝ учеше нея и братята ѝ на всичко, което мислеше, че трябва да знаят. Но нямаше да каже на Деймиан, за него тя беше сираче. Беше казала, че няма име, все едно, че се беше отказала от родителите си. Нямаше да казва истинското си име, не и докато баща ѝ я търси...

— Значи освен да преследваш престъпници, знаеш как да работиш и в ранчо? — прекъсна мислите ѝ Деймиан.

— Да, до най-малки подробности.

— Като те гледа човек, би казал, че това е най-съкровено то ти желание. Защо избра да бъдеш ловец на глави, не е ли опасно?

— Е, не е чак толкова опасно.

— Едва ли...

— А ти пазил ли си някога добитък, Деймиан? Когато стоиш срещу престъпник — ти си равен на него — и двамата сте въоръжени, но когато си с добитък, ти си сам срещу голямата сила на животните. Ако те нападне или те подгони разярен бик, единственият начин да се спасиш, е да се махнеш оттам, колкото можеш по-бързо.

— Но ако това е работата, която предпочиташ...

— Когато завърша това, което съм започнал, ще се върна в ранчото.

— Какво трябва да свършиш?

— Прекалено много питаш, Деймиан.

— Не повече от позволеното — усмихна се той. — Предстои ни да бъдем заедно още много време, не смяташ ли, че е по-добре да се опознаем?

— Единственото, което трябва да знаеш, е, че мога да си свърша работата. А сега защо не ми разкажеш за човека, когото преследваме?

Това, което Деймиан знаеше, не беше много, но като прибави данните, които му бяха казали детективите, образът на убиеца стана по-ясен. Всички, които го познаваха, бяха шокирани — старата му леля, работниците, съседите. Никой не можеше да повярва, че Хенри Карътърс беше присвоил пари от компанията, в която работи, а после беше убил, за да прикрие злоупотребите си. Понякога обстоятелствата променяха хората до неузнаваемост. Самата Кейси беше доказателство за това.

— Човек с такава външност като неговата е лесен за намиране — каза Кейси; когато Деймиан спря да говори. После добави: — Искам обаче когато го заловим, да чуя неговата версия.

Деймиан се навъси.

— След всичко, което чу, да не би да мислиш, че е невинен?!

— Не, нямам това предвид. Просто той е по-различен от хората, които съм залавял досега. Моите престъпници винаги имат очевидци, които да потвърдят престъплението. Дори и да трябва да ги убия, не бих се колебал.

— Но ти каза, че никого не си убивал.

— Да, така е, но може и да се случи. Винаги има изключения. Веднъж един мъж каза, че е видял със собствените си очи как Хорас Джонсън убива брат му. Очевидецът беше известен човек в града, а Джонсън — не, току-що се беше преселил там. Налепиха плакати „Търси се, жив или мъртъв“ с лика на Джонсън навсякъде. След като поговорих с майката стана ясно, че „очевидецът“ е истинският убиец. Проследих го, притиснах го и не след дълго съвестта започна да го гризе. Така той призна, че е убил собствения си брат.

— Удивително! Просто си спасил един невинен от вероятността да бъде застрелян от някой безскрупулен ловец на глави. Не знаех, че така перфектно си вършиш работата.

Кейси се изчерви. Не искаше да впечатли Деймиан, а просто да обоснове причината, поради която не можеше веднага да застреля когото и да било.

— Искях само да кажа защо трябва най-напред да изслушаме Карътърс.

— Двамата мъже, които е бил наел, не могат ли да бъдат свидетели?

— Наемните убийци никога не могат да бъдат свидетели, Деймиан, те са съучастници. Няма честни убийци. Освен това те може да са се договорили срещу определена сума да издадат името на Карътърс. Може точно заради това да е избягал.

— Ами откраднатите пари?

— Това не ни пречи да го разпитаем, когато го открием.

— Добре, а сега се успокой.

[1] Джордж Пулман — луксозни спални вагони със спални места (по името на Джордж М. Пулман, 1831 — 1897, американски откривател) ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пътуването до Форт Уърт можеше да мине без произшествия, но по различни причини както Кейси, така и Деймиан усещаха, че късметът просто им беше изневерил. Само няколко часа преди границата на Тексас влакът почти излезе от релсите, но машинистът успя да спре навреме. Поради внезапното спиране повечето пътници паднаха от местата си. Кейси, която беше седнала в удобното кресло, също падна. Ядоса се, но веднага се обърна към Деймиан, за да види добре ли е той. После погледна през прозореца. Релсите не се виждаха, но към влака препускаха маскирани ездачи с насочени напред оръжия. Тя седна отново, оправи пончото си и каза на Деймиан:

— Успокой се, просто нападат влака.

Очите му пламнаха.

— Още един обир?! Шегуваш се, нали? Каж ми, че се шегуваш! Пак ли ще бъда обран, не е ли твърде скоро?

— Не, като се има предвид територията, на която се намираме.

— И какво да правя сега? — попита Деймиан разгневено.

— Тук винаги е имало много престъпници. Преди няколко години този район беше обявен за територия на Съединените щати, след като бледоликите го купиха от чероките. Тази част, през която пътуваме сега, все още принадлежи на индианците.

— Индианска територия? Защо не си ми казал досега?

— Защо? Та те са мирно население. Преди 90-те целият район беше под юрисдикцията на бледоликите, индианците живееха добре, дори престъпниците не ги закачаха. Но много скоро земята стана ничия.

— Ничия?

— Всъщност стана рай за престъпниците. Нито индианците, нито бледоликите имат права над нея. Затова бандитите се укриват тук, имат си скривалища навсякъде. Правителството реши да пресели тук хора от вътрешността на страната, но това не означава, че престъпниците ще изоставят този район...

— Защо не ми каза, преди да тръгнем?

Кейси вдигна рамене и се усмихна.

— Надявах се да не ми се наложи. Пък и нападение на влак не става всеки ден.

— Както изглежда, това пътуване няма да бъде от приятните. — Деймиан отиде към багажа си, за да вземе пушката.

Кейси се намръщи.

— И какво ще правиш?

— Ще гледам да опазя парите си този път.

— По-скоро ще те убият. Затова стой мирен! — подхвърли саркастично Кейси.

— По-добре се вслушай в съвета му, господинчо! — каза мъжът, изправен до вратата. Изглежда беше чул предупреждението на Кейси. — Остани на мястото си и няма да имаш неприятности.

Деймиан забеляза мъжа, но не седна на мястото си. Беше ядосан. Разбира се, че не искаше да има неприятности, но защо го мислеха за глупак? До вратата не стоеше мъж, а някакво си хлапе, едва ли беше по-голямо от Кейси. Сигурно беше новак в тези неща.

— Той няма да те нападне, така че не прави глупости! — предупреди го още веднъж Кейси. Думите ѝ бяха насочени най-вече към крадеца, но от това той не се успокои, а стана още по-нервен. Пушката беше в ръцете му, те трепереха, а очите му гледаха неспокойно ту Кейси, ту Деймиан. Най-сетне събра кураж и каза отсечено:

— Дай парите и ще си отида!

— Не може ли да си тръгнеш без парите? — предложи му Кейси.

— Защо?

— Така няма да се пролива излишна кръв.

Кейси не се изненада, когато видя, че момчето стрелна Деймиан с поглед — все пак беше по-едър на ръст, той беше истинската заплаха за него. Това беше достатъчно. Вниманието на момчето не беше насочено към Кейси, тя успя да извади оръжието си, без да я забележи. Това беше вторият обир за последните няколко дни, на който Кейси присъстваше. Може би точно заради това тя реши, че сега няма просто да рани натрапника. Ще стреля в ръката му, така че повече да не може да я използва, за да краде... Момчето хвърли оръжието на пода. От ръката му шуртеше кръв. Ревеше и се извиваше от болка, но никой не

му се притече на помощ. В очите му имаше болка и ужас, но не мръдна от мястото си — Кейси все още държеше оръжието насочено срещу него в едната си ръка, с другата беше извила ранената зад гърба му... Защо ли глупаците не се вслушват с думите на по-умните, помисли си Кейси и въздъхна.

— Ставай! — викна му тя.

Момчето стана веднага и хукна да бяга. Кейси отиде до вратата и викна подире му:

— Намери си да обираш друг влак, каубой! Този може да ти коства живота следващия път!

Момчето едва ли чу последните й думи — толкова бързо избяга. Кейси отиде отново до прозореца. Искеше да се увери, че вече е на коня си, далече от влака, вместо да събира останалите крадци, за да отмъстят за него. Видя го да препуска към дърветата, откъдето вероятно беше дошъл. След няколко минути към него се присъединиха и останалите крадци. Дали бяха чули изстрела и се бяха паникьосали или просто бяха решили да се съберат, за да обсъдят положението?! Един господ знаеше...

Едва след това Кейси се разгневи още повече. Деймиан стоеше с насочена пушка срещу нея, очите му искряха от гняв.

— Защо го пусна просто така? — процеди той през зъби, посочи към момчето и стреля във въздуха.

— Не виждаш ли, че са прекалено малки за крадци? — викна насреща му Кейси.

— Те обират влакове, а възрастта няма значение — изкрещя той и още веднъж стреля във въздуха. — Ако не си забелязал, аз също съм млад, но съм на двадесет и седем години — не смяташ ли, че е смешно дете като теб да ме защитава?! Не го прави отново, чуваш ли?!

— Извинявай! — каза Кейси и се постара да изглежда засрамена.

— По дяволите, мога сам да се грижа за себе си! Отсега нататък аз решавам какво ще правим, ако попаднем в подобна ситуация! Надявам се, че нямаш нищо против?!

Кейси вдигна рамене и седна на мястото си. Нищо не каза. Щял да се грижи сам за себе си, ще видим! Не се изисква голямо геройство, за да стреляш във въздуха, това няма да те спаси при нападение. За нея беше без значение колко патрона ще похаби Деймиан. Но отсега нататък наистина няма да му помага, нека сам се защитава.

След като изстреля и четвъртия патрон, Деймиан се обърна към нея и продължи да крещи:

— Трябваше да задържиш поне един от тях! Откога започна да освобождаваш престъпници, вместо да ги залавяш?

— Откакто ме нае да открия един убиец. Не ти ли дойде наум, че ако вземем пленници, ще се забавим и задачата ми ще пропадне?

— Нямах да ти отнеме никакво време, ако ти беше застрелял! Точно това заслужават те!

— Имаш късмет, че не улучи нито един от тях; сега си разгневен, затова го казваш, но после съвестта ти няма да ти даде покой!

Деймиан погледна през прозореца за миг и самодоволно се усмихна. Кейси също отиде до прозореца. Искаше да се увери, че не е улучила нито един от бандата. Крадците се отдалечаваха все по-бързо и убити нямаше.

Кейси се усмихна, Деймиан сам беше направил така, че да стане за смях, но тя нямаше да каже нищо повече.

— Ще отида да видя какъв е проблемът с релсите и доколко е сериозен.

Въпросът на Деймиан я накара да се спре.

— Защо реши, че са каубои?

— По кожените панталони. Каубоите ги носят обикновено след като цял ден са работили във фермата. Освен това момчето беше нервно. Очевидно му е за първи път — или е било отчаяно, или се е съгласило, когато е било пияно.

— Много неща знаеш, Кейси! — присмя се Деймиан.

— Е, затова пък не винаги съм прав. Но рядко греша.

Кейси излезе от купето. Деймиан тръгна след нея. Опитваше се да я стигне, но нейните крачки бяха бързи и големи.

— Винаги ли бързаш толкова? — попита Деймиан.

— Не съм се замислял — отговори Кейси и чак тогава се обърна към него. — Предполагам, че то е, защото искам да порасна бързо.

— Е, когато пораснеш, ми се обади.

— Ти наистина днес кипиш от желание да се заяждаш! Напомни ми да те пазя да не се излагаш повече. За този сарказъм може да платиш с живота си.

Сега беше ред на Деймиан да се ядоса, но Кейси не му даде възможност да продължи. Просто забърза още повече. Когато стигнаха

локомотива, всички пътници бяха там, а машинистът тъкмо казваше, че се налага да се върнат до най-близкия град, докато изчакат релсите да бъдат ремонтирани.

Всеки момент Деймиан щеше да изпадне в нервна криза. Кейси забеляза това и реши да отклони вниманието му:

— Във влака ли ще останем или предпочиташ да тръгнем по релсите с конете и да вземем влак в следващия град? Иначе ще се забавим.

Преди Деймиан да се опомни, Кейси вече беше взела решението.

— Хайде да се качваме на конете!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стигнаха едва привечер. Трудно беше да се каже дали това беше град, но със сигурност някой ден можеше да стане. Имаше няколко заведения до гарата: кръчма, ресторант, голям магазин за хранителни стоки, хлебарница, телеграф, а до тях — хотел само с две стаи.

Кейси отиде да докладва за обира и извадените релси, а Деймиан тръгна към хотела, за да уреди стаите. След това се срещнаха пред хотела.

— Следващият влак ще бъде едва след около седмица — съобщи тя. Беше отчаяна. — Ще им трябва доста време, докато ремонтират линията, за да може да мине влакът.

— Предполагам, че нямат дори дилижанс — въздъхна Деймиан.

— Не, но по-лошото е, че нямат и конеферма, за да си купиш кон, а най-близкото ранчо е на един ден път от тук. Не се знае, обаче дали ще имат коне за продан — не си струва да си губим времето да ходим до там.

Деймиан беше разочарован. Огледа се и каза:

— Значи сме заточени тук за цяла седмица?

— Освен ако не искаш да тръгнем с моя кон. Нямам нищо против, но много скоро Стария Сам ще се измори от двойния товар.

Деймиан се усмихна.

— Аз също имам лоши новини. В хотела свободната стая е само една, ще трябва да се настаним заедно.

Кейси изтръпна. Да бъде заедно с него в една и съща стая цяла седмица?! Една нощ би изтърпяла, но цяла седмица, не!

— Ще ти намеря кон! — каза тя и се опита да не проличи по тона ѝ отказа за нощуването. Вече беше видяла няколко коня пред бара.

Деймиан проследи погледа ѝ, разбра какво възнамерява да прави и категорично отказа:

— За кражба и дума да не става!

Кейси нищо не каза, а тръгна да пресича улицата. Деймиан последва Хлапето. Ако в града имаше банка, все някак щяха да

уговорят цената, независимо колко висока ще бъде, само и само да се сдобие с кон. Може пък да му стигнат парите, които имаше в себе си. Той самият нямаше никакво желание да продължат пътуването с коне. Беше му добре, когато яздеше зад гърба на момчето, но да си сам на кон е съвсем различно. Не му се щеше да си припомня адските усещания...

Барът, в която влязоха, беше първата долнопробна кръчма в живота на Деймиан. Сигурно приличаше на всички останали, но Деймиан знаеше, че никога повече няма да влезе в такова заведение. Не беше много голямо, нямаше и посетители, но миризмата на прокисната бира, уиски, цигари и повръщано беше пренаситила въздуха. По пода имаше дървени трици. Три изпочупени и мръсни маси бяха наредени в средата — само едната бе заета. Към другата стая водеше странична врата, над която имаше надпис: „Всякава храна ще намерите единствено тук!“ Вътре имаше само две маси — вероятно посетителите рядко влизаха там. Кейси се беше изправила до бара. Начина, по който стоеше, подсказваше, че тук се чувства като у дома си. Деймиан поклати глава и се замисли: „Трябва да има закони, според които да не се допускат малки момчета в такива заведения и най-вече да не им сервират спиртни напитки“. Когато отиде до бара, момчето вече си беше поръчало и се запъти към най-близката маса.

На съседната трима мъже играеха карти. Парите за залозите бяха до ръцете им. Те погледнаха към Кейси, но явно не бяха впечатлени. Когато Деймиан се появи, и тримата втренчиха поглед в него.

Кейси се обърна към тях и попита:

— На кого е понито отвън?

— Трябва да е моето, друго пони там няма — каза младият мъж с голяма брада.

— Съгласен ли си да се обзаложим?

— Обзалагам се само когато съм в настроение — отвърна той, погледна картите си и се засмя самодоволно. — Точно сега ми дойде настроението.

— Имам нужда от още един кон — продължи Кейси. — Какво ще кажеш за един малък облог?

Като чу това, Деймиан настръхна и тихо, без дори да помръдне устни каза:

— Какво си намислил, по дяволите?

— Осигурявам ти кон, така че стой мирен! — изсъска в отговор Кейси.

Тогава мъжът попита:

— А твоят къде е?

— Пред хотела. Можеш да го видиш оттук, едва ли си виждал по-хубав.

Мъжът стана и отиде до вратата и изсвири.

— Ето това се казва хубав кон! — после се обърна към Кейси и потривайки ръце запита:

— Какъв е облогът?

— Ей този господин ще хвърли монета. Ще я прострелям от тук точно пред краката му, преди да е паднала на пода, без да го нараня, разбира се.

Другите мъже се изсмяха, някой подсвири. Дали защото Деймиан беше почервенял или защото не вярваха — трудно можеше да каже някой. Брататият също се захили:

— Виждал съм този номер и преди. Не е ли малко трудничък за тебе?

— Споменах ли, че ще начертая линията, откъдето ще стрелям? — каза Кейси.

— Да начертаяш какво? — попита отново брататият. — Чакай малко, той е дългокрак и така ще можеш по-дълго време да следиш монетата докато пада. Ако обаче пропуснеш, ще загубиш коня.

— Смяташ, че не е достатъчно за един облог?

— Не, в никакъв случай! Какво ще кажеш да стреляш, когато монетата изхвърчи от ръката му, а не когато пада?

Деймиан замръзна на мястото си. Кейси подсвири и каза:

— Е, няколко пръста по-малко е добра цена за един кон, нали?

— Не трябва и капка кръв да падне от тях, разбра ли? — измърмори Деймиан.

Кейси се усмихна отново.

— Ти по-добре хвърли монетата с ръката, която не стреляш, за да може после да ти служи при нужда! Така или иначе ти еднакво лошо си служиш и с двете, за теб не е от значение коя ще използваш сега, нали?

Никак не му хареса иронията на Хлапето, но не това го безпокоеше. Беше се уверил колко бърз и сръчен е малкият.

Разтревожи го фактът, че мъжете поискаха да използват тяхно оръжие. По очите на Кейси можеше да се види само учудването ѝ. Това предизвика бурен смях сред мъжете. Кейси не обърна внимание на подигравките им, а тъкмо обратното — накара Деймиан да се успокои, като го увери, че е правила този номер много пъти.

— Десет крачки стигат ли? — попита Деймиан и се запъти към края на бара. — Няма място за повече.

— Стигат — съгласи се брадатият. — Хайде, че нямам търпение да се кача на новия си кон!

Кейси кимна и отметна пончото си, докато чакаше Деймиан да хвърли монетата. Той още не вярваше, че се е съгласил да участва в този лудост. Та нали неговата ръка щеше да бъде на прицел?! Ако Кейси сгреша, дълго ще съжалява! Дано има късмет!

След това се чу изстрел. Монетата беше все още между палеца и показалеца на Деймиан. А Кейси... За първи път Деймиан видя на лицето на Хлапето изписано поражение...

Той се беше обзаложил и загубил. Не беше очаквал такъв изход. Докато мъжете поздравяваха брадатия за успеха, Кейси се втурна навън. Беше объркана. Деймиан не беше сигурен, но като че ли видя сълзи в очите ѝ.

— Сега той няма да си скрие коня, нали го спечелих? — попита брадатият.

— Съмнявам се — каза Деймиан, загледан във летящата врата. — Той държи на думата си, въпреки че е млад.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Деймиан не тръгна веднага след Хлапето. Ако искаше да си поплаче, той нямаше да му пречи. Затова реши да вземе няколко бутилки от бара и след това тръгна към хотела. Може би ако го беше послушал, нямаше да се стигне дотук, но както и във влака, момчето обичаше да взема решение прибързано и не обмисляше последиците. Когато Деймиан стреля през прозореца, момчето сигурно си беше помислило, че е стрелял просто така, от гняв, но той беше ранил всеки един от крадците, въпреки че се отдалечаваха от влака. Ако нямаха в бандата си лекар, доста щяха да се затруднят, докато се оправят; ако пък се появят в града, ще създадат работа на властите.

Кейси беше в стаята, до прозореца. Гледаше тъжно Стария Сам и не можеше да си прости загубата му. Деймиан реши да каже, че не винаги самоувереността е добър съветник, но после се отказа. Хлапето се чувстваше достатъчно зле и без неговите забележки. Изглежда не го беше чул да влиза. Деймиан се изкашля, за да привлече вниманието му и каза:

— Стига си хленчил, взех.

Едва успя да изрече тези думи и Хлапето се нахвърли върху него:

— Защо ми позволи да го направя? Защо? Не съм се разделял със Стария Сам от дванадесетгодишна възраст! Аз го отгледах. Той е моето семейство, разбираш ли?

Деймиан буквално онемя. За първи път виждаше момчето толкова развълнувано, винаги досега беше сдържало чувствата си. Опомни се бързо, трябваше да се защити:

— Чакай малко, не можеш да ме виниш...

— Не мога ли?

— Разбира се, че не можеш. Аз ли предложих да заложиш коня си?! Въобще не бях съгласен с поведението ти още от самото начало.

Деймиан се опита да овладее гнева си — беше му трудно, толкова много ярост се беше насъбрала в сърцето му. Имаше усещането, че Стария Сам означава всичко за Кейси, а не само

средство за предвижване. Ако не беше така, момчето едва ли щеше да бъде толкова тъжно.

Деймиан спря да говори и се замисли. Изглежда мълчанието му подразни Кейси още повече:

— Нямаше да се случи, ако не бях тук. А нямаше да бъда тук, ако...

— Не беше длъжен да приемаш предложението ми!

— Добре, защото се отказвам!

Деймиан не очакваше такъв отговор. Мислеше си, че Хлапето има поне малко достойнство, а то се отказа още при първата си несполука. Деймиан поклати глава и каза с разочарование:

— Виждал съм и други да избухват от гняв, но ти печелиш първенството, Хлапе!

— Как смееш...

— Млъкни, Кейси! Ако не беше се нахвърлил върху мене, щях да се опитам да ти върна коня.

— Наистина ли?

Изражението на лицето ѝ изведнъж се промени, почти грейна, но после стана червено. Какво толкова беше казал?! Деймиан отстъпи назад, като че ли искаше да се отдалечи от думите, които току-що беше изрекъл.

— Господи, не! Съжалявам, Кейси! — каза той.

— Прекалено късно... Но аз съжалявам, Деймиан! Позволи ми да ти обясня... Не бях ядосан на теб, а на себе си. Не съм привърженик на глупавите и необмислени постъпки, а в онази кръчма направих точно това.

— Съгласен съм, просто не трябваше да се обзалагаш!

— Не, нямам предвид това — прекъсна го Кейси. — Залогът беше добър.

— За какво говориш, по дяволите? — намръщи се отново Деймиан.

— Трябваше да държиш монетата за ръба, а тя беше толкова малка. Трябваше да се вгледам в пръстите ти внимателно, а аз не исках.

— Да не би да твърдиш, че нарочно не си улучил? — не можеше да повярва на ушите си Деймиан.

— Не, не беше това целта ми. Разстоянието не беше голямо.

Чак сега Деймиан се разсмя от душа. Дали Хлапетото просто искаше да се извини, задето го беше обидило?! Да не би да смяташе думите си за извинение?! Защо тогава каза, че е загубил коня си по негова вина?!

— Освен това нямам предвид наистина да се откажа, поне докато не свърша това, за което съм дал дума. Първо трябва да събера мислите си. Ще изпълня обещанието си каквото и да ми коства, ако все още държиш на мен.

Трябваше да минат няколко минути, за да може Деймиан да осъзнае всичко онова, което току-що беше чул. После обяви:

— Мисля, че ще е по-добре да забравим всички неприятности досега.

Кейси кимна. Изглеждаше спокойна.

— Добра идея, но пропусна да споменеш как да си върнем Стария Сам.

— С пари, естествено. И те са необходими понякога. Случаят е точно такъв. Ще вземем и понито.

— Наистина ли? Умееш ли да се пазариш за цената? — попита Кейси, която беше доста изненадана от думите на Деймиан.

— Едва ли, не съм опитвал, но се надявам да успея... Този приятел не бърза за никъде, както се вижда. Искане да се хареса на дъщерята на пекаря, но повече обича да се обзалага. Ако няма късмет, ще свърши скоро парите. Тогава ще е съгласен на всякаква цена за конете. Със сигурност парите, които имам, ще ми стигнат.

— Колко са?

— Не, не всичките, само тези в джобовете ми — около триста, но за него те са всичко, което имам.

— Много са малко...

— Ти се шегуваш! Да не мислиш, че тук конете са кой знае колко скъпи?

— Не всичките, само породистите като Стария Сам. Освен това тук, в този район, има търсене, а предлагането е малко. По-рано Запада беше лишен от много преимущества, особено когато индианците нападаха влаковете с провизии или когато откриваха нова мина. Все още в малките градове като този търсенето е голямо, защото по една или друга причина влакове рядко минават през тях...

Тези думи на Кейси бяха музика за ушите на Деймиан. Внос и износ на стоки, доставка и търсене. Дали баща му някога се беше замислял за възможността да разшири бизнеса си на запад. Това трябваше да се обмисли. Ще трябва да дойде още веднъж, за да подготви дейността си, но нека първо доведе докрай започнатото дело...

— Значи ще тръгнем още утре, а сега ще отидем да вечеряме — предложи Деймиан.

— Ако нямаш нищо против, аз ще пропусна вечерята. В хотела не сервират, а в бара не бива да се връщам. Освен това ще трябва да купим някои неща за утре, докато магазинът не е затворил. Ще тръгнем рано. Аз ще се погрижа за това.

Деймиан реши да не му противоречи повече. Момчето все още не се беше успокоило.

— Както кажеш, аз ще дойда да уредя сметката.

— Имам достатъчно пари, Деймиан.

— Казах, че ще поема всички разходи по пътуването, помниш ли? Освен това няма да ми е излишно да науча какво трябва да взема, когато тръгвам на път.

Думите му отново бяха прекъснати.

— Между другото, понито имаше ли седло?

Деймиан се замисли. Не беше забелязал, защото не предполагаше, че е толкова важно, но сега разбра, че това може да бъде основателна причина за отлагане на заминаването им.

— Мисля, че да.

— Дано да има, в противен случай ще ни бъде доста трудно — по-лесно е да намериш кон, отколкото седло. Дано има в магазина...

Кейси все още размишляваше, когато Деймиан не се стърпя и попита:

— А ако няма?

— Не се тревожи предварително за неща, в които не си сигурен!

За Деймиан фактът, че трябва да спят в едно легло не означаваше нищо. Кейси настояваше да спи на пода, той не се съгласи.

Кейси реши да лежи, без да мърда, докато Деймиан заспи, а после тихичко да стане и да отиде да легне на пода. Не само леглото беше малко за двама човека, цялата стая беше малка. Можеше дори да отиде в конюшнята, там щеше спокойно да се наспи до Стария Сам.

Ядоса се чак на другата сутрин. Та нали беше спала до Деймиан, когато той намери лагера ѝ. Но там беше друго — съзнанието ѝ беше будно, всеки миг трябваше да внимава да не ги изненадат и нападнат, а сега...

Сега нямаше за какво да се тревожи, имаше покрив над главата си. Дори не искаше да си спомня какви мисли я бяха обзели...

Чудеше се какво щеше да стане, ако Деймиан я целуне. Дали косата му беше толкова мека, колкото изглеждаше? Какво ли е усещането, когато прегръщаш такива широки и силни рамене като неговите? Дори си представи, че той я държи в прегръдката си, но точно тогава се събуди.

Когато на сутринта го видя, изведнъж се притесни, имаше чувството, че наистина го беше прегърнала. Защо я гледаше така?! И тези негови очи — когато те погледне, като че ли те пронизва с тях и чете направо в душата ти!

Деймиан не ѝ обърна никакво внимание. Всъщност той и не подозираше, че Кейси не е ноцувала в стаята, а при коня. Просто реши, че тя е станала по-рано, а той беше станал по-късно. Пък и за него тя все още беше Кейси Хлапето — а не просто Кейси, младо и красиво момиче...

Трябваше да се приготвят за път отрано, Деймиан не се беше качвал на пони. Кейси не предполагаше, че ще бъде толкова трудно.

Деймиан не беше уверен и не успя да покаже на животното, че той ще го управлява. Явно животното не искаше някой да се качва на гърба му и ритна Деймиан. Ако не беше толкова голяма разликата в теглата им, може би щяха да го излъжат. Истинско чудо беше Деймиан да се качи на кон без седло, затова решиха, че докато намерят и купят, Кейси ще язди без седло. Трябваше да провери доколко може да разчита на животното, защото някои от тях трудно възприемаха непознати ездаци. Но с Хлапето то се държеше добре. Явно негодуванието му идваше от това, че Деймиан беше по-висок и по-тежък. Той непрекъснато опитваше да възседне понито, докато най-сетне падна на земята за четвърти път и се отказа. Кейси успя да сдържи смеха си.

По всичко личеше, че животното не беше обядено. Защо Деймиан не послуша съвета ѝ да си купи по-удобни дрехи, поне подходяща шапка! Но той настояваше да си облече модерния костюм, било му по-добре с него. Вълненият му панталон се закачаше в изсъхналите клони, бодли и храсти. Кейси очакваше Деймиан всеки момент да избухне в ругатни — щеше да бъде доста интересно...

Тръгнаха едва когато понито разбра, че няма спасение и че ще трябва да се примири. За Кейси денят беше отегчителен и дълъг, тя беше спала само няколко часа. Доспиваше ѝ се и от бавната езда — трябваше да внимава Деймиан да не падне. Беше се справяла в много по-трудни ситуации, от малка яздеше, но сега усещаше как мускулите ѝ изтръпват и още повече се уморяваше.

Заради Деймиан се наложи да спрат и да починат рано следобед. Храната им беше готова, опакована и можеха да се хранят, без да има нужда да спират. Деймиан тръгна без желание.

Вечерта я изненада. Предложи ѝ да отиде на лов, за да си приготвят хубава вечеря. Кейси се изкушаваше да го предупреди, че ловът не е за всеки, но след дългия и изтощителен ден нямаше желание дори да говори. Затова отказа да яде каквото и да било друго, освен фасул и бисквити.

Но изненадата не закъсня. След около половин час Деймиан се върна с дива пуйка — толкова голяма, че щеше да им стигне за няколко дни. Кейси реши, че просто е имал късмет. Това му и каза, когато се зае да я приготвя:

— Много добър улов — имал си късмет.

— Всъщност не ми беше необходим късмет:

— Да не би да се е напъхала в ръцете ти...

— Не, беше толкова далеч, че въобще не бях сигурен какво е.

Кейси си спомни историите, които ѝ бяха разказвали вкъщи, и добави:

— Сигурно!

Скептичното ѝ изражение подразни Деймиан.

— Искаш ли да ти демонстрирам?

Кейси не се впечатли, но все пак каза:

— Без да пропускаш! — и посочи на около четиридесет фута.

Деймиан вдигна пушката, стреля и улучи. Кейси премигна от учудване, но веднага посочи друга мишена. И тя беше улучена. После

Хлапето се отказа да го изпита за трети път.

— Добре, изненадан съм.

— Само „изненадан“! — Деймиан повдигна вежди в недоумение.

— Добре, силно съм впечатлен!

Едва тогава той седна до огъня.

— Много ти благодаря за високата оценка, но трябва да ти кажа, че съм бивш шампион по стрелба с пушка от колежа. Освен това съм ходил на лов с баща ми.

— Къде? Във вашия двор ли? А защо не си яздил, поне не беше до днес?

— Ходехме на север с влак и ловувахме, за да се храним.

Кейси не каза нищо повече. Без да знае защо и как, мнението ѝ за Деймиан изведнъж се промени. Едва сега разбра, че и той като нея може да се грижи за себе си дори и в най-трудните и опасни ситуации. Можеше да ѝ помага да залавят престъпници. Колко ли крадци от последния обир на влака беше ранил? Може и да ги е убил, след като се прицелва толкова бързо и точно... Но не си спомняше имаше ли трупове... Може би думите му „Заслужават да бъдат избити!“ бяха изречени само от гняв, а не защото го е мислел наистина...

Видът му беше прекалено градски, за да принадлежи към нейния свят, но това нищо не променяше. Сега вече можеше да не се тревожи за оцеляването му. С коня и пушката той се справяше повече от добре.

Кейси продължи да се занимава с приготвянето на храната, стараше се да не мисли за него. Беше рано да му покаже колко го цени, пък и мислите му едва ли бяха насочени към това, което я вълнуваше...

— Мразя да казвам такива думи на момчета, Кейси, но знаеш ли, че приличаш на момиче? Не си ли се опитвал да си пуснеш брада или поне мустаци?

— Би ми било доста трудно — рече каза Кейси, но много време се колеба как да отговори.

— Защо?

— Защото съм момиче.

Деймиан я погледна ужасен. Кейси наведе глава. Нямахше намерение да му признае тайната си, не знаеше защо го направи. Тишината, която настъпи след думите ѝ, още повече засили напрежението — Кейси не смееше да погледне Деймиан в очите.

Сигурна беше, че в момента той се мъчи да открие белезите, които да го уверят, че тя наистина е момиче. Усещаше погледа му... като че ли пронизваше пончото ѝ.

— Не си и помисляй за доказателства! Просто ще трябва да ми повярваш! — Очите му се върнаха отново на лицето ѝ. Оглеждаше всяка частица от него, като че ли я виждаше за първи път. Видът му беше напрегнат, после изведнъж се промени. Чувствата надделяха над шока.

Кейси се вгледа в него. Без съмнение беше ядосан.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Как смееш да бъдеш момиче?!

Само по въпроса можеше да се разбере колко разгневен беше Деймиан. Кейси очакваше да бъде изненадан, а не целият да трепери от ярост.

— Не мисля, че имам някакъв избор.

— Знаеш какво имам предвид! Ти умишлено ме излъга! — продължаваше да крещи Деймиан.

— Не, не съм. Просто не поправих мнението, което си беше съставил за мен. Пък и ти никога не попита. Повечето момчета имат същото мнение за мен.

— Не ме сравнявай с останалите момчета. Аз пътувам с теб, мъж съм, знаеш ли колко неудобства създава това? Дори спяхме на едно легло, в една и съща стая.

— Всъщност аз спях при конете — призна си Кейси.

— Мислиш ли, че ти вярвам?!

Кейси млъкна и се замисли. Искаше да разбере от какво точно беше преbledнял. Замисли се над думата „неудобства“. Какъв беше проблемът? Да не би да си мислеше, че е от тези момичета, които искат да се омъжат и понеже не могат, взимат оръжие, набелязват си някой и го принуждават да се съгласи?! Как въобще може да го допусне? Дали да не му каже истината, за да го успокои?!

— Аз наистина не съм като другите момичета — да ходя по балове и да си стоя вкъщи. Но това не означава, че съм тръгнала да си търся съпруг... Надявам се, че не го мислиш! Вече сме в края на века, Деймиан! Такива мисли просто са не...

— Напротив, все още се случват такива неща!

Кейси наведе глава. Деймиан отново започна да й крещи. Опита се да му обясни още веднъж:

— Не и в тази част на страната, още повече когато тайната се знае само от двама човека. Помисли малко, ние сме тук и никой друг не знае, че пътуваш с мен и че съм жена.

— Жена?! Не очаквай да се обръщам така към тебе, Хлапе! — каза той подигравателно.

Това нарани Кейси. От три години тя се гордееше, че е станала жена. Без да знае защо, думите на Деймиан я върнаха няколко месеца назад, когато караницата с баща ѝ стана причина да поеме по този път. Опита се да свърже мислено двата разговора, за да разбере истинската пречка в отношенията ѝ с мъжете, но не се получи.

— Това, което искам да ти кажа, Деймиан, е, че можеш да ми имаш доверие. Не се разстройвай толкова много — нищо няма да се промени само защото съм жена. Имам уговорка с теб и ще удържа на думата си.

— Промени се, по дяволите!

Кейси се изненада.

— И защо? Да не би да променя възможностите ми или да влияе отрицателно на способностите ми, заради които ме нае?! Аз все още съм най-добрия следотърсач в района, благодарение на баща ми, който ме е научил на всички тънкости.

— Баща значи?! Стана чудо и ти се сдоби с баща?! Предполагам, че все още не си си *спомнила* истинското име, знаеш само онова, което са ти избрали непознатите?!

Трябваше да попита за това, мислеше си Кейси, но на него каза:

— Това, че не знаеш истинското ми име, не може да се нарече лъжа.

— Моля?! Та ти точно това направи! Как да го нарека?...

— На *никого* не съм казала истинското си име, Деймиан, защото баща ми ме издирва, а аз все още не искам да ме открие. Не ме питай защо. Лично е. Реших, че е по-добре никой да не знае истинското ми име, отколкото да използвам измислено. Заради това казвам, че не си зная името.

— И си се маскирала като момче!

— Не, не съм. Ако късата ми коса, височината и походката са те заблудили, грешката не е моя.

— Ами какво ще кажеш за дрехите?

— Това са просто дрехи — не само необходими, но и подходящи за пътуване на дълги разстояния. Но никога не съм казвала, че съм момче. Ако съм имала някаква цел, щях ли сега да си призная.

— Защо го направи, по дяволите?!

— За това *не мога* да лъжа.

— А трябваше, Кейси!

— Защо? Това няма да промени отношението ми към теб. Нито пък ще промени държанието ти към мен. Какъв смисъл има да спорим?!

— Ти си *момиче*.

— И какво от това?

Деймиан прокара нервно пръсти през косата си.

— Ако смяташ, че няма никаква разлика, тогава ти не си съзряла достатъчно, за да се наричаш жена.

Кейси се изчерви.

— Надявам се, не си мислиш това, което току-що каза, защото ще трябва да те предупредя: не се шегувам! Ако някой ме предизвика, способна съм да го убия.

— Това обаче няма да разреши проблема ти.

— *Какъв* проблем? Ти не се интересуваш от мен в такъв смисъл...

— Наистина ли мислиш така?

Кейси скочи на крака, извади оръжието си и опря цевта в гърдите на Деймиан.

— Най-добре ще е да спреш да се интересуваш, Деймиан.

— Няма да стреляш!

— Не разчитай на това!

Деймиан гледаше Кейси, без да помръдне, Кейси беше втренчила поглед в него, без дори да мигне. Деймиан кимна към оръжието и каза:

— Прибери го. Ще седна от другата страна на огъня.

Това не беше достатъчно, за да се успокои Кейси, но тя нямаше намерение да го убива. Само изражението на лицето ѝ не се промени — остана строго и решително.

Няколко минути и двамата мълчаха. После Деймиан се обади:

— Птицата се препече.

— Ами направи нещо. Къде пише, че само аз трябва да се занимавам с приготвянето на храната?

— Сигурно в книгата, където се упоменава, че аз не мога да готвя.

Кейси премигна, но после се успокои. Дали да му вярва?! После го предупреди:

— Смятам да си легна веднага след вечерята. Съветвам те да направиш същото, ако искаме да стигнем следващия град още утре. Трябва да тръгнем много рано и да яздим по-бързо. Мислиш ли, че ще издържиш на бърза езда?

— Винаги съм изпълнявал всичко, което се изисква от мен.

Думите му бяха достатъчно изразителни, но тонът беше неприятен. Кейси нямаше намерение да подхваща отново старата тема и замълча. Един здрав сън щеше да помогне на Деймиан да превъзмогне раздразнението си. Тя обаче едва ли щеше да забрави, че този мъж беше заявил, че събужда друг интерес у него.

Пак нямаше да може да заспи, щеше да прекара нощта в размисли...

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Деймиан се опита да заспи, но не можа. Стана и намери съчки. После седна край огъня и се вгледа в Кейси. Почувства се по-добре. Вече беше спокоен и можеше да забележи нежността, която Кейси прикриваше, когато беше будна, същата онази нежност, която я издаваше, че е жена.

Никога досега не беше я наблюдавал, докато спи. Може би не трябваше да съжалява. Когато, си мислеше, че е момче, той ѝ казваше, че е твърде красиво. Сега беше забелязал нежност, присъща само на жените — без съмнение тя го привличаше... Но после отхвърли тези мисли.

Още не можеше да се примири, че не се беше досетил сам. Трябваше да се досети. Имаше нещо, което непрекъснато го караше да ѝ се възхищава, може би уменията и способностите, но сега? Знаеше, че едва ли има друго момиче като Кейси, но въпреки това... Можеше ли да ѝ се довери?!

Жена, не — момиче... Опитваше да свикне с тази мисъл, но му беше трудно. Тя не изглеждаше като другите момичета. Приличаше на истинска млада жена, достатъчно зряла, за да бъде докосвана от мъж.

Как досега не беше забелязал гладката кожа, сочните устни, които те предизвикват да ги захапеш... Беше виждал косата ѝ чиста, току-що измита — тогава тя обгръщаше нежно раменете ѝ, не беше някаква мръсна момчешка коса. Сега, когато косата ѝ беше паднала назад, можеше ясно да се видят нежните черти на лицето ѝ, които го правеха още по-красиво и желано...

Като момче Кейси беше интересна, но като момиче — очарователна. Хиляди въпроси вълнуваха Деймиан, но той беше убеден, че тя няма да отговори на нито един от тях. Кейси беше свикнала да прикрива тайните си, *а също така и чувствата* — това, че беше разбудила най-съкровената си тайна, означаваше, че повече нищо няма да каже...

Дори и след признанието, когато Деймиан беше онемял от изненада, тя продължаваше да има същия неразгадаем поглед, който нищо не подсказваше — колко пъти се беше впечатлявал от него, като че ли нищо не можеше да я разстрои. Една жена обаче би го разстроила...

Сега вече разбираше, че това е нещо, което тя прави несъзнателно; нещо, което не си поставя за цел, за да дразни околните и въпреки това, той я харесваше.

Просто не знаеше как ще продължи нататък пътуването им? Ще може ли да се владее, за да стои далече от нея? Дори не виждаше основателна причина, заради която да не опита да я докосне. Разбира се, той ще се придържа към установените норми; не искаше да изглежда пълен глупак в присъствието на жена. Но тук бяха сами, как можеше да спазва каквито и да било правила? И има ли въобще такива? Тя беше тук заради него, бяха се уговорили, беше дала дума...

В това време Кейси се размърда. Отнякъде се чуваха птички. Зазоряваше се. Едва тогава пред очите му изплуваха всички спомени, които го бяха принудили да предприеме това дълго пътуване. Трябваше да отмъсти за баща си. Длъжен беше. Реши да не усложнява повече отношенията си с Кейси; щеше да стои настрана от нея, за да може да свърши онова, за което я беше наел.

Това решение му се стори разумно. Трябваше да се придържа към него. Трябваше да я убеди, ако трябва дори да я излъже, само и само да разбере, че тя не го интересува като жена. Така и Кейси щеше да се успокои. И на двамата щеше да им бъде по-лесно, ако не обръщат внимание на всичко случило се досега. Затова още когато се събуди, Деймиан ѝ каза:

— Бих искал да ти се извиня!

Отначало Кейси погледна към него, без да реагира, като че ли не го виждаше, нито пък чуваше. След това се прозина, премигна няколко пъти и сънено отговори:

— Още не съм си отворила очите, Деймиан. Преди да ми кажеш нещо важно, което трябва да запомня, нека първо си изпия кафето.

Той се усмихна. Тя дори не му обърна внимание, отиде до огъня, намери си всичко необходимо за кафето, протегна се — по дяволите, защо го направи — и се запъти към храстите. Това беше нещо, което не беше забелязал досега. Той нямаше такъв навик... Изчерви се, но

докато Кейси се върна, червенината му беше преминала. Беше все още тъмно и тя не забеляза притеснението му.

Кейси дори не го погледна. Най-напред приключи с всичките неща, които правеше обикновено сутрин и чак тогава седна до огъня с чаша горещо ароматно кафе. Вече приличаше на същата Кейси, която Деймиан познаваше. Защо ли това го изненада толкова много?!

— Каза ли нещо като извинение или на мен така ми се е сторило?

Деймиан обаче беше вторачил поглед в коленете ѝ. Направи му впечатление начина, по който седна, пончото покриваше всичко привлекателно за очите му, но въпреки това той продължаваше да гледа дългите ѝ крака, без да отговаря. После се изкашля и каза:

— Миналата нощ ти наговорих много неща, които не са истина, просто бях ядосан.

— Какви например?

— Ами, че се интересувам от теб... Е, от мъжка гледна точка...

Не беше много сигурен, но Кейси като че ли изтръпна, после каза:

— Тоест, ти не се интересуваеш наистина, така ли?

— Не! — Лъжеше, но лицето му беше спокойно и я гледаше право в очите. — Просто бях объркан, говорех каквото ми дойде наум. В подобно състояние и ти би постъпила така. Глупаво беше от моя страна, затова ти се извинявам.

Кейси кимна и погледна настрани. Слънцето изгриваше в пурпурни цветове. Златистият отблясък на небосвода падаше точно върху лицето ѝ; то беше като хипнотизирано и за Деймиан беше трудно да го разгадае. Кейси се намръщи, като че ли се мъчеше да си спомни неща, които отдавна беше забравила, но трябваше да признае грешката си и каза:

— Понякога казвам не това, което мисля. Характерът ми е такъв. Мисля, че трябва и аз да ти се извиня.

— Не се чувствай задължена.

— Но трябва. След като и двамата сме решили да сложим край на недоразуменията помежду си, позволи ми да кажа още няколко думи. Стигнах до извода, че ти може и да си женен, а аз ти наговорих толкова глупости за женитбите и въобще...

Женен?! Деймиан смръщи вежди. Спомни си последната среща с Унифред, погребението и думите на баща ѝ: „Знам, че това не е най-подходящият момент да ти го кажа, но сега не е време за сватба.“ Неподходящо време?! Деймиан беше вбесен от начина, по който разсъждаваше, от неговата безчувственост, но каквото си посееш, това и ще жънеш... Затова повече не се срещна нито с бащата, нито с дъщерята. Нямаше желание да ги вижда.

— Нямам съпруга. — Отговори без всякакво чувство.

— Не те питах имаш ли, само исках да ти се извиня за думите си. Не ме интересува женен ли си или не.

Тонът, с който го каза, впечатли Деймиан. Тя като че ли се страхуваше мъжът да не разбере до каква степен се интересува от него. На пръв поглед беше безразлична, но той разбра, че е притеснена и побърза да приключи този разговор:

— Мисля, че няма причина за повече обяснения.

Кейси кимна в знак на съгласие и добави:

— Добрият сън винаги помага да се разрешат лесно и бързо най-сложните проблеми, нали? Невероятно, но факт.

Деймиан не беше много съгласен; не беше мигнал през цялата нощ. Беше сигурен само в едно — следващата нощ щеше да спи. Привечер стигнаха следващия град. Деймиан беше толкова уморен и грохнал от пътуването, че веднага реши да си легне. Предупреди Кейси, че ако на другата сутрин не се яви навреме, значи ще спи, докато сам се събуди. Точно така стана.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отначало Кейси помисли, че Деймиан се шегува. Не вярваше, че може да спи през целия ден, но след като се увери, че не е излъгал, малко се ядоса. На вратата му имаше табелка „Не ме безпокойте“. Не се чуваше никакъв шум.

По-късно следобед тя отиде да почука на вратата му. Трябваше да купят седло за Деймиан и ако искаха да тръгнат навреме сутринта, още сега трябваше да направят покупката. Можеше и тя да го купи, градът беше голям и имаше избор, но седлото беше нещо лично, всеки трябваше сам да прецени.

Деймиан стана, мърморейки. Кейси се досети, че вероятната причина за сънливостта му беше само една — не беше спал през нощта, когато тя разкри самоличността си. Не знаеше да се безпокои ли или не. Дали разкриването на тайната щеше да ѝ донесе неприятности... Разбира се, думите му, че не гледа на нея като на жена, я *нараниха*, не го очакваше. Тъкмо обратното — почувства се още по-зле. Ами ако беше излъгал?! Ако беше излъгал, всичко, което кажеше след това нямаше да има никакъв смисъл... Всъщност той се стараяше да не обръща внимание на пола ѝ, така че тя щеше да прави същото...

Най-накрая успя да го накара да стане и веднага отидоха в банката, а след това в магазина. Не се изненада, че Деймиан избра най-скъпото седло — красиво, с блестящи сребърни орнаменти по него. Малкото пони щеше да се вижда отдалече, щеше да *свети като слънце*.

Кейси не каза нищо. За нея това беше излишно прахосване на пари. Само му припомни, че трябва да си купи подходящи дрехи за път. Чудеше се дали ще се възпротиви, но със *сигурност* знаеше, че е права. Деймиан обаче настояваше да продължи с дрехите, които вече имаше, тъй като му били удобни. Та нали пак щяха да пътуват с влак и новите просто щели да станат излишни... Но сегашните му дрехи щяха да привличат вниманието на останалите хора, защото щеше да личи, че е новопристигнал. А Кейси искрено желаяше да не бъде така.

Всичко, от което Кейси най-много се страхуваше, се потвърди съвсем скоро, но за съжаление доста драматично...

Трябваше да пресекат улицата, за да отидат до конете. Минавайки покрай кръчмата, чуха ужасни викове — заведението беше препълнено.

На пръв поглед изглеждаше, че Деймиан и Кейси не са заедно. Тя крачеше бързо. Той вървеше след нея с огромното седло на рамо. Когато отминаха кръчмата, четирима пийнали мъже като че ли излетяха от вратите и се втурнаха към него. Кейси не подозираше нищо, докато не чу изстрелите. Когато се обърна, видя, че четири пистолета бяха насочени към краката на Деймиан. Беше виждала подобни случаи и преди — съвсем нормално посрещане на новодошъл, който иска да се изтъкне по някакъв начин пред местните хора или да ги унижи...

Беше въпрос на сила и бързина. Явно бяха видели, че няма оръжие и беше лесно да го сплашат. В такава ситуация най-често участваха пияници, добили сила и кураж от алкохола, което още повече влошаваше положението. Деймиан не извика за помощ, изглежда беше решил да се справи сам като истински мъж.

Изведнъж той хвърли седлото на земята. Куршумите все повече приближаваха ходилата му. Това го разгневи. Беше добър стрелец, но не винаги си носеше пушката. И сега нямаше оръжие, с което да се защити. Деймиан поиска от нападателите да се разберат по мъжки — явно беше решил да използва физическа сила, но това още повече ги вбеси и единият от тях опря пистолет в гърдите му. Тогава Кейси стреля във въздуха. Опасяваше се, че Деймиан едва ли осъзнава до какви усложнения можеше да доведе поведението му — можеха дори да го застрелят.

Кейси стреля в краката на единия, на другия улучи шапката, която падна на земята. Това бе достатъчно, за да подкани Деймиан и той пристъпи към действие — хвана останалите двама за главите и ги удари една в друга. Единият се олюля и се просна на улицата, другият се хвана за корема, като че ли се чудеше, дали ще може отново да диша.

Деймиан изтупа дрехите си, изтръска ръце, метна седлото на рамо и продължи към Кейси, като че ли нищо не се беше случило, а тя

се молеше да е достатъчно умен, за да не се сбие отново. Явно разумът надделя.

Кейси вдигна оръжието си и изчака Деймиан да се приближи.

— Добре ли си?

— Да. Гостоприемно градче, а?

— Сигурно — отвърна спокойно Кейси. — Не ми е приятно да ти го ти кажа, но това нямаше да се случи, ако ме беше послушал. Изглеждаш като човек, който току-що е слязъл от влака, като турист от Изтока. Ти сам предизвика местните мъже, а те искаха само да се позабавляват с един непознат.

— Тогава ме научи какво да направя, че да, не изглеждам така.

— Какво? — Кейси премигна от учудване.

— Научи ме как да оцелея тук.

— Е, за начало нека се върнем обратно в магазина, откъдето купихме седлото. Време е да направиш така, че да изглеждаш като един от нас, а не като случаен посетител на града.

Деймиан явно не хареса предложението ѝ, но стисна зъби. Кейси очакваше всеки момент да се откаже. Чудеше се какво точно го привлича в модните, но неудобни дрехи или вещи. Дали пък беше от хората, които не искат да изглеждат като всички останали, а да бъдат единствени...

Изведнъж Деймиан каза:

— Добре, ти водиш!

За миг Кейси като че ли съжали за предложението си. Облечен с хубав костюм, Деймиан беше наистина красив, привлекателен, но с тесни дънки, синя риза от батиста, с черна жилетка, шалче и широкопола шапка изглеждаше по друг начин. Сега беше като нея, но най-вече беше *достъпен*.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден спряха веднага, щом намериха вода, Деймиан отиде на лов. Кейси реши да се изкъпе, да измие косата си. Стараеше да не мисли какви чувства я вълнуват, но банята ѝ беше необходима. Нямахме никакво значение как изглежда.

Докато си сушеше косата, изневиделица се появи Лола Милър. Отначало Кейси се изплаши и гледаше втренчено, като че ли не вярваше на очите си. Беше необичайно да се появи който и да било.

Лола беше много красива жена. Русата ѝ коса беше скрита под модерна шапчица, големите сини очи искряха на светлината. Снежнобялата кожа беше почти прозрачна. Имаше едър бюст, нежна талия, величествена осанка. Цялата беше облечена в дантела. Наистина имаше голям бюст... Как може толкова нежна и дребна жена да има такъв едър бюст? Нямахме ли да се счупи кръстчето ѝ от тежестта? Нямахме ли да се приведе гърбът ѝ? Изглежда не ѝ пречеше, защото беше гордо изправена.

— Благодаря ти, господи! — беше първото нещо, което новодошлата каза, задъхвайки се. — Не можеш да си представиш колко се радвам, че те виждам. Не знам какво щях да правя, ако бях останала да нощувам сама в тази пустош.

Дали беше искрена... Кейси се съмняваше, но щеше да бъде неучтиво от нейна страна да не каже:

— Чувствай се добре дошла!

— Колко учтиво от твоя страна! — каза жената и протегна ръка. — Лола Милър от Чикаго. А ти?

Пръстите ѝ бяха дълги и фини. Вероятно Лола очакваше да ѝ целуне ръка, но Кейси ги погледна за миг и наведе глава надолу. После каза, без да я погледне:

— Кейси.

— Може ли да седна тук? — попита Лола и посочи седлото на Стария Сам, което беше близо до огъня. Още преди Кейси да ѝ

отговори, тя вече беше седнала. След това въздъхна дълбоко и продължи:

— Отвратително пътуване! Дяволски отвратително, а ме увериха, че ще стигна Форт Уърт без проблеми.

Тъй като Лола гледаше вторачено към Кейси, тя реши да я попита:

— Натам ли пътувате?

— Да, за погребението на стария ми чичо. Прислужницата ме изостави в Сейнт Луис. Представяш ли си? Влакът не тръгна, отмениха пътуването заради ремонт на релсите. Надявах се да стигна Форт Уърт преди деня на погребението, защото трябва да присъствам на отварянето на завещанието — аз съм единствената наследница, но сега едва ли въобще ще отида...

— Да не сте решили да вървите пеша до Форт Уърт?

— Колко забавно? — засмя се Лола и премигна няколко пъти; — Разбира се, че не. Един господин пътуваше със съпругата си и ми предложиха да се кача в дилижанса им. Бяха толкова учтиви! Така си мислех отначало. А после те взеха, че ме изоставиха...

— Как така ви изоставиха?

— Просто така. *Не можах* да повярвам на очите си! Спряхме да обядваме и аз отидох да... Да отделя няколко минути за себе си... Но когато се върнах, дилижансът вече се отдалечаваше. Чаках известно време, надявах се да се върнат за мене, но нито те, нито някой друг мина. Тръгнах на юг, но изгубих пътя, релсите на едно място свършиха и тогава се изгубих.

За човек, който цял ден се е скитал, за да намери верния път, тя изглеждаше прекалено чиста. Може би беше от хората, които непрекъснато се пазят да не се изцапат. Сигурно затова поиска да седне на седлото, а не на земята.

— Предполагам, че са взели всичките ви неща? — каза Кейси.

— Имах няколко бижута, доста скъпи, бяха в куфара ми заедно с парите. — Лола отново въздъхна. — Мислиш ли, че са ми предложили да ме вземат само за да ме оберат?

— Така излиза.

— Но мен *никога* не са ме ограбвали!

Кейси се въздържа да не се изсмее. Дамата вероятно смяташе, че красотата ѝ ще я пази от всичко и всички.

— Крадците не обръщат внимание кого ограбват, а какво взимат, мис Милър.

— Тогава този господин трябва да е бил сляп! — настояваше Лола.

— А може и да се е престорил на господин, за да спечели доверието ви. Засега не можете нищо повече да направите, освен да съобщите на властите.

Дамата отново въздъхна:

— Зная, но първо трябва да стигна Форт Уърт до края на седмицата. Вие да не би също да отивате на юг?

Много ѝ се искаше да каже „Не“, но единственото, което успя да скрие, беше да не споменава името на града, в който отиваха:

— Ние трябва да спрем в следващия град, който е на юг от тук.

— *Ние?* Ще ме вземете ли?

— Имам предвид моя приятел и аз. Той отиде да улови нещо за вечеря. Разбира се, че ще ви вземем до следващия град.

Разговорът продължи, но Лола говореше през повечето време. От това, което разказа, стана ясно, че е двадесет и две годишна и живее в Чикаго с безотговорния си брат. Около осем пъти ѝ предлагали брак, но тя все отказвала в последния момент. Не била сигурна защо я искали за съпруга — дали защото е прекалено красива или защото истински я обичат.

Осем пъти! Не беше ли много, помисли си Кейси, но нищо не каза.

Точно тогава се появи Деймиан. Втренчил поглед в невероятно красивата гостенка, изглеждаше пълен глупак, дори забрави да слезе от коня. Кейси започна да му обяснява коя е дамата, но той нито я чуваше, нито виждаше, вниманието му беше изцяло погълнато от красотата на Лола.

Мис Милър също забеляза колко привлекателен мъж беше Деймиан, двамата не откъсваха очи един от друг. Отвратително, помисли си Кейси, но кой се интересуваше от мнението ѝ...

— Казах на Лола, че може да пътува с нас до следващия град — бяха единствените думи на Кейси, които Деймиан чу.

— Разбира се, ще язди с мен.

Колко бързо го изрече! Сигурно щеше да го направи. Справяше се добре с понито, но самата идея подразни Кейси и тя побърза да

отговори:

— Ще бъде прекалено тежко за понито — допълнителният товар няма да е по силите му и ще ви хвърли на земята. По-добре да язди с мен.

Той кимна. Поне не се противопостави на думите ѝ, но Лола като че ли не беше съгласна...

Чак сега Деймиан слезе от коня и хвърли пред Кейси улова. Не я погледна. Очите му бяха вперени в Лола. Представи се вяло, но целуна ръката ѝ. Кейси се обърна на другата страна.

Останалата част от вечерта Деймиан и Лола непрекъснато разговаряха, свързваха ги много общи неща — начина на живот, средата. Никой не обърна внимание на Кейси, само от време на време Лола питаше по-скоро от учтивост, отколкото от интерес:

— Надявам се, че не сме те отегчили, господин Кейси?

— Тя не е господин! — каза Деймиан без дори да помисли.

Това беше достатъчно Кейси да избухне. Не можеше да повярва, че го каза! Добре, че Лола не обърна внимание на думите му, а просто допълни:

— Не бъди глупав! Мога да разпозная един мъж от една жена.

Никой не се засмя заедно с нея. Чак тогава Лола се вгледа в Кейси, като че ли я изучаваше. Беше притеснена и объркана.

Нито за миг Кейси не погледна към нея, очите ѝ бяха пълни със злоба, имаше желание да застреля Деймиан. Пъргаво скочи на крака и каза:

— Искам да поговорим насаме! — И се отдалечи.

Той я последва — слава на Господа!

— Чакай, нищо не виждам!

Тя спря. Бяха достатъчно далече от огъня. Лола нито ги виждаше, нито ги чуваше в тъмната нощ.

— Аз също не виждам в тъмнината, следвай силуета ми.

— Добре, щом казваш...

Кейси не го удостои с отговор. Когато Деймиан приближи, тя заби юмрука си в гърдите му.

— Защо, *по дяволите*, ѝ каза! Да не мислиш, че трябва всеки да знае тайната ми! Не я интересува коя съм! Не е нейна работа да се бърка! Ако исках да знае, щях сама да ѝ кажа, но аз не искам, разбра ли!

— Обидена ли си ми, Кейси?

На всичкото отгоре се подиграваше, като че ли нямаше причина за нейното раздражение! За кой се мисли той, по дяволите?!

Кейси не се сдържа и се нахвърли върху него с юмруци.

Но... Откъде виждаше ръцете ѝ?! Как успяваше да избегне ударите ѝ?!

Деймиан хвана Кейси така здраво, че тя не можеше да помръдне. Това му беше достатъчно, за да я накара да се успокои.

Шокирана от силата му, Кейси замръзна. Допирът до неговото тяло беше нещо, което досега не ѝ беше се случвало!

В следващия миг Деймиан вече беше наклонил главата ѝ назад и я целуваше...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Случайност или не... Целувката на Деймиан още повече разтърси Кейси, върна я към същността ѝ... Той беше вкусил устните ѝ, вътре в нея нещо се преобърна, пулсът ѝ се ускори, сърцето ѝ биеше лудо. Тогава Деймиан нежно я погали с устни по бузата и я отдръпна от себе си:

— Стана случайно... Повече няма да се повтори...

Тръгна обратно към огъня.

Кейси беше все още замаяна... Дори не можеше да определи какво точно изпитва...

Деймиан седна отново до огъня и продължи да разговаря с Лола. Сякаш нищо не се беше случило...

Кейси избра един по-объл камък, седна и си оправи косата. Беше объркана. Трябваше да обмисли някои неща. Безспорно Деймиан я привличаше, но не беше си и помисляла дори, че този факт ще предизвика толкова силни чувства у нея. Желаше целувките му. Желаше... не, страхуваше се от онова, до което биха могли да доведат целувките.

Какво значение имаше! Та той беше един обикновен пътешественик, който нямаше търпение да се прибере вкъщи, да се върне в своя свят, към своя начин на живот, а нейният му беше чужд.

Защо я гледаше така?!

Беше ли необходимо да продължава да мисли за него?! Дали нямаше да бъде по-добре да се придържа към отношенията, които вече бяха установени помежду им?! Съвсем скоро щеше да се раздели с този мъж. Всеки ще поеме по своя път, пък и той едва ли се интересува от нея... Добре, че Лола беше с тях, така поне нямаше да има опасност от други подобни *случайности*... А и Деймиан очевидно бе заинтригуван от присъствието ѝ.

Трябваше да бъде благодарна на Лола, че се появи. Сега Деймиан беше погълнат изцяло от нея и не обръщаше внимание на Кейси, като че ли тя не беше там. Но защо чак толкова много я пренебрегваше...

На другия ден всички надежди на Кейси рухнаха. Лола нямаше никакво намерение да се разделя с тях. Влакът, който отиваше на юг мина покрай тях, а те стигнаха града, където спираше след около час. Беше същият влак, с който бяха пътували и те, техният вагон беше отново прикачен в края на композицията.

Разбира се, той щеше да покани Лола да пътува в тяхното купе, нали отиваха в един и същи град. Какво можеше да каже Кейси! Не биваше да се издава, че ревнува...

Докато стигнат Форт Уърт, отношенията бяха коренно променени. Младата лейди като че ли беше спечелила деветия си годеник.

През цялото пътуване Деймиан се ядоса на Лола само веднъж, когато стана ясно, че тя познава майка му. Все пак бяха, живели в Чикаго и средите, в които се движеха, бяха едни и същи...

Кейси разбра, че Деймиан не желае да говори за майка си, не му беше приятно да се споменава името ѝ. Лола обаче не забеляза, дори продължи да разказва за първия ѝ съпруг, как след това овдовяла, омъжила се втори път, но сега живеела сама в голямата си къща и Деймиан непременно трябвало да я посети.

Деймиан нищо не каза. Стана и излезе навън. Кейси се беше разположила удобно в креслото си и когато Лола въпросително погледна към нея, тя само каза, че има и такива хора, които не знаят кога да спрат да приказват.

Лола, която обикновено не слушаше никой, а непрекъснато говореше, попита с недоумение:

— Сега пък какво му стана?!

Кейси вдигна рамене, усмихна се и каза:

— Сигурно се е развълнувал.

Лола се нацупи и започна нервно да си вее с ветрило.

— Предполагам. Тук е много горещо, нали? Той също ме разгорещи, ако разбираш какво имам предвид.

Кейси не разбираше, пък и не искаше да разбере. Лола не обърна внимание на вида ѝ и продължи да мисли на глас:

— Сигурно и аз му въздействам по същия начин, което е добре, дори много добре. Хубава двойка сме, нали?

Дали наистина искаше да ѝ отговори?!

Лола беше много красива жена, но само красотата ѝ не беше достатъчна, за да привлече вниманието на мъж като Деймиан. Той имаше други изисквания към жените, но кой можеше да бъде сигурен?!

Имаше нещо в Лола, което Кейси не беше забелязала досега — беше загрижена за Деймиан, пазеше го ревниво. Може би затова непрекъснато натякваше колко неприятно ѝ беше самото присъствие на Кейси и то заради миризмата. Дори не се страхуваше да го признае в пред нея.

По време на последния обяд, малко преди да пристигнат, Лола дръпна Кейси настрана и ѝ каза:

— Мисля, че ревнуваш, но Деймиан ме увери, че не се интересува от теб. Не че има някакво значение, но трябва да знаеш, че не си подходяща съпруга за него. Освен това когато искам нещо, постигам го. Така че мила, не се изпречвай на пътя ми!

Кейси не можеше да си представи поради каква причина Лола се чувстваше задължена да ѝ признае всичко това. Дали беше абсолютно сигурна в думите си?! Затова не можа да ѝ отговори веднага. Беше потресена от чутото. Лола се възползва от объркването ѝ и побърза да се присъедини към Деймиан, който беше заел мястото си на масата. Кейси нямаше желание да прави сцени.

Това се случи предишния ден, но днес пристигаха във Форт Уърт — града, който все още носеше името на крепостта, дала начало на съществуването му. Кейси очакваше с нетърпение раздялата с Лола Милър.

Дамата помоли Деймиан да я придружи до къщата на чичо ѝ. Кейси се сбогува веднага и тръгна към конете. След това си запази стая в един евтин хотел. Трябваше да събере някаква информация за Хенри Карътърс.

Когато Деймиан най-сетне я откри, Кейси вечеряше сама в ресторанта на хотела. Вече имаше доста новини за Хенри, които беше решила да му каже на сутринта. По всичко личеше, че възнамерява да вечеря с възлюбената си и Кейси не се надяваше да го види вечерта...

— Защо си отседнала тук? — беше първото нещо, което ѝ каза.

— Защото е евтино.

Той поклати глава.

— Трябва ли непрекъснато да ти напомням, че аз поемам разходите?!

— Едно скъпо легло е по-добре от две, Деймиан. Аз ще остана тук — отговори спокойно Кейси.

— Вече платих стаята ти в хотела, който не е далече от тук, но е по-добър.

— Ами иди и я откажи! — лицето ѝ излъчваше все същото спокойствие. — И въобще какво правиш тук? Лола не те ли покани на вечеря?

Деймиан въздъхна и седна до нея.

— Да, покани ме, но аз отказах. Честно казано, няма да издържа още една вечер да слушам брътвежите ѝ.

Кейси се задави с парчето месо, което дъвчеше. Деймиан я тупна по гърба и тя се изкашля. С пламнали от червенина страни тя каза:

— Внимавай, ще ми счупиш костите!

— Извинявай.

Изглежда думите ѝ го обидиха, в тях не пролича никаква благодарност.

— Добра ли е храната тук?

— Не, но не е скъпа.

Деймиан се вгледа в очите ѝ, после избухна в смях.

— Какво ти става, защо непрекъснато изтъкваш, че трябва всичко да бъде евтино? Знам, че печелиш добре, такава ти е работата — скъпо платена.

— Разбира се, но няма защо да го показвам. Когато приключа, трябва да имам някакви спестявания.

Деймиан я погледна учудено.

— Да не би да си решила да се отказваш вече?

— Да.

— Какво „да“?

— Ще се прибера къщи.

— Сигурно ще се омъжиш и ще си родиш много малки каубойчета.

Кейси не обърна внимание на сарказма му.

— Не, ще управлявам ранчото, което наследих.

Сега Деймиан беше изненадан.

— И къде се намира това ранчо?

— Това едва ли те интересува, Деймиан.

— Няма ли да ми кажеш?

— Не.

По лицето му ясно можеха да се прочетат гневът и раздразнението, предизвикани от кратките й отговори.

— Твоят човек Карътърс е на юг оттук. Предполага се, че е в Сан Антонио, но едва ли се е установил там.

Невероятно, но той я попита:

— Как успя да научиш всичко това?

— Минах през всички конюшни в града.

— Защо?

— Защото ако не е напуснал града с влак, а твоите детективи точно това са установили, той е тръгнал с кон. Открих човека, който му е продал кон. Описанието съвпада.

— А защо моите детективи не го откриха?

— Чиста случайност. Човекът, който му е продал коня, заминал на другия ден при родителите си за цял месец. Затова твоите хора не са го открили.

Деймиан като че ли не вярваше.

— А аз си мислех, че ще ни трябва цяла седмица, докато научим нещо.

— Аз също. Много лошо. Сега ще трябва да решиш — или ще преустановиш ухажването, или ще трябва сама да приключи тази работа.

Видимо Деймиан изглеждаше малко загрижен, че ще се наложи да изостави възлюбената си.

— Нямам избор, казах ти, че искам да бъда там, за да съм сигурен, че точно той е заловеният. Искам да се изправя лице в лице срещу него. Нещо друго откри ли?

— Да, купил си е шарен кон, така ще го открием по-лесно.

— Да го намерим по коня?

— Да. Освен това е разпитвал господин Мелтън — този, който му е продал коня, за новите градове на юг. Когато го попитал, защо, Карътърс отговорил, че има намерение да си купи цял град. Мелтън му казал, че идеята е грандиозна, но трудно осъществима. Насочил го да тръгне на юг — там сега прокарват железницата „Южен Пасифик“ и градовете никнат като гъби.

— Добре, какъв е планът ти?

— Ще тръгнем на юг към Сан Антонио и ще продължим да разпитваме за него. Може да се е установил на изток от града, но най-вероятно се е насочил на запад, ако наистина търси нов град. Надявам се да открием в Сан Антонио някой, който да потвърди предположенията ми.

— Влакът минава ли през Сан Антонио?

— Да, за съжаление.

— Признай си, Кейси, вагонът, който наех, е наистина комфортен — засмя се Деймиан.

Кейси обаче нямаше намерение да признава каквото и да било.

— Ако се движи по разписание, ще ни отнеме по-малко време с влак. Тръгва призори, така че ако трябва да се сбогуваш с някого, ще се наложи да побързаш.

— Всъщност чак сега усетих колко съм гладен.

Извика едно от момчетата и му поръча.

— Донеси ми... — Деймиан огледа вечерята на Кейси и каза:

— Донеси ми същото като неговото.

Кейси беше много изненадана.

— Така няма да ти остане време за обяснения с Лола.

Деймиан потупа рамото ѝ и каза снизходително:

— Не си подходяща за сватовник, Кейси, защо не ме оставиш сам да се грижа за любовната страна на живота ми?

Сватовник? Ако не бяха в ресторант, щеше да го засипе с дъжд от обидни и остри думи, но сега не беше подходящо. Начинът, по който го погледна, беше достатъчен да накара Деймиан да застине на място.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На другата сутрин Кейси имаше неприятна изненада. Точно срещу нея по средата на улицата яздеше баща ѝ, целият покрит в прах, с дълга разпиляна брада. Като че ли току-що се беше върнал от полето. Без да каже нито дума, Кейси кимна на Деймиан да я последва и се отби в съседната пресечка. Нея Шандос едва ли щеше да познае, но Стария Сам със сигурност щеше да го надуши...

Щом спряха, Деймиан се нахвърли върху нея:

— Какво правиш?

— На какво ти прилича? — отговори му с въпрос Кейси.

— Криеш се, но не мога да разбера от кого.

В този момент Шандос пое след тях. Не беше стигнал пресечката все още. Кейси дръпна поводите на Стария Сам, за да го скрие, а Деймиан чакаше обясненията ѝ.

— Няма ли да пътуваме с влак?

— Имаме време.

Деймиан огледа улицата, но освен непознати, друго не виждаше. Отново попита:

— Няма ли да ми обясниш?

— Баща ми току-що мина покрай мен с коня си. Не гледай нататък, ще привлечеш вниманието му.

Деймиан отново вторачи поглед. Няколко мъже яздеха надолу по улицата. Единият беше облечен като преуспяващ фермер, другият сякаш току-що беше пуснат на свобода. Някакъв водеше два бика, а останалите бяха прекалено възрастни, за да бъдат баща на Кейси. Деймиан още веднъж погледна към фермера.

— Не изглежда толкова страшен, поне не толкова, че да бягаш. Защо не искаш да те открие, Кейси?

— Защото ще ме върне вкъщи преди да съм завършила всичко, което бях решила. Повярвай ми, Деймиан, баща ми е много отмъстителен. По-добре стой надалече от него.

Деймиан отново се вгледа във фермера, но вниманието му беше привлечено от мъжа, който приличаше на престъпник. Черната коса и високите скули бяха достатъчно доказателство за приликата с Кейси. Деймиан се ококори.

— По дяволите, този е баща ти, нали? Онзи, който прилича на крадец?

— Не прилича на крадец, но наистина е той. И престани да го гледаш. Ще усети.

— Как?

— Откъде да знам как, но разбира.

— Мислиш ли, че е разбрал, че си тук?

— Освен ако не е научил, че съм била във влака. Но ти купи билетите. Сигурно е проверил хотелите, където съм била, но там също не е записано моето име.

— Може би не трябваше да ти казвам, но снощи записах стаята на твоето име.

— Какво?

— Ами не точно на името, но използвах инициалите ти.

— Не можа ли да измислиш някакво друго име?

— Защо, ти самата каза, че така се подписваш.

— Само когато предавам издирвани лица на властите. Баща ми не би се сетил да проверява при шерифите, но със сигурност е обходил всички хотели и квартири.

— Тези инициали съвпадат ли с името ти?

— Не, но би се досетил.

— Да не са негови?

— Не.

— Чии са тогава?

— Прекалено много въпроси задаваш, Деймиан. Баща ми току-що мина. Аз отивам направо на влака, ти качи конете и гледай да не види Стария Сам.

— Ще го познае ли?

— Разбира се, нали той ми го подари.

Кейси се запъти с бързи крачки към влака. Надяваше се и баща ѝ да не отиде на гарата, та да се срещнат очи в очи. Така ѝ било писано — Шандос спореше нещо за самия влак. В този момент потеглиха...

Кейси се мъчеше да се успокои, че всичко е било случайност, съвпадение. Опитваше се да го приеме като нещо, което е трябвало да се случи. Отсега нататък щеше да си отваря очите на четири, не биваше да допуска повече подобни ситуации. Реши, че няма да е излишно, ако телеграфира на майка си и написа: „Ако можеш, преустанови издирването ми. Скоро ще си бъда вкъщи.“

Колкото до издирването на Хенри, в Сан Антонио не им помогнаха много. Следите на Карътърс свършваха тук. Никой на гарата не си спомни да е видял човек с неговото описание. Кейси бе убедена, че е поел на запад. Ако наистина искаше да се установи в някой от новите градове, то трябва да е тръгнал по линията на влака „Южен Пасифик“. Тръгнаха по същия път.

Деймиан не се отказа от удобното пътуване и към всеки следващ влак прикачваха вагона, който беше платил. Кейси свикна с комфорта. Хранеха се навреме, а през останалата част от пътуването и двамата наваксваха съня си.

Кейси спеше почти през цялото време, докато една нощ се събуди в прегръдката на Деймиан...

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Кейси се беше разположила на едно от меките, тапицирани с кадифе кресла. Беше тясно, но много удобно. Сънуваше Деймиан, затова трудно се събуди.

Беше хубав сън. Имаше парти в ранчото „К. С.“ и те танцуваха. Не я учудваше фактът, че Деймиан беше в дома ѝ, тъкмо обратното, присъствието му там беше съвсем естествено. Дори родителите ѝ го познаваха. Изведнъж той я целуна точно по средата на площадката, където танцуваха още няколко двойки, но никой не забеляза. Беше като предишния път, само дето целувката не свършваше. Нежни мисли нахлуха в главата ѝ, цялата беше станала още по-чувствена. Тази целувка не беше само продължителна. Езикът му влизаше все по-навътре. Смучеше долната ѝ устна така силно, като че ли искаше да я запази само за себе си. Усещаше ласките на ръцете му, но странно, те не бяха на гърба ѝ.

Не знаеше от какво се събуди. Дали защото целувката беше свършила или защото всичко беше прекалено истинско, за да е сън...

Ръката на Деймиан нежно галеше гърдите ѝ. Чувството беше приятно, силно.

Кейси се събуди. Едва тогава видя Деймиан коленичил до нея, устните му се движеха по цялото ѝ тяло, ръцете ги следваха. Тя се опита да се освободи, но умът ѝ не беше в състояние да ѝ помогне. Чу, че казва:

— Какво правиш, Деймиан?

Трябваше да го попита няколко пъти, преди той да я чуе. Деймиан се дръпна назад и вдигна очите си към нея. На бледата светлина от единствената лампа от стената лицето му изглеждаше объркано. Изведнъж той каза:

— А ти какво правиш в моето легло?

— Какво легло? Тук няма легла, а кресла, достатъчни само за един човек. Да не си се прехвърлил на моята страна, Деймиан?

Той се огледа. Беше права.

— По дяволите, аз сънувам.

Кейси премигна няколко пъти, Тя наистина го беше сънувала. Прекалено хубав беше този сън, дали пък не беше истина... или той си представяше Лола... Кейси го погледна и попита:

— Често ли ти се случва да следваш съня си?

— Досега не ми се беше случвало. Аз... тоест, дължа ли ти извинение?

Извинение?! За какво?! За приятните чувства, които я бяха изпълнили?! Не можеше ли да се досети какво мислеше?! Как е възможно?! Как да му каже колко много го харесва и желае?! Дори беше сигурна, че едва ли беше попречила с нещо, с никакъв звук, никакво движение на протест. Защо не беше го забелязал?!

— Нямам нищо против сънищата ти, Деймиан, но си ги сънувай в твоето кресло.

— Разбира се, въпреки че ми беше наистина приятно.

Кейси се изчерви и наведе глава. Дано не беше видял колко объркана се чувстваше... Изглежда приятното усещане все още не беше го напуснало, защото добави:

— Искаш ли да разбереш какво точно имам предвид?

Кейси знаеше какво има предвид. Предлагаше ѝ да продължат целувката, но той трябваше да реши. По дяволите, изкушението беше непоносимо! Този път Лола нямаше да бъде в мислите му! Деймиан знаеше чии устни покоряваше...

Кейси не отговори. Ако искаше да я целуне, тя нямаше да се възпротиви, но той я попита, значи тя трябваше да признае, че също го желае. Не можеше. Нали не се интересуваше от него? Искаше ѝ се да е така. Трябваше да е така! По дяволите, защо му трябваше да я пита?! Тъкмо се бяха сблизили! Защо трябваше пак да се отдалечават един от друг?! Колко трудно ѝ беше да се откаже! Но тази близост нямаше ли да ѝ навреди?!

Дори не разбра как стана така, че му каза:

— Това, което искам, Деймиан, е да спя. Предлагам ти да направиш същото и задръж сънищата за себе си.

Той ли въздъхна или така ѝ се чу. Вероятно не.

Деймиан кимна и стана. Като че ли се колебаеше дали да се върне при нея — тази пауза ѝ се стори цяла вечност...

После Деймиан седна в креслото, в което спеше. Сега вече наистина въздъхна — мястото беше прекалено малко за ръста му и едва ли му беше удобно.

Кейси се обърна с лице към стената. Дали щеше да заспи...

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Кейси разпитваше всеки, който срещнеше на гарите, където спираше влакът. Никой не беше виждал човек, отговарящ на описанието на Карътърс. Бяха се отчаяли. Дали не си губеха времето в излишен път?!

Трябваше да стигнат най-западната част на Тексас, за да попаднат най-сетне на следите му. Същия ден Деймиан реши да тръгнат заедно и да разпитват за Хенри. Имаха късмет — собственикът на бръснарницата им каза, че го е видял. Едва тогава Деймиан си спомни колко много Карътърс държеше на вида си. Това, че бягаше, не му беше попречило да запази навиците си. Бръснарят обеща да им съдейства.

И той беше като всички останали, представители на гилдията — непрекъснато говореше, докато ръцете му работеха. Дори успял да накара и Хенри да говори. Едно от нещата, които живо интересували Карътърс, било кога са следващите избори и доволни ли са хората от сегашния кмет на града. Деймиан не можеше да повярва, че Хенри е водил разговор, толкова мълчалив е бил винаги, че чак беше невероятно...

Всичко съвпаднаше. Хенри наистина търсеше свой собствен град. Ако имаше властта на кмет, щеше да управляваш, а това дори е повече от възможността да имаш собствен град. Дали се беше променил или беше избрал политиката за свое ново поприще?...

Град, който си имаше кмет, беше добре устроен, а това означаваше, че ще трябва да обходят много повече места.

Решиха да започнат издирването от магазините за оръжие. Доста време им отне, но най-после откриха следите му.

Деймиан се чувстваше добре — колкото повече търсеха, толкова по-дълго щеше да бъде с Кейси. От една страна, искаше по-бързо да открие убиеца на баща си, за да върне къщи, там където беше неговия свят; от друга страна мисълта, че ще трябва да управлява сам цялата компания, без ничия помощ, го плашеше. Подозираше, че все някой

ден щеше да му се наложи да разчита единствено на себе си, но не по този начин искаше да смени баща си...

Ето че сега и Кейси се появи в живота му.

Трудно му беше да държи ръцете си далече от нея. Колко пъти изпитваше силното желание да я притежава... Лола Милър му помогна да се отдалечи от нея за известно време, но не беше достатъчно. Красавицата от Чикаго беше наистина привлекателна, но непрекъснатото ѝ бърборене много скоро го отегчи. Единственото, което искаше да ѝ каже, беше: „Млъкни, моля те!“

А Кейси беше толкова различна, потайна, едва успяваше да я накара да проговори. Безпокоеше се за нея. Какво я беше накарало да напусне дома си? Какво беше семейството ѝ? Защо се криеше? Дали живееше само с баща си, който изглеждаше толкова необичайно?

Най-много мислите му бяха обсебени от желанието да прави любов с нея. Онази нощ във влака имаше чувството, че ще се разтопи, не можеше да издържа повече да не я докосва...

Тогава не беше заспал, гледаше я, докато тя спеше. Нежното ѝ лице беше още по-красиво в съня ѝ, трудно можеше да устои на изкушението... А тя взе, че се събуди. Не можа да се престори на заспал, а толкова се стараше да не я събуди...

Направил го насън! Всеки път, когато си спомнеш глупавото извинение, се ядосваше. Страстта, която го беше обзела, не му позволяваше да мисли трезво, добре че Кейси му повярва. Така му се искаше да не се беше събудила. Тогава нямаше да му откаже, поне докато наистина се разсъни...

Следващата нощ влакът ги остави в малкото градче Лангтри, за да могат пътниците да си починат в местния хотел. Деймиан запази две стаи и каза, че отива да се наспи. Кейси реши да започне издирването веднага, тъй като на другата сутрин тръгна рано.

Деймиан заспа бързо. Призори отиде да я потърси, но Кейси не беше в стаята си. Нямаше я и при конете. Не можа да я открие. Някой го посъветва да провери в затвора и Деймиан тръгна натам. Кейси беше седнала до железните решетки, лицето ѝ беше замислено и помръкнало, но очите ѝ искряха от ярост.

— Това сериозно ли е? — попита Деймиан, след като му разрешиха да говори с нея.

— Смешно е точната дума — изплака Кейси.

— Да не си убила някой?

— Не съм изваждала оръжие.

— Тогава защо си тук?

— Един дявол знае. Пиех си уискито в бара на Джърси Лили и си върших моята работа, когато избухна свада. Аз продължих да си стоя на мястото и да пия. Тогава няколко от мъжете, които се биеха, паднаха на пода с разбити носове.

— Значи не си направила нищо лошо...

— Съдията Бийн също беше там, пиян като свиня, и започна да крещи, че съдът му бил разрушен.

— Значи барът е бил преди това съд?

— Не е необичайно, в малките градове съдилището е в кръчмата.

— Защо имам чувството, че познаваш лично този съдия?

— Лично не, чух от другите затворници миналата нощ, че той си пада по изнудванията, когато остане без пари. Освен това законът е подвластен на желанията му. Ако неговите момчета убият някого, той винаги ги оправдава. Веднъж дори казал, че жертвата сама опреля пистолет в гърдите си.

Деймиан поклати глава.

— Някой ти е скроил номер, Кейси.

— И на мене ми се иска да беше така, но не е.

— Защо?

— Защото имах глупостта да повтора всичко чуто за съдията. Един каубой бил наблизко, когато на улицата някакъв мъж бил застрелян от упор. Съдията успял да докаже, че жертвата първи нападнал и се наложило да го убият. След убийството обаче хората на Бийн претърсили джобовете му и прибрали всичко.

— Само това ли си направила?

— Не, после той реши да арестува всички, които бяха в бара, но тъй като килията е малка, арестува само мен. Може би защото не ме познаваше, а другите бяха приятели на чашка, с тях пие всяка вечер. Затвори ме, за да не избягам и да му платя откупа, който иска.

— Невероятно. Значи трябва да платиш не за нанесени щети, а просто защото на съдията му трябват пари.

— Да не би да мислиш, че тук е много приятно.

— Надявам се не ме лъжеш.

— Вече ти казах, трябва да платя за нещо, което не съм извършила.

— Добре, не се тревожи, аз ще платя.

— Не е там въпросът.

— Не, но ще се измъкнем оттук.

Нито един от двамата не предполагаше, че съдията Рой Бийн ще бъде толкова опърничав на следващата сутрин.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бар Джърси Лили, който съдията Рой Бийн беше избрал за съдилище, бе типична кръчма. Имаше само едно изключение — специално място за съдебните заседатели.

Самият Бийн не приличаше по нищо на съдия, беше толкова дебел, че едва закопчаваше най-горното копче на палтото си, около седемдесетгодишен. Очите му бяха изпъкнали, с големи торбички под тях, доказателство за страстта му към рома; на врата му все още имаше следи от въже, което говореше за публично линчуване в миналото. Дали беше истина, не се знаеше, но хората говореха, че съдията беше участвал в много нечестни сделки, които обикновено завършвали с погребение. Всичко това се бе случило, преди да бъде упълномощен да раздава правосъдие...

Кейси се чувстваше все още разстроена от арестуването предишната вечер. Толкова бързо стана всичко, че докато се опомни, и беше зад решетките.

Сега, когато отново беше в бара, не обърна никакво внимание на щетите, причинени от побоя. Част от тях бяха приписани на нея или поне това можеше да се разбере от яростното пустословие на съдията. Нищо не я учуди, та нали трябваше да я обвини, за да оправдае паричната глоба, която искаше.

Една от масите беше без крак, няколко стола бяха прекатурени, имаше много счупени бутилки. Кейси се опита да се върне мислено във времето, когато беше там вечерта, но такива щети не си спомняше...

Барът изглеждаше ужасно, никой не беше почистил.

Макар че беше доста рано, на масите вече имаше хора, които пиеха сутрешното си питие. Повечето бяха приятели на съдията, очакваха решението му, залепнали за бара. Кейси беше чула, че по време на дело съдебните заседатели заемали местата си, но пиенето не се прекратявало.

Самият Бийн имаше голяма чаша с ром, сложена на масата до чукчето, откъдето отправяше обвиненията. Специално място за него нямаше, затова масата за съдебните заседатели беше единственото доказателство, че в този бар се помещава съдът. Процесът беше истинска пародия, дори съдебния пристав беше седнал от другата страна на масата на съдията и пиеше кафе, вместо да следи за реда...

Кейси беше главната героиня в тази пародия. Водеше я съдебен служител, от дясната ѝ страна беше Деймиан. Спряха се до масата на съдията. Присъствието на Деймиан привлече вниманието на Бийн.

— Седни, млади човече. Най-напред ще свърша с дамата, после ще ти обърна внимание.

Кейси застина. Откъде съдията беше разбрал, че е жена?!

Съдията примлясна от удоволствие — вероятно беше забелязал изненадата.

— Очите ми все още виждат добре, мис. Винаги мога и винаги ще мога да позная хубавата жена, без значение в какви парцали е облечена. Трябва да призная обаче, че не съм съдил жени досега.

Последните думи на съдията накараха Кейси да се изчерви. После той погледна въпросително Деймиан и попита:

— Защо си още тук, синко?... Да не би да си глух?

— Аз съм... с нея, за да платя глобата и да поемем по пътя си — обясни Деймиан.

— Трябваше с това да започнеш — каза съдията и очите му светнаха. — За навлизане в чужда собственост, както и за нарушаване на реда — сто долара. Плати на пристава.

— Сто долара? — извика Кейси.

— Нещо притеснява ли ви, мис? — намръщи се Рой Бийн.

Деймиан погледна Кейси и ѝ направи знак да мълчи. За щастие, парите, които му бяха останали след плащането на сметката в хотела, бяха около сто и шестдесет долара. Деймиан даде на пристава необходимата сума, който веднага я предостави на съдията. Никой не се притесни от това.

— Значи тя е свободна?

— Да, да.

Рой Бийн нямаше търпение да приключи по-бързо с юридическите си задължения. Джобът му беше пълен с пари.

— А ти защо плати глобата? Съпруг ли си ѝ?

— Не.

— Нейният адвокат?

— Не.

— Заедно пътувате...

Защо се интересуваше толкова много, запита се Кейси и побърза да обясни:

— Търсим един мъж, обвинен в убийство, за да го предадем на властите.

— Разумно! — кимна съдията. — Можете да го доведете в моя съд, ако го откриете. Ще ми достави удоволствие да го обеса бързо. Но вие, мис, пътувате заедно, което само по себе си.

Кейси се намръщи.

— Какво? Какво искате да кажете, Ваша чест?

— Очевидно е, че сте извършили грях, а аз това не го одобрявам. И никога няма да го одобря. Но може да се поправи. Властта, която имам, ми позволява да ви обявя за съпруг и съпруга и нека Бог се смили над душите ви! — съдията удари с чукчето и продължи. — Още пет долара за бракосъчетанието! Плати на пристава!

Кейси онемая. Деймиан пристъпи напред и преди съдията да го погледне, каза:

— Чакайте малко...

— Да не би да искате да ми противоречите! Къде ви е моралът, млади човече?

Точно тогава Кейси бръкна в джоба си, извади петдоларова банкнота и я хвърли на пристава. После сграбчи ръката на Деймиан и се затичаха към изхода, преди някой да се е усетил да я върне отново в килията.

Качиха се веднага на влака. Кейси още се чувстваше замаяна.

— Всичко, което току-що се случи, не беше наистина, нали? — попита Деймиан.

— Ако имаш предвид, че вече сме обвързани, страхувам се, че е самата истина.

— Е, поне не законно.

— Напълно законно. Като съдия той има правото да бракосъчетава.

— Но не и по *този* начин, Кейси! Обикновено младоженците също имат възможност да кажат няколко думи — дали са съгласни или

не.

Деймиан беше саркастичен, но на Кейси не ѝ беше до обиди.

— Понякога става и по този начин. Просто той беше в лошо настроение, а и ние определено го дразнехме.

— Ти защо се съгласи?

— Няма причина за безпокойство, Деймиан. Нищо сериозно не се е случило.

— Не съм съгласен, че бракът е нищо.

— Не, нямам това предвид, просто можем да отменим брака си по-лесно. Всъщност достатъчно е да отидем при друг съдия и да обясним случилото се. Бъди сигурен, че по-скоро ще открием съдия, отколкото Карътърс. Хайде да се махаме по-бързо от този град, преди да ни се е случило още нещо.

Деймиан беше напълно съгласен с нея. Прибраха конете. Влакът изсвири. Щеше да тръгне всеки момент.

Изведнъж видяха пристава да тича към тях. Носеше оръжието на Кейси. Странно, дори не беше забелязала, че е минала през града полуоблечена и без оръжие. Приставът държеше някакви листа, които те трябваше да подпишат. Отнасяше се за брака им. Кейси се възпротиви:

— А какво ще стане, ако откажем да подпишем?

— Трябва да ви върна обратно в съда.

Оръжието ѝ вече си беше на мястото. От нея зависеше дали да се съгласи да подпишат или да застреля пристава. Деймиан разбра по очите ѝ какво се готвеше да направи и каза:

— Ние вече решихме, че това не означава нищо за нас, така че просто подпиши, Кейси.

Дано беше прав, помисли си Кейси. Тъй като Деймиан изрече името ѝ на глас, тя се подписа „Кейси Смит“, а той „Деймиан Джонс“.

Поне имаха нещо, заради което да се смеят и двамата. Влакът пое и адът, който бяха преживели, остана зад тях.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Кейси знаеше, че документът няма стойност, поне така бяха решили двамата с Деймиан, но въпреки това се ядосваше. Случилото се имаше и хубава страна. Но Деймиан не беше на същото мнение. Във всеки град разпитваше за съдия, ако нямаше, питаше къде най-близо могат да намерят.

На Кейси не ѝ хареса начинът, по който стана всичко — нямаше въпроси към тях, нито ги изчакваха да отговорят, нито пък дадоха обещание за вярност. Ето защо мислите ѝ бяха непрекъснато обсебени от сцената в съда. Фактът си беше факт. Сега можеше да прави любов с Деймиан, без да страда от чувство за вина. Щеше ли да му каже какво мисли?! А съдията, вонящ на ром, го реши, без дори да ги попита. Така беше. Но сега всичко беше по-различно. Имаше *разрешението* да мисли за това. Дори да говори, ако можеше... Какъв ли беше Деймиан като мъж?!

Когато стигнаха Сандерсън, пред нея се появи още един проблем. Баща ѝ беше там. Видя го да влиза в един ресторант. Дали беше той? Лицето му не се виждаше, пък и всички носеха дрехи като неговите... Възможно ли е да я беше следвал до тук на кон, освен ако не беше пътувал със същия влак?! Но във влака го нямаше! Имаше много коне в товарния вагон, но неговия го нямаше. Ако беше там, Кейси щеше да го познае.

Същия ден по-късно научиха, че само на два дни път, северно от линията „Южен Пасифик“, от една година съществуваше нов град. Не беше свързан с железницата, но Калтърс се разрастваше бързо и в най-скоро време това щеше да стане. Имаше собствено училище, три църкви, управляваше се от кмет. Именно тази част от информацията накара Кейси и Деймиан да тръгнат веднага. Името на града много приличаше на името на Карътърс.

Единственото нещо, което безпокоеше Кейси, беше присъствието на баща ѝ в града. Не искаше да се показва, за да не го срещне, затова решиха да тръгнат призори.

Яздеха бавно, денят още не беше настъпил. Изведнъж Деймиан каза:

— Знаеш ли, Кейси, от нашия „брак“ имаш полза *само ти*. Говоря сериозно.

Кейси не обърна особено внимание на думите му. Следваше пътя, тъй като лесно можеха да се отклонят, без да забележат. Слънчевата светлина едва се процеждаше през тъмнината.

— Лично аз нямам никаква полза — продължи Деймиан.

Гласът му беше толкова тъжен, че Кейси не се стърпя и попита:

— И каква полза имам аз?

— Не разбираш ли, като омъжена баща ти не може да те накара да се върнеш вкъщи или където и да било без мое съгласие. Съпружеските задължения го изискват.

Кейси се усмихна.

— Това ми харесва... обаче този брак не е истински, но той няма как да научи...

— Не и ако му кажеш.

— Да, но мисля, че няма защо да го обсъждаме повече. Какво ще кажеш да спрем днес по-рано от обикновеното, за да си починем?

Предложението ѝ беше най-вече заради Деймиан — през цялото време той се оплакваше, че не си dospива. Сигурно днешният ден му беше ден за оплаквания, затова спряха и си направиха бивак. Наблизо бълбукаше поточе.

Кейси предложи да не палят огън тази вечер — за по-голяма сигурност. Щяха да си вземат от храните, които нямаше нужда да се топят, пък и беше доста горещо. Деймиан не се съгласи. Тогава Кейси забеляза, че потокът гъмжи от риба. Печена риба за вечеря беше добро предложение.

Докато Деймиан отиде да нахрани конете, тя си направи въдица. Беше нагазила във водата до колене и първата риба се хвана. Деймиан отиде при нея.

— Има по-лесен начин за риболов — провикна се той.

Кейси продължи да наблюдава внимателно рибата, която плуваше близо до нея.

— Не виждам нищо в ръцете ти, освен една от модерните ти ризи.

— Просто искам да се изкъпя. Няма да гледаш, нали?

— Да гледам? Първо трябва да почакаш, докато осигуря вечерята, после можеш да се къпеш.

— Не мога да чакам повече — целият съм потънал в прах.

— Ще изплашиш рибата! — извика отново Кейси.

— Въобще не ме интересува — отвърна Деймиан и започна да разкопчава ризата си.

— Луд ли си?

— Не, мръсен.

Какъв инат беше! Но и тя не беше по-различна от него.

— Прави каквото искаш, но аз няма повече да ловя риба; има една за мен, но за теб — не!

Кейси продължи да стои с гръб към него. Чудеше се дали да не се опита да улови още една риба.

След няколко минути Деймиан скочи във водата.

Само мисълта, че е гол, на няколко крачки от нея, я подлудяваше. Чуваше го как се плиска с вода. Мислеше си за Деймиан... Какво ли правеше сега?

Реши да продължи нагоре по потока, за да се отдалечи достатъчно, толкова далече, че да не го чува... Тук поточето беше по-студено и по-дълбоко. Кейси не забелязваше ледената вода, тялото ѝ изгаряше...

Изведнъж чу гласа му точно зад нея:

— От мене ли бягаш, Кейси?

Застина. По дяволите, как можа да стрещи? Прекалено късно...

Деймиан се беше промъкнал съвсем незабелязано до нея — криеше се под водата и после отново се показваше. По тялото му се стичаха струйки, които блестяха на слънчевата светлина. Изправи се до нея. Гледката беше хипнотизираща. Мъжествено тяло, силно очертани мускули. Не си го беше представяла така. Силни, здрави ръце. Широки рамене. Косата му се спускаше по гърба.

Не можеше да говори. Като че ли имаше някакъв въпрос към нея... не помнеше. После го чу да казва:

— Или просто реши да се изкъпеш тук, където водата е по-дълбока?

Не можеше да разбере защо я пита, но не се притесняваше от него, нито от нежната ласка на ръката му по бузата ѝ.

Деймиан плисна вода по нея. Допирът на ледените пръски я върна към в действителността. Не можеше да следи мислите си, но това не беше от значение сега. Деймиан казваше нещо, но и това нямаше значение...

— Имаш ли нужда от помощ?

Миг след това пончото ѝ летеше към брега. Оръжието ѝ падна точно върху него. Самият факт, че вече няма оръжие, окончателно я извади от хипнозата.

— Какво си... — беше единственото, което успя да каже.

Останалите думи бяха потопени под водата заедно с нея. Той я беше потопил. Кейси изплува. Не беше за вярване. Едва успя да изплюе водата, която беше погълнала. Косата ѝ беше полепнала и ѝ пречеше да вижда. Погледна го в лицето. Сияеше. Дори не беше прикрил смеха си.

Това беше достатъчно. Сега беше неин ред. Плисна силно вода към лицето му. От внезапния допир на леденостудената вода дъхът му спря. В следващия миг Кейси отново беше под водата. Тъкмо щеше да изплува, когато Деймиан се хвърли и плисъкът отново я потопи. Не можеше да го види. Очите ѝ бяха премрежени от водата. Нещо стегна краката ѝ.

Толкова години бяха изминали, откакто за последен път беше играла с братята си в басейна... Те ѝ прилагаха същата хватка, но тя знаеше как да се освободи...

Малко по-късно Деймиан викаше за помощ, а Кейси беше останала без дъх от смях. Кой е предполагал, че ще се смее и забавлява с някакъв си господинчо от Изтока?! Не си беше и представяла дори...

Кейси изпълзя до брега. Беше изоставила Деймиан във водата. Наблюдаваше я, а тя продължаваше да се смее. Засмя се и той... Но чак след това Кейси разбра защо. Дрехите ѝ бяха полепнали по тялото, сякаш беше гола...

Изчерви се. Погледна го. Очите му — светлосиви, почти бледи — сега бяха потъмнели. Тъмни и чувствени те бяха втренчени в нея. Щеше ли да излезе от водата, ако тя продължи да го гледа?! Не... Да, направи го, преди тя да се осъзнае и да отмести погледа си от него.

Това, което видя, щеше да го помни до гроб, така силно се запечата образът му в паметта ѝ...

Тялото му беше като на съвършено изваяна статуя, дори истински скулптор не би се осмелил да я докосне, за да не развали красотата.

Нещо вътре в нея се преобърна. Не го чу да коленичи до нея, почувства го. Не искаше да погледне, беше сигурна. Трябваше да стане и да си тръгне. Краката ѝ не помръднаха. Усети ръцете му на бузите ѝ.

Очакваше я да го погледне. Очите му я изгаряха.

Залезът им изпрати последния си златен лъч.

— Не мога повече да лъжа — прошепна нежно Деймиан.

Как можеше да очаква отговор от нея, та тя едва дишаше.

— Какво... не...?

— Че нашият брак не *съществува*.

— Но това е самата истина.

— Точно сега, в този момент, той *съществува*.

Повече думи не ѝ бяха нужни. Устните му бяха достатъчно нежни, за да спрат каквито и да било думи. Истински огън! Не, *изригване на вулкан*, по-точно казано. Ето какво предизвика неговата целувка у Кейси. Страстта постепенно я подчиняваше...

Колко дълго беше копняла за този момент! Колко благодарна беше на онзи съдия, който я хвърли в прегръдките на Деймиан! Ето сега, в този миг, бракът им беше истински! Не искаше да се съпротивлява повече, не искаше да бяга от чувствата, които нейният съпруг предизвикваше у нея.

Необяснимо за нея вълнение я накара да коленичи до Деймиан. Обви ръце около врата му и го целуна така, както не беше целувала мъж досега. Ръцете му я притиснаха още по-близо, устните му се впиха в нейните още по-силно, за да направят целувката страдна, желана, прекрасна. Не се отдръпна от него дори когато той отмести ръцете си, за да свали ризата ѝ. Деймиан не бързаше да свали копринения корсет.

Разстла пончото, внимателно я вдигна и я премести на дрехата. Галеше тялото ѝ нежно. Милваше раменете ѝ, шията. Ръцете му изучаваха всяка част от гърдите ѝ. Колко нежност беше събрана в силните му длани! Усещането се предаде на цялото ѝ тяло, изгарящо от буйна страст. Когато впи устни в зърното ѝ, Кейси изстена. Искеше го по-близо, желаше го още по-силно. Искеше ръцете му да подчиняват гърдите ѝ с още по-голяма сила, дори да предизвикат болка в тях, тя

нямаше да се отдръпне. Когато ухапа цялата ѝ гърда, Кейси имаше чувството, че ще се стопи от възбуда. Ръката му се спусна надолу към корема ѝ. Миг след това усети пръстите му между краката си. Кейси отново изстена, чувството беше неописуемо; никога не беше предполагала, че то може да съществува. Цялата пулсираше в екстаз, премаляла от изтощение, възбудата беше победила напрежението ѝ. Деймиан беше върху нея. Отвори очи и видя нежната му усмивка. Не можеше да отмести погледа си, не искаше. Беше ѝ толкова скъп! Толкова приятни чувства беше събудил у нея! Целуна я отново и отново...

Тогава усети онази негова част, която разтвори краката ѝ — плътната топлина бавно проникваше в нея, докато нещо вътре рязко се отдръпна и тя отвори очи. Напрежението се върна отново, а онази негова част силно пулсираше и влизаше все по-навътре, за да я изпълни цялата...

Кейси спря да диша, толкова непознати и объркващи бяха всички чувства, които я обзеха. Проникването му затрудни дишането ѝ още повече, когато го усети да се движи вътре в нея. Не знаеше как, но по някакъв начин тя се движеше в същия ритъм. Това се повтори отново, но този път чувствата я победиха и Кейси се отпусна. Задъхана, тя позволи на удоволствието да я обгърне и нежно се отпусна в прегръдката на сладострастието.

Отвори очи. Деймиан беше сложил ръцете си върху нея, нежно я целуна по челото и погали гърба ѝ. Чувстваше, че може да остане в прегръдките му цяла вечност.

Точно тогава коремът на Деймиан ги подсети, че е време за вечеря... Нямаше избор, трябваше да раздели рибата с него...

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин Деймиан беше силно изненадан — Кейси изглеждаше различна. Всеки път, когато го погледнеше, страните ѝ порозовяваха. Не можеше да си обясни защо, но това предизвикваше у него странно вълнение.

Мислите и чувствата на Кейси бяха в пълен хаос, но това беше естествено и разбира се, свързано с всичко, което бяха преживели вечерта.

Той се чувстваше по същия начин. Искрено се надяваше тя да не съжалява, по-скоро той трябваше да съжалява, но нищо такова не усети.

Предишните му сексуални отношения с жени бяха винаги временни. Просто прекарваше по няколко часа с тях, след това се връщаше вкъщи, в неговото легло. Не се замисляше дали ще ги види отново, това нямаше никакво значение за него. Кейси беше първата жена, с която остана през цялата нощ. Докато пиеха кафето си на сутринта, непрекъснато се чудеше какво да направи, че тя да не бъде толкова обърквана и притеснена.

Искаше отново да правят любов на сутринта, искаше да преодолят заедно напрежението, което с трудност бяха подчинили и двамата през нощта. Желаше я силно, но тя изглеждаше толкова крехка и изтощена, че сам се отказа. Той беше *отнел* девствеността ѝ... Щеше да почака няколко дни, не искаше да ѝ причинява болка, не искаше да я нарани, не и нея...

През цялото време, откакто беше разбрал, че е жена, се опитваше да я съблазни. Непрекъснато мислеше, че трябва по-скоро да намерят мирови съдия. Този измислен брак го дразнеше, но въпреки това, продължаваше да се опитва да я съблазни... Имаше законното право да я притежава, желаше я до полуда... Трябваше да я притежава, макар и против волята ѝ... Страдаше дори при мисълта за нея, а после се извиняваше, защо ли?!...

Не съжеляваше за случилото се. Тя го беше възнаградила с такава наслада, каквата досега не си беше представял. Тя беше самата страст. Тя разкри чувствата си, които бяха истинска мистерия за него и той ѝ беше благодарен...

Късно следобед стигнаха Калтърс. Градът беше толкова малък, че човек никога не би го нарекъл така. Имаше само два квартала, третия тепърва го изграждаха. Търговията обаче беше доста развита. Приличаше на всички останали градове, през които бяха минали, с тази разлика, че тук цареше спокойствие. Децата играеха на улицата, без да се страхуват, нямаше и следа от оръжия или стрелби. Имаше повече от една кръчма. Видяха няколко църкви, докато яздеха по улиците.

Веднага щом пристигнаха, Кейси попита къде могат да се нахранят. Чудно, но за първи път тя предпочете най-напред да хапнат, след това да се настанят. Наблизо видяха малък хотел. Очакваше всеки момент да му каже, че тя ще се настани там, а той може да отиде в подобър хотел, такъв, какъвто му подходеше. Нямаше да ѝ противоречи. Трябваше да уважава решенията ѝ. Трябваше да се подчини.

Разделиха се, след като прибраха конете. Уговориха се да се срещнат на вечеря, за да обсъдят как най-бързо да намерят Хенри.

Деймиан отиде в хотела си. На рецепцията видя вестника — от първата страница му се усмихваше лицето на Хенри. Деймиан се сащиса. Карътърс се беше кандидатира за кмет, изборите бяха след няколко седмици. Продължи да чете. Имаше и други кандидати, но този без съмнение беше Хенри. Статията беше изцяло политическа, нямаше нито дума за Карътърс като личност. Дори не се споменаваха първото му име, но в такъв малък град сигурно смятаха, че то е излишно, та нали всички се познаваха.

Деймиан имаше две възможности — да намери незабавно Карътърс и да приключи с него или да отиде при Кейси, за да вземе и нея. Не можеше да я лиши от възможността да присъства на първата им среща. Беше ѝ задължен, не трябваше да я пренебрегва, най-малко сега.

Лесно стигна до хотела ѝ. Не беше чак толкова лош. Една млада дама веднага му посочи вратата на Кейси — сигурно не знаеше, че е жена. Когато влезе вътре, стаята беше празна. Отнякъде се чуваше плисък на вода.

Другата врата беше затворена. Деймиан нетърпеливо почука:

— Вътре ли си, Кейси?

— Какво правиш тук? — попита, вместо да отговори тя.

— Облечена ли си?

— Почти. Тъкмо щях да се къпя.

Мисълта да се изкъпе с нея в горещата вана измести желанието му да отмъсти на Хенри по най-бързия начин. Чудеше се само дали вратата беше заключена. Тъкмо да тръгне към нея, и думите ѝ го спряха:

— Още ли си тук?

— Да.

— Не каза защо си дошъл?

— Хенри е в града.

— Знам.

— Как така знаеш?

— Предполагам, че и ти си видял вестника със снимката му на първата страница.

— И ти предпочете най-напред да се изкъпеш, вместо да дойдеш и да ми кажеш?!

— Той няма да избяга, Деймиан. Ще бъде все още тук, дори и след като се изкъпя.

— Но аз няма да чакам.

Деймиан отвори вратата на банята, но остана крайно учуден. Кейси беше облечена, единствено пончото ѝ не беше на нея.

— И за къде бързаш?

— Не смяташ ли, че прекалено дълго търсихме Хенри, та още да чакаме?

— Не, не чак толкова дълго.

Кейси се обърна и потърси оръжието си. Докато закопчаваше колана си, добави:

— Сети ли се да разпиташ къде можем да го открием?

— В бара на Барнет. Довечера ще държи реч там.

— Не е лошо, като за начало. Точно баровете са мястото, където човек може да завърти бизнес, да побъбри с някого и да изпие едно питие.

Кейси се изкашля многозначително и после се засмя.

— Хайде!

— Какво?

— Да вървим да се позабавляваме — добави съвсем сериозно тя.

Никакъв намек за близост нямаше в думите ѝ.

Деймиан се наведе към нея, бързо я целуна по бузата и каза, докато тя все още го гледаше слисана:

— Това наричам аз забавление.

Кейси се намръщи, грабна пончото си, но вече се беше изчервила и не можа да прикрие смущението си. Обърна се назад, погледна към банята, после като че ли разбра какво трябва да направи и каза със сериозен глас:

— Е, време е да приключим това, заради което сме тук.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Барът на Барнет беше чист и подреден. Личеше си още от вратата. Масите бяха покрити с червена кожа, столовете тапицирани. Тезгяхът бе цяло произведение на изкуството: лицевата му част беше от дърво — резбовано и полирано, отгоре имаше мрамор. Стените бяха с тапети. На пода имаше килим, никъде не се виждаха плювалници, никой не викаше. Ако не знае, че е бар, човек би помислил, че е влязъл във фойето на първокласен хотел или в модерен клуб.

Тази наредба впечатли Кейси. Дори се върна, за да види отново табелката и да се увери, че не са сбъркали. Не бяха, просто при Барнет всичко изглеждаше непознато. Сякаш беше направено от човек, дошъл специално, от Европа или от Далечния Изток. Тази мисъл я върна към действителността... Карътърс.

Седеше съвсем спокоен. Човек лесно можеше да го разпознае по дебелите стъкла на очилата му и бенката на бузата. Точно както го беше описал Деймиан. На масата му бяха още трима мъже. Други двама стояха и слушаха разговора им. Мъжете носеха модерни костюми. Бяха толкова заинтересувани от това, което се говореше, като че ли обсъждаха банков обир, а не политически въпроси. Приличаха на ловци, само дето нямаха оръжие.

Деймиан не забеляза нищо от това, което впечатли Кейси. Той беше видял Карътърс и това му стигаше. Стоеше и чакаше Хенри също да го забележи. Кейси също чакаше. Знаеше, че когато Хенри го забележи, силната изненада ще бъде достатъчно доказателство за вината му.

Всичко стана по съвсем различен и неочакван начин. Той — наистина ги забеляза, но нищо повече. И другите мъже ги огледаха — и пак нищо. Тогава Кейси се сети, че облеклото им не беше подходящо за заведението, може би затова той не ги позна. Но това не беше истинската причина. Всички ги оглеждаха с явно любопитство. Някой се провикна:

— Ей, това е частен бар, ако не сте членове, не можете да влизате. Ако пък търсите къде да пийнете, там отсреща е „Орловото гнездо“.

Никой не се шегуваше, но Кейси се ядоса. Дали да не извади револвера си и да им покаже, че могат да влизат където си поискат?! Поне докато си свършат работата.

— Арестуван си, Хенри — провикна се Деймиан. — Ще се предадеш ли доброволно или ще ми доставиш удоволствието да те застрелям още тук?

Не можеше да отрече решителността на Деймиан точно в този момент, въпреки че нямаше законното право да го извърши. Мъжете около него се разсмяха.

— Какво ще правиш, Джак, ще ги изхвърлиш ли?

— Не, почакайте, сигурно старият Хенинг е наредил да го арестуват, заради статията във вестника, в която го осмя — като че ли е излъгал.

Хенинг беше другият кандидат за кмет, но кой беше Джак?

— Чух ви да споменавате много имена, господин Карътърс, но не казахте Хенри!

Карътърс се усмихна и отговори:

— Да, някога ме наричаха Хенри, но то беше толкова отдавна, че сигурно са минали двадесет години, откакто никой не бърка името ми. Това е името на моя брат близък, драги.

Джак погледна Деймиан и продължи:

— Изглежда направихте същата грешка, господине. А вие кой сте?

Деймиан се почувства неловко и каза:

— Деймиан Рътлидж, но нека да продължим. Вие и брат ви си приличате, защото сте еднолични близнаци, така ли?

— Да, за мое най-голямо съжаление.

— За съжаление?

Карътърс разтърси глава, като че ли искаше да прогони лошите спомени от себе си.

— Нямам нищо против брат си, въпреки че винаги съм го смятал за много мекушав, ако разбирате какво искам да кажа. Просто никога не съм искал да има някой, който да се представя за мен, само защото външно си приличаме. Затова напуснах Ню Йорк и семейството си

веднага, след като почувствах, че съм достатъчно възмъжал, за да се грижа сам за себе си. Никога не се оплаквах и до ден днешен не съжалявам. Поддържам връзка с Хенри от време на време, но винаги той се обажда, аз лично не се впечатлявам от отсъствието му.

— И кога за последен път ви се обади?

— Всъщност тази година ме потърси няколко пъти. Миналата пролет дори искаше да ми гостува. Не съм си и помислял дори, че ще напусне Ню Йорк и ще изостави службата си. Той е счетоводител.

— Да, знам.

— Но той е потайна личност, ако разбирате какво искам да кажа. Той не може да живее в тази пустош. Трябва да се е променил коренно, защото последното му писмо беше от Сан Антонио, но не се появи.

— И сигурно не го очаквате?

— След толкова време? Едва ли са му нужни три месеца, за да дойде от Сан Антонио до тук? Не, по-скоро го е страх от нещо. Цял живот е прекарал в Ню Йорк. Тексас е много по-малък, а за него даже е примитивен. Не всеки би се преселил, а Хенри — със сигурност, ако разбирате какво искам да ви кажа.

— А вие?

— Живях в Тексас през последните петнадесет години, така че това е достатъчна причина да дойда тук.

— Този град обаче съществува съвсем от скоро.

— Казах, че съм живял в Тексас, а не в този град. Тук съм от осем месеца, нали момчета?

— Да, точно тогава се появи за първи път тук, Джак — каза мъжът, който беше от дясната му страна.

— Няколко месеца преди Нова година — потвърди друг.

Джак кимна в знак на съгласие и отново погледна към Деймиан.

— А какво е направил брат ми, та искате да го арестувате?

— Обвинен е в убийство.

— Хенри? — разсмя се Джак. — Сигурно бъркате. Единственият начин Хенри да убие, е да наеме някой да му свърши тази работа. Той не би си изцапал ръцете.

— Но ти да, нали Джак?

Картьърс се сви на стола си. Деймиан не каза нито дума. Сигурно не му вярваше и това никак не учуди Кейси. Но това, което Джак каза после, даде отговор на всичките им въпроси.

— Бих убил, ако от това зависи животът ми, но не съм като брат си. Ние сме като деня и нощта, аз не съм свикнал да уважавам слабостта, а брат ми принадлежи към тази категория хора, ако разбирате какво искам да ви кажа...

Думите му потвърдиха първоначалното мнение на Кейси. Имаше някаква арогантност в него и това със сигурност го правеше коренно различна личност от брат му. Единият беше страхливец, а другият — самохвалко. Сега ѝ беше интересно дали има достатъчно разум, за да спре обясненията си дотук или ще продължи. Кейси остана приятно изненадана от начина, по който Деймиан водеше разпита. Затова тя реши да не се намесва. Предполагаше, че вече е време да спре разследването си.

Мълчанието на Деймиан принуди Джак да забрави „обидата“, защото той пое дълбоко въздух и каза:

— Вижте, господин Рътлидж, ако все още се съмнявате, предлагам ви да изпратим телеграма на леля ми в Ню Йорк. Мисля, че все още е жива. Тя може да потвърди думите ми.

— И къде се намира телеграфната служба?

Джак отново се усмихна.

— Тук в Калтърс все още нямаме, но до края на годината очакваме да я направим. Най-близката е в Сандерсън, на един-два дни път от тук. Ще ви чакам да се върнете и да ми се извините. Не мога да допусна вредни слухове за себе си точно сега, преди изборите, ако разбирате какво искам да ви кажа.

Джак беше откровен. Само откровеността се възнаграждава с успех.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Двама братя! И двамата искат да станат кметове! Можеш ли да повярваш, Кейси?

Деймиан говореше за срещата им с Джак Карътърс и още повече се ядосваше, докато вечеряха леко препечени пържоли — на нея поне ѝ харесваха. Разочарованието му, че не откриха Хенри беше прераснало в гняв, но една бутилка червено вино щеше да го успокои.

Кейси взе няколко пържени картофа и каза:

— Може пък Хенри да е решил да тръгне по стъпките на брат си, както синът следва бащата? Но защо не разпитва само за града на брат си, а търси нови градове? Да не би да е забравил името му?

— Това не е логично, Кейси.

— Може би, но твърде е възможно. Опитай се да си представиш — Хенри търси къде да се скрие и решава да потърси помощ от брат си. Почти стига до тук, но изгубва писмото на Джак, не си спомня името на града и решава да разпитва за новопостроените градове. Или има два града с едно и също име в Тексас. Освен това той знае, че брат му ще се кандидатира за кмет в един малък град и ограничава търсенето си до малки градове с кмет. После решава, че Тексас е прекалено голям и няма да може да открие брат си и се връща обратно.

— Надявам се да грешиш. Толкова път изминахме...

— Мисля, че още не сме стигнали края на пътя, Деймиан.

— Мислиш, че Хенри е тук и брат му го укрива?

— Мисля, че е възможно. Но ако е така, защо Джак спомена, че той се канел да го навести?

— Защото можем да го открием.

— Да, точно така. Нека обсъдим Джак! Той изглежда здрав като бик, всеки страхливец би се заблудил в смелостта му само при вида на петимата яки мъже, които го охраняват и потвърждават всяка негова дума. Може и да им плаща, ако разбираш какво искам да ти кажа...

Деймиан се усмихна, когато Кейси изрече любимата фраза на Джак.

— Тогава излиза, че Хенри е като брат си, а не са различни, както искаше да ни увери Джак.

— Не бих казала. Аз имам двама братя и те също са много различни. Единият може непрекъснато да се рови в книгите, ще става адвокат и не иска да се занимава с ранчото, но другият може да прекара в имението цялото си време, дори и да няма никаква работа...

— Имаш двама братя?

Не биваше да му казва, но след толкова вино забрави.

— Да.

— Кои са другите членове на семейството ти?

Кейси отпи от виното и каза:

— Какво ще кажеш за майка като твоята?

Искаше да спре да я разпитва, затова изрече тези думи. Сигурна беше, че той няма да иска да поднови разговора за майка си по лични причини, а и щеше да бъде по-добре, ако знае по-малко за нея.

— А сестри имаш ли? Чичовци, лели?

Очите му се разшириха и едва забележими, малки пламъчета просветнаха в тях.

— Защо не обичаш майка си, Деймиан?

Не ѝ се искаше да постъпва така с него, но трябваше. Лицето му стана сериозно.

— Ще ти отговоря, ако и ти отговориш на моите въпроси.

Явно нямаше да може да го откаже толкова лесно да не я разпитва повече, затова отговорът ѝ беше уклончив.

— Може би.

Незадоволителен отговор, по изражението на лицето му можеше да се разбере, затова той побърза да каже:

— Много добре. Аз обичах и двамата си родители, съвсем естествено, като всяко дете. Но майка ми разруши тази любов — влюби се в друг мъж, това беше по-важно за нея, отколкото любовта ѝ към мене. Разделиха се с баща ми преди доста години, причини болка както на него, така и на мен. Оттогава не съм я виждал. Тя замина да живее с новия си съпруг и напусна Ню Йорк.

— И повече не я вижда? Тя ли не те потърси или ти реши да не я виждаш?

— Моля?

— Имам предвид тя никога ли не се върна в Ню Йорк да те види? А ти опита ли се да я откриеш?

— Не. За мен тя вече не съществува. Тя ме изостави, заради новия си начин на живот...

Каква мъка имаше в гласа му! Защо дори след толкова години нейната постъпка продължаваше да го наранява?!

— Ако на мене ми се случи такова нещо, ще тръгна след майка си и ще настоявам да отговори на всичките ми въпроси. Ако не ми обърне внимание, поне ще я накарам да се почувства виновна за това, че ме е изоставила и че е безчувствена към мен. Щях да я убия.

— На думи или с оръжие? — попита с насмешка Деймиан.

Кейси беше сериозна. Погледна го и продължи.

— Толкова години ти живееш с болката, която те унищожаваше по малко. Аз не бих постъпила така — щях да изясня всичко, което ме тревожи.

— Но тя ме изостави точно когато най-много се нуждаех от нея, какво можех да направя? А сега вече нямам нужда от нейните грижи.

— Може би, но само защото си свикнал да мислиш така. От друга страна, тя е единственият ти близък човек сега, когато баща ти не е между живите. Тя също е сама, както и ти. Разсъждавам така, защото моите родители винаги са били около мен, но ако бях на твое място, щях да разсъждавам като теб.

Кейси спря. Дали беше права, като го караше да открие майка си, не знаеше? Какво ли би му казала тя? Как ли би го посрещнала?

— Може и да си права, ще си помисля — каза тъжно Деймиан и замълча.

Кейси реши да смени темата.

— Хайде да се върнем на Карътърс.

— Не бързай толкова. Сделката си е сделка, Кейси. Сега ти ще ми разкажеш за твоето семейство.

Кейси въздъхна. Напълни чашата си с вино. Чудеше се как да избегне обясненията.

— Е, ти вече знаеш, че живея с двамата си родители.

— Заедно?

— Да, те все още се обичат. Дори понякога е смешно да ги гледа човек как не могат да свалят ръцете си един от друг. Имам двама братя, сестри нямам. Тайлър е една година по-голям от мен, учи за адвокат.

Дилън е изгърсакът, макар че е на четиринадесет. Дядо ми почина наскоро — заядлив, opak човек, но аз много го обичах. Другият ми дядо цял живот е бил лекар и все още работи. Нямам чичовци и лели, родителите ми са били единствени деца на семействата си.

— А какво те накара да напуснеш дома си?

Лицето на Кейси помръкна. Не бързаше да отговори.

— Просто недоразумение с баща ми.

— Явно не е толкова просто, за да избягаш.

— За мен е много важно той да се увери, че мога да се справям сама в най-различни ситуации и това, че съм жена, не е пречка за осъществяването ми. Той ме принуди да избягам, защото е инат.

— Затова ли избра да бъдеш ловец на глави — нещо, което друга жена не би се наела да върши?

— Нещо такова.

— Като се има предвид колко опасна е тази професия, чудя се кой ли е по-голям инат от двама ви?

— Не ти искам мнението, Деймиан!

— Не, но ти непрекъснато ме гледаш, Кейси. Ядосана си, че трябваше да разкриеш тайната си пред мен, така ли е? Знаеш ли, ти си забележителна жена и аз искам да знам всичко за теб.

Кейси отново се изчерви. За да скрие руменината си, тя се наведе и продължи да се храни. Не трябваше да ѝ казва тези думи, не искаше да разкрива личните си проблеми! Това все още я вълнуваше и тя не можеше да прикрива истинските си чувства... Сега разговорът щеше да премине в друга насока и тя го усещаше...

— Елате в стаята ми тази нощ, мисис Рътлидж!

— Да не би да искаш да кажеш, че и в този град няма мирови съдия?!
— Няма.

— Няма.

— Откъде да знам, че не ме лъжеш?

Кейси стана веднага.

— Благодаря, имам си своя стая. Мисля, че ще се възползвам от възможността да се прибера и да се наспя. Утре трябва да тръгнем рано.

— Кейси...

Тя не го изчака да довърши.

— Събери си ума, Деймиан, не сме дошли тук за забавления и престани да се държиш така, като че ли аз съм единствената жена на света. Можеш да се възползваш от това, преди да сме поели отново по следите на онзи нещастник...

Кейси тръгна с бързи крачки. Той трябваше да очаква именно този отговор, цял ден се опитваше да му го докаже. Можеше да си намери някоя за тази нощ.

Но той не искаше коя да е жена, а точно тази, за която беше вече женен...

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кейси не можа да стане рано на следващата сутрин. Когато си тръгна от ресторанта, тя реши да си вземе още една бутилка вино. Не ѝ се спеше, прекалено много станаха проблемите, които не ѝ даваха мира.

Беше сигурна, че ще открият Хенри в Калтърс и ще може да се раздели веднага след това с Деймиан. За тяхно добро беше да са далече един от друг, поне за известно време. Сега продължаваше да се измъчва...

Не трябваше да прави любов с Деймиан онази ноц! Не трябваше да позволява тялото ѝ да управлява разума! Сега тази близост ѝ липсваше... Липсваше ѝ Деймиан... Толкова много...

Беше се привързала към него — нещо, което нямаше нищо общо с измисления „брак“. Най-лошото беше, че не можеше без Деймиан. Непрекъснато мислеше за него. Дали и той чувстваше същото? Дали му липсваше? Или щеше да я изостави веднага щом приключат издирването?! Мразеше го! Мразеше го, задето я беше накарал да се чувства така! Защо беше постъпил с нея и с чувствата ѝ по този начин?!

А бяха толкова различни! Как можа да не забележи досега, че не са един за друг, че принадлежат към два различни свята?!

Всички тези мисли ѝ пречеха да си върши работата, затова беше решила да продължи разследването си на сутринта...

С Деймиан се видяха в конюшнията. Кейси нямаше търпение да каже какво беше научила.

— Джак Карътърс не е тук от толкова време, както твърди. Всички ни излъгаха.

— Това твое мнение ли е или ти го каза някой?

— Подозирах, но после реших, че не може да плаща на целия град, за да потвърждават хората всяка негова дума, нали? Затова отидох при учителката — мис Лариса, а след това говорих с няколко

мъже. Всичките казаха едно и също нещо: Джак е тук от около пет месеца и нито ден повече.

— Ами Хенри? Виждали ли са го?

— Никой не знае, че има брат близък, дори бяха изненадани като им казаха. Един мъж сподели, че Джак и неговите хора са го *посъветвали* да гласува за него.

Деймиан остана доста учуден.

— Заплашили ли са го?

— По-скоро са го накарали да обещае, че ще го изпълни.

— Значи той иска на всяка цена да спечели, независимо с какви средства?

— Такива неща все още стават.

— Но в някой голям град. Мислех си, че тук е по-различно.

— Карътърс не е от тук, идва от големия град. Корупция има навсякъде. Просто не е присъщо да я има в населено място, където всички се познават. Въпросът обаче е защо Джак лъже, ако наистина е близък на Хенри. Или се представя за него?

— Да не би да мислиш, че нарочно ни заблуждава, за да има време да избяга?

— Не, не мисля, че ще избяга, по-скоро ще ни премахне от пътя си, ако му попречим до довърши делото си.

— Значи да очакваме неприятности.

— По-скоро да.

— Тогава няма смисъл да ходим чак до Сандерсън, за да изпращаме телеграма.

— Не, има, така ще докажем, че сме в правото си да искаме обяснения. Между другото ти вчера не попита за името на лелята. Знаеш ли го?

— Да, тя беше разпитана след изчезването на Хенри. Кълнеше се, че той не е способен да извърши подобно нещо, че е невинен, но това е разбираемо — той цял живот се грижи за нея, не бих се учудил, ако го прикрива.

— Не е ли споменала, че има брат близък?

— Не, но и никой не я попита. Въпросите бяха свързани само с неговото изчезване.

— Тогава да тръгваме — колкото по-бързо изпратим телеграма, толкова по-скоро ще получим отговор.

- Значи ти мислиш, че Джак е Хенри?
- Не, мисля, че знае къде е брат му.
- Да не би да ми предлагаш да се откажа от преследването?
- Само в краен случай.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Кейси беше много неспокойна, непрекъснато, очакваше да се случи нещо неприятно, затова през нощта на връщане от Сандерсън не можа да спи. Деймиан също беше буден. Решиха да продължат пътуването макар и бавно...

Деймиан изпрати телеграмата и остана в хотела, за да получи отговор. Кейси обходи всички барове и заведения. Дори си намери много добра компания, говореше и се смееше с трима млади мъже, като че ли се познаваха от години. Изчака да се сблизат повече и чак тогава им зададе първия си въпрос.

— Момчета, познавате ли Джак Карътърс, онзи, дето се е кандидатира за кмет на Калтърс?

— Не много. Защо? — попита Джон Уескот.

Джон беше зъболекар и увери Кейси, че ако се наложи, ще я излекува и няма да усети никаква болка.

— Чувал съм, че е голям самохвалко и много разчита на момчетата от бандата си — заяви Бъки Алкот.

Бъки беше готвач в едно старо ранчо близо до града.

Кейси се сети, че бяха открили Джак точно в събота, когато всички от околността се събираха по баровете, за да изпият по едно питие. Тя погледна картите се, замисли се и продължи с тон, който по нищо не подсказваше, че Карътърс я интересува.

— Аз бях там и чух, че е наел тези момчета, за да принуди местните хора да гласуват за него.

— Защо ли това никак не ме изненадва? — каза Пит Драмънт и поклати глава.

Пит беше следотърсач от Запада; беше дошъл тук преди две години и засега се справяше добре. Продаваше оръжие в един магазин и живееше там, на втория етаж.

— Значи ти го познаваш, а Пит? — попита отново Кейси.

— Видях го, когато мина оттук на път за Калтърс, един такъв дребен, а се има за много голям. Иска да притежава всичко и всички.

Досаден и безочлив!

— Знаеш ли кои работят за него в Калтърс?

— Знам, че Джед Пейсли е един от хората му, той и неговата банда работеха в едно ранчо до Хейстингс, но за кратко време. На половин ден път е от Калтърс. После се отказали, защото имало много работа, а парите били малко...

— Прав си, Джон, сестра ми беше в Калтърс и ги видяла там. Били облечени с костюми, представяш ли си, този селяк в костюм?

— Кой е този Джед Пейсли? — попита Кейси.

— Говори се, но още никой не го е потвърдил, че е от бандата на Ортега, от Мексико. Те са известни разбойници и престъпници, убиват за удоволствие. Преди няколко години той работеше по фермите наоколо, но след като уби един приятел точно тук, в този бар, се покри. Оттогава не сме го виждали.

— И каква беше причината? — не се сдържа Кейси.

— Момчето му пошушнало, че не е закопчал панталоните си, след като излязъл от клозета, а онзи взел, че го застрелял.

— За едното нищо...

— Джед е много докачлив и когато дойде тук, всички си тръгваме, никой не иска да си има работа с него — поясни Рит и всички кимнаха в знак на съгласие.

— Веднъж трябваше да му вадя зъб — поде Джон. — През цялото време държеше пистолета си насочен срещу мен.

— Предполагам, че той и момчетата му са един дол дренки.

— Естествено, никога не ходят по отделно, винаги са заедно. Дори шерифът се страхува от тях.

— Сигурно са бързи стрелци?

— Не бих казал, че са бързи, но точни — да.

— Мейсън е бърз, веднъж го видях да показва на мис Ан колко бързо може да извади оръжието си — той я ухажваше, но както каза Джон, Джед стреля по каквото му падне. Преди известно време няколко хлапета се опитаха да разбутат един кошер с оси. Точно тогава Джед минавал и вместо да се отмести, започнал да стреля по осите, като че ли искал да убие всяка една. Хората казват, че ако децата не били избягали, щял и тях да застреля.

— Ами другите трима?

— Единият е Джидро, по-малкият брат на Джед. Дойде в бандата му преди няколко години. Той не представлява нищо, казват, че е голям глупак, но е под крилото на брат си и никой не смее да му се подиграва.

— А другият е Елрой Бенчър, един дебелак, но сам по себе си и той е пълна нула. Иначе се смята за непобедим. Напоследък се шири слухът, че искал да се отдели с още двама от бандата на Джед. Един от нашия град му бил обещал да тръгне с него, но като не го направил, Елрой му счупил гръбнака.

— А третият кой е?

— Никой не знае нищо за Кандиман^[1], затова го смятат за най-опасен. Той не говори, само наблюдава.

— Смешно име — каза Кейси.

— Така му викат, за приятелите си е само Канди, но никой освен тях не му се подиграва. Понякога му хвърлят в краката бонбони, но никога не съм го виждал да си купува сладости.

— Как ми се иска да седне на стола ми, тогава да го видя колко е смел, но ще трябва да остави оръжието си пред вратата — засмя се Джон.

И другите се разсмяха, а Пит се обърна към Кейси:

— А ти защо питаш, хлапе?

Кейси имаше подготвен отговор, много логичен и прост, затова не се обезпокои да каже:

— Имах малко спречкване с Карътърс, докато бях там, но сега се връщам обратно и просто исках да зная с кого съм си имал работа.

— На твое място не бих се върнал там за нищо на света — посъветва я Джон.

— Бих отишъл колкото се може по-надалече — добави Бъки.

— Радвай се, че си имал късмет първия път, хлапе, но повече не опитвай — бяха думите на Пит.

Добър съвет от добри момчета, помисли си Кейси, благодари им и си тръгна. Сега вече не се страхуваше от бандата на Джек — те дори не носеха оръжие, вероятно за да пазят репутацията му преди изборите.

Ако не ги спираше тази причина, какво ли щеше да стане?

[\[1\]](#) Кандиман (англ. sandyman) — Бонбончо, Захарчо, Сладурчо
— Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Битката започна на следващата сутрин, около час след като напуснаха Сандерсън. Първият изстрел дойде откъм дърветата. От другата страна на пътя имаше дълбока пропаст. Вторият стрелец беше някъде пред тях. Пътят, по който тръгнаха, не беше единственият за Калтърс, но беше най-краткият, а ето че сега бяха обградени и куршумите им пречеха да продължат.

Не беше просто предупреждение да се върнат обратно, а чисто нападение. Кейси извика на Деймиан да се прикрие, тя направи същото. Лошото беше, че поеха в противоположни страни: Кейси тръгна към хълма, а Деймиан се скри зад дърветата. Стреляха напосоки. Кейси очакваше, че бандитите са се разделили на пет позиции, но забеляза само две техни прикрития...

Не очакваше да ги нападнат през деня. През нощта да, но през деня беше твърде лесно да откриеш нападателите си. След всичко, което научи за бандата на Джед Пейсли вечерта, Кейси предполагаше, че няма да допуснат никакви очевидци на това, което ставаше в града им. Явно се бяха скрили там, за да ги обсадят и нападнат в случай, че тя и Деймиан решат да се върнат в Калтърс. Сигурно Джек беше наредил да не ги пускат обратно.

Изстрелите идваха от страната, накъдето се беше запътил Деймиан и това разтревожи Кейси. Трябваше да внимава някой да не го изненада в гръб, но как да му каже, като беше толкова далече. Поне себе си да опази, а после ще му помогне...

— Здрасти, хлапе! Трябваше да послушаш съвета ни и да бягаш далече от тук!

В гърба ѝ беше опрял оръжие Джон Уескот, зъболекарят от Сандерсън. Позна го по гласа. Когато се опита да се обърне с лице към него, той извика:

— Не мърдай! Първо остави оръжието на земята! Кейси хвърли пушката си — и без това тя не беше удобна за бързи движения, но той

и не предполагаше, че под пончото си тя има шестцилиндров револвер, завързан за бедрото ѝ. Мъжете поне не носят оръжие там.

— Имаш късмет, че сме ние, а не старият Джед. Той е много лош от нас — обича да измъчва жертвите си, преди да ги убие, защото му е забавно. На мен и на моите момчета ни плащат, за да убиваме — правим го бързо и чисто. Няма нужда от излишни действия, това е работа, а не забавление. Така че къде искаш да те застрелям — в главата или в сърцето?

Кейси не вярваше на ушите си, той говореше за смъртта като за малко неудобство и откъде знаеше дали боли?

— Само ми отговори на един въпрос — преди да се срещнем снощи ли те наеха или след това?

— След това. Всъщност вечерта ми хареса, хлапе. Забавен си, а ако искаш да знаеш, на Бъки не му хареса, че се съгласихме — прекалено си млад, пък и на всички ни допадна компанията ти, освен това те познавахме, но... работа, нали разбираш, нищо лично...

Да, прекрасно разбираше! Когато те наемат за убийство, гледаш по някакъв начин да изкупиш вината си, за да нямаш грях. Само дето не всички имаха достатъчно ум в главите си, за да забележат това...

Кейси се опитваше да печели време, затова го попита отново:

— Значи ти не си зъболекар, така ли?

— За какъв дявол ми е, като тук плащат повече? А сега казвай, че времето лети — къде да стрелям?

— Между очите, ако можеш и ако имаш смелост да ме погледнеш!

— Много си млад, за да знаеш такива хапливи думи! Добре, обърни се бавно, хлапе, не искам да се изцапам с кръвта ти!

Или имаше нерви от желязо, или наистина си мислеше, че няма да има проблеми с нея.

— Доволен ли си? — попита Джон, докато се прицелваше. — Е, време е...

Кейси се хвърли на земята, извади револвера си, но не можа да бъде по-бърза от пушката му, която беше заредена за стрелба. Усети парене в главата. Това ѝ попречи да види дали беше улучила Джон, за да го отнесе в гроба със себе си...

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Деймиан се беше скрил зад един огромен камък и почти нищо не виждаше. Дали Кейси беше наблизко? Изведнъж чу два изстрела по едно и също време. Облак дим се вдигна нагоре от почти едно и също място... Между него и мястото на стрелбата имаше около четиридесет фута, трябваше да мине през открития терен, но Деймиан не се поколеба нито за миг. Втурна се напред под дъжда от куршуми, без дори да се замисли за собствената си сигурност. Някъде дълбоко в сърцето си усещаше, че Кейси е в беда...

Когато отиде там, откри един труп, проснат до камъка, а другият беше срещу него. Навсякъде имаше кръв.

Чак тогава видя, че едното тяло беше на Кейси. Не можеше да повярва на очите си — мъртва?! Беше паднала по гръб, в дясната ѝ ръка револверът още димеше. Не можеше да разбере дали диша. Беше цялата в кръв. Не можеше да открие раната, откъдето изтичаше толкова много кръв.

Деймиан коленичи до нея и нежно взе главата ѝ в скута си. Стрелбата продължаваше.

Куршумите свистяха точно над главата му — все още го предпазваше големият камък.

Деймиан разбра, че кръвта по Кейси не беше само нейната — по-голямата част беше на мъжа, който тя беше улучила в корема — вероятно отблизо.

Всичко беше заради него... Той я доведе тук... Принуди я да приеме, знаеше, че ѝ трябват пари, и се възползва от това... А сега...

Трябваше да забележи, че сърцето ѝ все още бие, но кой да му каже. Вината и отмъщението го бяха подчинили на себе си до такава степен, че не виждаше нищо. Държеше я в ръцете си, но не забелязваше, че диша. Толкова силно я беше притиснал към сърцето си, че изведнъж се чу стенание...

Да, жива беше... Жива, но кървеше обилно...

Това откритие отново го хвърли в паника. Деймиан започна да я оглежда, за да открие раната. Чак когато пипна главата ѝ, тя пак изстена и за миг отвори очи. После отново изпадна в безсъзнание.

Точно тогава Деймиан вдигна очи и видя някакъв силует, стреля и някой се строполи до камъка, където беше убитият бандит. После отново продължи да оглежда Кейси.

Раната беше точно над слепоочието, дълга около три инча кървава пътека, по която беше минал куршума. Нямаше коса там, ухото ѝ беше черно. Все още кървеше, но не толкова силно. Безпокоеше го това, че беше в безсъзнание. Трябваше да намери лекар. Трябваше да я скрие, за да не я намерят. Трябваше да открие конете, за да разбере срещу колко човека ще стреля. Най-напред трябваше да превърже главата ѝ.

Изпълзя иззад камъка и се насочи към храстите. Оттам щеше да отиде до дърветата; най-вероятно конете им бяха там. Но когато стигна до дърветата нямаше и следа от конете. Деймиан реши да се върне при Кейси. Стрелбата продължаваше, а куршумите следваха пътя му.

Телата бяха там, но само двете — на бандитите. Кейси и оръжието ѝ ги нямаше. Коня ѝ също. Но защо беше избягала? Дали не беше решила, че е мъртъв? Не, щеше да го потърси, за да се увери... освен ако... да, през цялото време си мислеше за това... Освен ако не беше загубила разсъдък си и нищо не си спомняше...

Деймиан беше чувал за такива последици от получена рана на главата. Някои хора не помнеха нито името си, нито семейството си. Може би същото беше станало и с Кейси. Ако не помнеше, че е била там с него, нямаше защо да го търси.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Когато отвори очи, Кейси видя, че е завързана за седлото на коня. Спускаха се по хълма. Всяка стъпка ѝ причиняваше непоносима болка в слепоочието.

Защо Деймиан я беше вързал така? Не знаеше ли, че я боли главата? Поне да я беше качил пред него, за да може да се облекне на тялото му? Ще трябва да му каже, че не може повече да язди така...

Точно тогава Кейси видя, че ботушите не бяха на Деймиан, човекът пред нея беше друг...

Помнеше, че застреля Джон Уескот. Не беше много сигурна, но по едно време застреля и Пит Драмънт. Да не би този да е Бъки? Ако е той, защо не я беше убил? Нали за това е бил нает?

„... ако искаш да знаеш, на Бъки не му хареса, че се съгласихме — прекалено си млад, пък и на всички ни допадна компанията ти, освен това те познавахме.“

Кейси си спомни думите на Джон. Значи Бъки нямаше да я убие. Просто я отвеждаше надалече.

Ами ако не е Бъки? Ако е Джед Пейсли или някой от бандата му? Какво да прави? Дали ще я пусне? Едва ли. Болката в главата ѝ се усили.

Трябваше да продължава да се държи така, като че ли още е в безсъзнание. Само по този начин щеше да разбере намеренията на нейния похитител. Или пък да се престори на няма, или че е загубила паметта си... Какво можеше да ѝ се случи? Нямаше да има причина, за да я убие. Тя нямаше да си спомня нито Калтърс, нито бандата... Нищо. Нали затова ги причакаха при пропастта.

Сега трябваше да разбере накъде я води. От това, което виждаше, стана ясно, че отиват в някаква ферма. Не се виждаха хора, а и фермата не беше от големите. Явно беше купена наскоро или беше изоставена. Затова пък беше удобно място за укриване от закона, подходящо за човек като Бъки. Къщата беше достатъчно голяма за поне трима човека.

Похитителят ѝ спря коня и я преметна на гръб. Насочи се към къщата. Дори не провери дали е жива. Остави я да лежи на пода. Вероятно знаеше състоянието ѝ, защото веднага се зае с раната на главата. Зае с превръзката, той не обръщаше никакво внимание на очите ѝ.

Кейси отвори очи, простена и така го накара да я погледне. Да, наистина беше Бъки Алкот.

— Кой сте вие?

— Не ме занасяй, хлапе. Познаваш ме много добре, цяла вечер играхме карти.

— Бъркате, господине. За пръв път ви виждам.

— Погледни ме, момче, да не съм глух...

— Момче? Какво искате да кажете? Да не сте сляп? Та аз съм жена! — каза Кейси и се опита да придаде на думите си достатъчно обида, за да бъде по-убедителна.

Той се вгледа внимателно и скочи на крака.

— По дяволите, наистина е жена! Тогава какво правиш тук, защо си облечена в тези дрехи като петнадесетгодишно фермерче?

Кейси се огледа, но навсякъде видя само кръв. Това я изплаши и тя за миг забрави ролята, която играеше.

— Боже мой, та аз умирам! Толкова кръв...

— Не мисли, че тази кръв е само твоя.

Кейси отново се върна към същата роля.

— Тогава чия е?

— Откъде да знам. Беше облечена така, когато те намерих.

Лъжеше. Но защо? Кейси продължи:

— Не знам защо съм облечена в тези мъжки дрехи. Да не би да съм яздила? Само когато яздя или имам работа в ранчото, си обличам дънки.

— Каза, че не си сигурна, така ли?

Кейси смръщи вежди, все едно, че се мъчи да си спомни.

— Не, не съм сигурна. Май не мога да си спомня. Да не би да сте ми дали някакво лекарство? Чувствам се замаяна. Защо главата ми пари толкова много?

— Мисля, че някой е стрелял по вас, мис, улучил ви е в главата.

— Какво? Кой смее?

— Е, не го приемайте толкова навътре. Трябваше да сте мъртва. Аз, Джон и Пит трябваше да ви убием...

Кейси се изненада от признанието му. Вероятно беше успяла да го заблуди, а той приемаше загубата на паметта ѝ за нещо реално. Затова реши да продължи театъра.

— Да ме убиеете?

— Само ви казвам, че трябваше.

— Защо, какво съм ви направила, че да постъпвате така жестоко с мен?

— Нищо, платиха ми и аз трябваше да го извърша — нищо лично, разбирате ли?

Боже, как могат да бъдат толкова еднакви?

— Значи все още не сте се отказали да ме убиеете? Това ли искате да ми кажете?

— Ако исках да ви убия, вече щяхте да сте мъртва. Доведох ви тук, за да поговорим и да сте далече от Калтърс.

— Кой е този Калтърс?

— Кой? Това е... Няма значение. По-добре, че не знаете.

Най-после. Най-после го каза! Но все още беше рано да се успокои.

— Знаете ли коя съм аз? — попита Кейси. — Дори не си спомням откъде съм! Но защо не мога да си спомня?

— Забелязах на седлото ви инициалите „К. С.“ Това ранчо се намира в Източен Тексас. Можете да разпитате дали ви познават.

Кейси остана учудена, че толкова на запад знаеха за тяхното ранчо. Дали пък това не означаваше, че ще я пусне да си върви?

— Чудесно, дори не съм си и помисляла. И къде е това ранчо?

— Мисля, че по пътя за Уако. Не съм ходил там, но съм чувал, че ранчото е най-голямото в Тексас. Най-добре ще е да вземете влака.

— А тук минава ли влак?

— Да, ще ви помогна да се настаните — увери я Бъки.

— Колко мило! Не трябва ли първо да отида на лекар?

— Чакайте да видя пак раната ви.

Още преди да получи съгласието ѝ, Бъки махна превръзката и се вгледа в раната. Този път очите ѝ се насълзиха от болката, но тя стисна зъби и не издаде никакъв звук.

— Една-две лепенки ще свършат работа, но ако искате, мога да ви зашия раната.

— Дълбока ли е?

— Не, но няма да боли.

— Не, благодаря. Може би е по-добре да се измия. Ами дрехи, трябва да имам някакви дрехи, нали?

Беше съгласен, всичко вървеше по план.

Заведе я до Сандерсън и ѝ помогна да се качи на влака, дори ѝ купи билет. Пристигнаха навреме, нямаше нужда Кейси да измисля какво да говори, трябваше да се настани, защото влакът тръгна веднага.

Защо ли имаше чувството, че бяга от тук?!

На тръгване той я посъветва:

— Е, мис, ако все пак паметта ви се върне, забравете, че сте били тук. Ще бъде срамно да ви убия.

Срамно щеше да бъде, ако *тя* трябваше да *го* убие. От друга страна, той ѝ спаси живота. Но *тя* щеше да се върне. Не беше си свършила работата. Трябваше само да се пази от Бъки.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Много време измина, докато най-сетне видя Кейси.

Деймиан реши да прекрати издирването. Не искаше да има повече неприятности и по всякакъв начин се стараяше да ги избегне. Най-много го безпокоеше фактът, че не знае къде е Кейси. Цял ден му беше необходим, докато открие, че не е мъртва и че третият от бандата я беше отвел със себе си.

Но *защо*? Непрекъснато се измъчваше от този въпрос. Дали беше тръгнала след него? Дали беше видяла престъпника, който го преследваше? Или той я беше проследил? Ясно беше само едно — и двамата бяха поели по един и същи път.

Деймиан се върна в Сандерсън. Откри шерифа и двамата тръгнаха да търсят следите на конете. Беше невъзможно да се различат — толкова много коне бяха минали оттам, а и пътеките не бяха малко.

Шерифът не знаеше за никакви убити, Нямаше представа кой още може да е бил там. Деймиан се чудеше да му вярва или не, същото потвърдиха и останалите, които работеха при него.

Техните думи обаче му помогнаха да разбере нещо друго, над което не бе се замислял досега — убийците явно бяха наети, платено им беше да ги убият. Карътърс!

След два дни Деймиан пристигна в Калтърс. Беше решил да не спира за почивка, дори нямаше да спи. И да искаше, не можеше — тревожеше го неизвестността на Кейси. Отиде направо в хотела, където беше стаята ѝ. Надяваше се учителката да му каже нещо, което да го отведе на правилна следа.

Поради късния час учителката не се осмели да му отвори и се наложи да ѝ обясни какво се беше случило. Според нея това беше работа на Карътърс. Деймиан реши, че може да поспи два-три часа и помоли да го събудят на зазоряване. Тя му каза имената на останалите мъже от бандата, за които беше сигурна, че все още работят за Джек и адреса на единия от тях. Там Деймиан отиде най-напред.

Елрой Бенчър беше все още в леглото и спеше дълбоко. Вратата му беше отключена. Беше сам. Добре, че нямаше жена при него, искаше само бандитът да отговори на въпросите му.

Учителката го беше предупредила, че Елрой е доста едър. Не си го спомняше от онази вечер в бара, тогава гледаше само Карътърс. Деймиан опря пушката си в бузата му и викна:

— Не мърдай, Елрой, или главата ти ще отиде в другия край на стаята без тебе!

Елрой опули очи. Слънчевите лъчи проникнаха в стаята и това му попречи да види посетителя си.

— Кой си ти, по дяволите?

— Говори ли ти нещо името Деймиан Рътлидж? Щях да арестувам шефа ти!

— А, ти ли си? Не знаех, че си толкова глупав да се върнеш отново.

— И аз не очаквах ти и приятелите ти да бъдете толкова глупави, че да се опитате да ме спрете на връщане!

— Не знам за какво говориш! — опита се гласът му да прозвучи извинително...

— Разбира се, че знаеш. Но мога и да ти припомня. Платили сте на трима да ни проследят — мен и хлапето. Двама от тях са мъртви.

Деймиан видя, че цялото му лице стана напрегнато, мускулите му пулсираха: това беше достатъчно доказателство за вината, която имаше, но Елрой беше предупреден да мълчи и нищо да не казва.

— Ти луд ли си? Как можеш да твърдиш, че някой те е нападнал и, че това е било по заповед на господин Карътърс? Като че ли него го интересува къде ходиш и какво правиш? Той няма от какво да се страхува, Рътлидж! Не него трябва да виниш!

— Не? Както и да е, нямам време да обсъждам това с теб, Елрой. Искам да знам само имената им и къде живеят. Искам да открия този, който все още е жив.

— Не мога да ти помогна, а дори и да можех, нямаше да го направя. А ти как смееш да нахълтваш с къщата ми? В тази страна има закони, ако не знаеш.

— Така ли? Затова ли шерифът също е от бандата на Джек?

— Просто се махай отгук, докато не съм се ядосал! Друго нямам какво да ти кажа!

— Отказвам! *А ти ще* ми кажеш всичко, дори и да нямаш какво да ми казваш!

— И как ще ме накараш? Ако ме застреляш, шерифът ще те арестува, ако ще и да си представител на властта. Е, как ще ме принудиш да говоря, малки човече?

Деймиан знаеше, че го е страх. Само го дразнеше — позна го по очите му. Доста време беше минало, откакто за последен път използва юмруците си, така че лесно можеше да счупи носа на всеки, който се изпречи на пътя му. Поне Елрой си заслужаваше боя — беше много поедър, отколкото Деймиан можеше да си помисли. И да го удари, щеше да си струва: пък и нямаше да се откаже след първия удар.

Деймиан остави пушката си на масата близо до леглото и каза:

— Е, нека да започнем с това!

За негово удивление, колкото и голям да беше Елрой, Деймиан счупи носа му още с първия удар. Мъжът проплака. Шурна кръв като фонтан. Опита се да притисне Деймиан към себе си, но той отстъпи назад и Елрой се просна на пода по очи.

Трябваше да го удари още веднъж, докато беше на земята, но доблестта не му позволи. Точно това беше грешката му. Елрой стана и веднага започна да го удря. Юмручният бой като че ли беше неговата най-голяма сила, а Деймиан имаше чувството, че атаката му няма край. Успя да го удари в ребрата, чу се изпукването им и за миг Елрой загуби въздух. Силата на удара на лявата ръка намалая, а може би просто този удар не беше достатъчно силен...

След няколко минути Елрой отново падна на пода. Този път Деймиан реши да не се ръководи от принципността и доблестта, стъпи с крак върху гръдния му кош и каза:

— Или ще ми кажеш имената, или ще напъхам крака си между счупените ти ребра! Елрой се примири.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Деймиан пристигна във фермата на Бъки Алкот на другия ден следобед. Искаше да го открие колкото се може по-бързо, затова почти не спа. Къщата беше на около миля от града, поне така каза Бенчър.

Алкот сигурно щеше да го познае, въпреки синините и подутините от боя с Бенчър, но това не го интересуваше въобще.

От единия комин излизаше дим — знак, че Алкот си беше вкъщи. Деймиан слезе от коня и почука на вратата. Беше се приготвил за стрелба — за всеки случай, само ако Алкот го принуди. Трябваше му жив.

Вратата се отвори — мъжът не беше въоръжен. Беше на средна възраст, но много висок и слаб. Имаше светлокестенява коса и кафяви очи. Краката му бяха толкова криви, че сигурно цял живот непрекъснато е бил на кон.

Той не позна Деймиан. Сигурно готвеше, защото беше с готварска престилка и изтръска ръцете си от брашното. Но забеляза веднага оръжието и каза:

— Да чукаш на вратата на някой с оръжие е проява на лошо възпитание, господине. Създава лошо впечатление.

— Не и в този случай. Бъки Алкот? — попита Деймиан само за да се увери.

Бъки кимна. Смръщи вежди и попита:

— Познаваме ли се?

— След като се опита да ме убиеш преди няколко дни, мисля, че ме познаваш. Сега ми кажи какво стана с хлапето.

— Какво? Някой те е заблудил. Нямам представа...

Деймиан го блъсна в гърдите и мъжът падна назад. После го вдигна и заедно влязоха вътре.

— Кокалчетата още ме болят от боя вчера с Елрой Бенчър, много удари трябваше да получи, докато ми даде адреса и името ти. Наистина нямам желание да направя същото и теб, но ако настояваш, ще се пробвам!

— Чакай! — Бъки вдигна ръце, сякаш се предаваше. — Не познавам никакъв Елрой Бенчър. Който и да е той, само те е заблудил. Казал е това, което си искал да чуеш, само и само да го оставиш на мира. Нека помислим малко: защо да ти казва истината само защото си го понатупал? Едва ли!

Беше толкова логично, че Деймиан се замисли. Дали пък Елрой Бенчър не го беше излъгал?! Пък и кой наемен убиец ще готви като жена?

Безспорно този мъж беше истински фермер. Докато яздеше на идване, Деймиан мина покрай свинарника, наблизо беше кокошарникът, а отзад бяха конюшните с красиви породисти коне. Ето това се казва ферма! А Елрой Бенчър, мързелив и глупав, можеше да лъже колкото си иска, само и само да не му счупи и другите ребра.

Деймиан отстъпи. Ако наистина беше заблуден, какво можеше да очаква от този мъж? Тъкмо щеше да се извини и да тръгне обратно, когато погледна към пода и видя парче от дънки, затиснато под скарата, цялата в кръв.

Дънките на Кейси...

Веднага вдигна пушката си и я опря в главата на Бъки. Беше толкова вбесен, че едва се сдържа да не го застреля.

— Това са нейните дрехи, ей там под скарата, даже не си забелязал, че огънят не ги е изгорил! — викна срещу него Деймиан. Алкот вече трепереше от страх. — Имаш пет секунди, за да ми кажеш защо си свалил дрехите ѝ. Ще ми кажеш къде е, иначе ще те оставя тук да изгниеш и окото ми няма да мигне! Едно...

— Чакай! Чакай! Добре, предавам се! Не ми е за първи път да не довършвам докрай работата, за която са ми платили. Освен това загубих двамата си най-добри приятели и ще трябва да върна мръсните пари.

— Две...

— Не съм ѝ свалил дрехите! Проклет огън! За какъв ме мислиш?!

— Три...

— Ще спреш ли най-после? Ще ти кажа къде е — исках да ѝ помогна, не съм искал да я убивам, и без това не бях съгласен с тази сделка. Не знаех, че е жена, жени не убивам.

Деймиан още не беше свалил пушката си.

— И как така разбра, че е жена? Тя не е от приказливите.

— Точно тя ми каза. Беше изненадана, че я наричам момче. Това направо я вбеси...

— Пак лъжеш!

— Не, истината ти казвам! Простреляна е в главата — раната не е голяма, но изглежда от нея е загубила паметта си. Не си спомняше нищо за себе си, предполагам, че заради това не можеше да се примири да я наричам момче.

Едва тогава Деймиан въздъхна. Предположението му се потвърди. Свали пушката си и каза:

— Наистина ли е загубила паметта си?

Бъки кимна.

— Тя самата беше много изненадана. Неразбираемо, нали? Мисля, че ако забравя името си, ще полудея!

— Каза, че си й помогнал. Как?

— Исках да говоря с нея да се махне от тук. Затова я доведох в къщата си. После разбрах, че не си спомня защо е ранена, намерих чисти дрехи, помогнах ѝ да изчисти кръвта от лицето си и я качих на влака обратно на изток.

— Какво?! — Деймиан не вярваше на ушите си. — Защо, по дяволите?!

— Защото тук е в опасност и защото искаше да разбере коя е.

— И как ще открие коя е, като е в проклетия влак. С кого ще разговаря?

— Успокой се, не я изпратих, без да я упътя. На седлото ѝ пишеше „К. С.“ — Това е най-голямото ранчо в Източен Тексас. Може и да намери някой, който да я познава или пък да знае коня ѝ — породисто животно.

Добре, че този беше поне умен, но все пак...

— А не ти ли мина през ума, че мога и аз да свърша всичко това?

— Нямах и представа, че си жив, толкова хора имаше по следите ти. Пък и защо трябваше тази дама да остане в гнездото на осите, към които принадлежа. И ти също?! Затова я изпратих далече оттук с надеждата да си върне паметта и никога повече да не се появява тук.

Деймиан отново въздъхна. Нямахше какво повече да го разпитва — той беше направил достатъчно за нея, въпреки че не знаеше, че именно баща ѝ беше дал коня. Тя едва ли помнеше това. Не беше

нужно да знае откъде баща ѝ беше купил животното и колко притежатели беше сменило преди това.

Вече знаеше къде е. Единственото, което можеше да направи, беше да я последва...

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Деймиан не можеше да реши с какво най-напред да се захване — дали да намери Кейси или да приключи с Карътърс. Карътърс беше по-близо — само на един ден път разстояние. Не знаеше колко време ще му трябва, докато стигне при Кейси.

Какво ли щеше да стане с нея, когато стигне Уако? Дали щеше да открие някой, който да ѝ помогне? Или щеше да се върне назад, за да си отговори на всички въпроси, които я вълнуваха?

Докато се чудеше какво да прави, разписанието на влака определи решението му — можеше да тръгне едва след четири дни от Сандерсън. Дотогава трябваше да приключи с Карътърс. Дори щеше да му остане време за малко сън, преди да се върне в Калтърс.

Ако беше тръгнал веднага, щеше да пристигне навреме и да предотврати престрелката, на която впоследствие стана свидетел...

Не беше добра идея да влезе в бара на Барнет с дрехите, с които беше, затова Кейси изчака Джак и бандата му да напуснат бара, за да отидат да обядват в отсрещния ресторант.

Няколко минути по-късно тя влезе и седна на масата в съседство с тяхната. Само двама мъже се загледаха в нея — единият бързо отмести поглед, а другият искаше да ѝ покаже интереса си от мъжка гледна точка. Всички бяха заети с осмиването на един дебелак, който беше с разбит нос и в много окаяно състояние.

Този трябваше да е Елрой Бенчър, дето разчиташе винаги на теглото си. Видът му обаче беше необясним. Все едно че кон беше паднал отгоре му. Не можеше да си представи кой би могъл да му надвие на силата: или трябваше да е огромен като него, или...

Думите, които чу, ѝ дадоха отговор.

— Добре го подредих. Сега не е толкова хубав, колкото беше. Ако не бях паднал и не си бях счупил ребрата, щях да му дам да разбере...

Дали не говореха за Деймиан?

След като влакът, на който я беше качил Бъки, спря, тя веднага слезе и се върна в градчето. Надяваше се Деймиан също да бъде тук. Учителката я увери, че се е върнал. Слава на Господа! Сега вече знаеше, че не е убит. Знаеше също, че ще се върне, а междувремежно тя ще разбере какво още готви Карътърс. Беше решила да го опознае по-отблизо. Като жена.

Беше благодарна на учителката Лариса, задето ѝ помогна да си намери подходящи и модерни дрехи. Не беше по вкуса ѝ да се облича в дантели, но само така щеше да бъде коренно различна от хлапето, което всички познаваха.

Няколко минути по-късно улови погледа на Карътърс и му се усмихна. Но това не беше достатъчно. Явно не си падаше по жените — все пак беше нисък ѝ съвсем незабележителен. Но след още една бегла усмивка, той дойде и се представи.

— Не сте от нашия малък град. Оттук минавате сигурно, нали?

Тя кимна. Не ѝ хареса, че всички ги наблюдаваха — можеше някой да открие приликата ѝ с Хлапето на Деймиан.

— Изглеждате ми много позната. Да не би да сме се срещали и преди? — попита Джак, докато се мъчеше да си спомни.

— Възможно е, аз непрекъснато пътувам. А вие?

— Много.

— Наскоро бях в Сандерсън и Форт Уърт. Посетих и Уако, много красив град.

Тези две имена накараха Джак да се намръщи. Това бяха градовете, през които беше минал Хенри или Джак.

— Е, няма значение дали съм ви виждал преди, ако бях ви видял, щях да ви запомня, а как ви е името?

— Джейн! — първото, за което се сети. — Пепърс.

— А кой има удоволствието да ви посрещне?

— Моля? А, Лариса Еймъри. Сигурно я познавате тя е единствената учителка тук. Заедно учихме. Не бях я виждала много отдавна и реших да я посетя.

— Значи сте от Изтока. Странно, акцентът ви е западен — по-точно тексаски.

— Е, така и трябва да бъде. Родена съм тук и тук съм израснала. Учих на Изток. Но сега като споменахте, вашият акцент е също източен. Значи и вие не сте от Тексас.

— Да не говорим за мен, по-скоро вие ме интересувате.

Каза това, защото искаше да я ласкае, но то ѝ беше достатъчно. Сега вече планът ѝ се струваше неподходящ. Не беше толкова глупав, че да се изпусне да каже някоя от тайните си, особено на непознат човек. А мъжете от свитата му я изпиваха с поглед. Чудеше се какво да измисли, че да излезе навън, когато Джед стана и пошушна нещо на Карътърс.

Можеше да извади оръжието си, то беше при нея, когато улови погледа на храбреца. Проблемът беше, че оръжието се намираше в дамската ѝ чантичка. Щеше ли да бъде достатъчно бърза?!

После забеляза, че никой от мъжете не беше въоръжен. Пък и имаше много посетители, едва ли Джек щеше да я застреля — стилът му не беше такъв, той наемаше убийци да вършат мръсната работа. По същия начин беше постъпил и Хенри, убиецът на бащата на Деймиан.

Кейси се опита да отхвърли тези мисли, Джек нямаше да я нападне. А и мъжете я гледаха с жадни очи, готови всеки момент да се хвърлят на врата ѝ.

— Мисля, че вече апетитът ми е изчезнал — каза тя и взе чантичката си.

В този момент една ръка се отпусна на рамото ѝ.

— Нещо не е наред ли, мадам? — каза Джед.

Негова беше ръката.

— Наистина! Мислех, че съм гладна и че мога да отида да се нахраня. Да не би в този град да не е прието да се обядва?

— Безсрамница!

— Но това е смешно.

Джек веднага прекъсна спора им.

— Знам какво се опитваш да постигнеш, миличка, а за мен това е престъпление.

Тогава той погледна към Джед — погледът му имаше само едно значение: „Не я изпускай от очи! Отговаряш с главата си!“

Кейси реши да промени тактиката си:

— Добре, кой от вас се наема да ме разчувства?

— Да те разчувства? — Джед направо я изпи с поглед.

— В честна битка.

Елрой Бенчър се реши:

— Аз ще опитам.

— В честна стрелба или ви е страх?

Всички се разсмяха.

— Май не знае с кого си има работа.

— Не, знам. Но вие си падате по засадите.

Няколко човека се изчервиха. Тогава един, който ядеше бонбони, каза:

— Аз се наемам.

— Не, няма да си ти! Позволи ми, Джед, никога не съм убивал жена, ако тя е жена.

Каза го най-младият от бандата и я огледа от глава до пети.

— Може пък да остане нещо и за после.

— Изведи я на улицата — разпореди се Джак злобно. — Пушекът ме дразни и не искам да попречи на апетита ми.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Това беше достатъчно. Съдържателят на бара набързо извади оръжие на тезгяха. Тяхното оръжие. Значи те никога не са се разделяли с pistolетите си, просто не ги носят в ръцете си.

Решиха да започне Мейсън. Братът на Джед стоеше настрани обиден и непрекъснато хленчеше. Но Джед не искаше да рискува — трябваше му най-бързият стрелец.

Всички взеха оръжието си — дали битката щеше да бъде честна?! Предложиха и на нея. Нямаше да се учуди, ако pistolетът беше без патрони. Тя отказа и извади своя.

Искаше ѝ се да смени дрехите си, но едва ли някой щеше да го одобри. Самият факт, че изважда револвер от колана си, беше странен... Странна беше и модната ѝ рокля. Но мъжете едва ли подозираха, че тя разбира от оръжие, по-скоро очакваха с нетърпение да я надупчат на решето...

Кейси излезе по средата на улицата. Мейсън се появи последен от групата. Беше висок слаб мъж с дълга черна коса, която опираше до тесните му рамене. Носеше шапка с малка периферия. Хвърли палтото си, без да обръща внимание на студения октомврийски ден. Под него беше с копринена жилетка — същата като костюма му. Изглеждаше странно с колана с пищови.

Улицата моментално се опразни, като че ли местните хора знаеха какво следва. Сигурно за знак им служеше появата на въоръжена банда. Кейси се зачуди колко ли кръв се е ляла тук.

Ако баща ѝ беше тук, щеше да ѝ помогне — да залавяш престъпници е едно, но сега... Беше я научил каква важна роля в такъв момент играе елементът на изненадата. Когато залавя престъпници тя дори не им дава възможност да се възползват от оръжието, което носят, а нейното винаги беше заредено...

Сега ситуацията беше друга. Срещу нея стоеше човек, който беше готов да стреля. Знаеше, че стреля добре както надалеч, така и

наблизо. Беше и много точна, но Бъки и приятелите му бяха казали, че Мейсън е най-бърз.

Дланите ѝ се изпотиха. Честно казано, беше сглупила. Ако имаше достатъчно време, сигурно щеше да измисли нещо, за да се измъкне от ресторанта. Можеше например да започне да крещи — все някой щеше да я чуе и да дойде да я спаси. Защо имаше чувството, че е тръгнала на явна смърт?

Мейсън изглеждаше абсолютно спокоен, за него това беше нещо обичайно, той беше свикнал.

Кейси реши, че не трябва да показва чувствата си, но всъщност беше толкова нервна, колкото никога досега през живота си.

Погледна Мейсън в очите — студени и невъзмутими. Нямаше да се поколебае да я убие, както беше убивал и друг път.

После изведнъж всичко се преобърна, не може дори да разбере какво става... Мейсън се строполи. Значи все пак беше научена на нещо.

Кейси изтупа роклята си и изстреля още един куршум. Тогава заваля дъжд от куршуми от всички страни. Не стигаха до нея, но тя не можеше да разбере откъде идват. Явно някой в града, който не обичаше особено Джед и бандата му беше дошъл да я защити. За щастие, успя да извади пушката си и стреляйки непрекъснато, стигна до вратите на ресторанта. Скри се зад една колона и чак тогава видя Деймиан. Лицето му искреше от ярост.

— Не сега! — каза му тя, защото знаеше, че веднага ще започне да ѝ крещи.

Деймиан отиде до прозореца отсреща и продължи стрелбата. Едва сега Кейси видя какво става на улицата. Елрой Бенчър вероятно не беше успял да се прикрие навреме, защото беше получил куршум в коляното и се превиваше от болка пред вратата на бара, стенойки с ужасен глас.

Кандиман беше проснат на стъпалата — изглеждаше мъртъв. Мейсън беше все още на улицата, проснат в праха. Дали беше мъртъв, не можеше да се разбере. Другите трима бяха успели да се скрият в бара, един от тях все още стреляше иззад вратата.

— Май паметта ти се е върнала вече? — попита я Деймиан между два изстрела.

— Никога не съм я губила.

— И какво мислеше, че правиш тук?

Значи нямаше да изчака да приключат стрелбата?!

— Не съм имала намерение да предизвикам съдбата, ако това имаш предвид. Просто разполагах с достатъчно време, за да убия всичките, докато те чакам да дойдеш. Мислех, че Джак ще се разкрие: такива неща стават, когато пред мъжете се появи жена, или аз не приличам на такава?

— Ти наистина ли си мислеше, че не са те познали? — стрелна я с яростен поглед Деймиан.

Кейси едва се сдържаше да не му изкрещи.

— Когато дойдохме тук за пръв път, те не ми обърнаха никакво внимание. Ти им съобщи, че ще арестуващ Джак, че ще изземеш парите им и всички погледи бяха насочени към теб. Аз не се намесих тогава. Така че, мисля си, кой ли ме е забелязал? Освен това Джак беше убеден, че ще им покажа някои трикове, и прие.

Деймиан замълча задълго. Огледа улицата, изстреля няколко куршума и каза:

— Ти... Изглеждаш страхотно с тази рокля!

— Празни приказки! Изглежда си падаш по празните приказки!

— Моля? Аз ти правя комплимент, а ти ме обиждаш.

— Не, чувствам се като пълна глупачка, затова се нахвърлих върху теб. Ти свърши куршумите, нали?

Цяла кутия с патрони се плъзна по пода до краката ѝ — подарък от изплашения готвач. Сега вече можеше да помисли как да приключи всичко това.

— Може би ще е по-добре един от нас да отиде зад бара, за да не могат да избягат — предложи тя на Деймиан и започна да пълни патрони в дамската си чантичка.

— Един от нас, ти ли? Забрави! Вече няма да те изпускам от очи, така че не си го и помисляй дори. Къде, по дяволите, е шерифът, когато имаме нужда от него?

— За риба, но по-добре, че го няма. Ако беше тук, щеше да е на тяхна страна.

— Проклети да са!

— Защо?

— Току-що видях един да преминава от другата страна на бара, значи все пак мислят да бягат?

Кейси отново огледа улицата. Изстреля един куршум, но никой не отговори на огъня.

— Значи само един, а?

— Само един видях. Другите сигурно са преминали преди това.

— Няма да се показваме оттук. Какво ще кажеш да се измъкнем от задната врата и да ги причакаме пред конюшната?

— Съгласен. Хайде!

Конюшната се намираше на около две пресечки от мястото, където се намираха. Можеха наистина да ги пресрещнат, ако излязат; Деймиан поне се надяваше да стане така.

Кейси все още беше ядосана на Деймиан заради думите му към нея. И той беше ядосан — когато дойде, я намери в центъра на престрелката. Не си беше загубила паметта, поне засега. По-късно щеше да му каже, че носенето на рокля не ограничава възможностите на една личност.

Конюшната беше от тяхната страна на улицата, зад нея беше оградата на мястото за тренировки. Дали Джак и хората му бяха там или... Собственикът слагаше сеното в хамбара.

Когато се вгледа по-внимателно, Кейси видя, че лицето му беше нервно. Трябваше да приготвят оръжията си, опита се да каже на Деймиан да бъде нащрек, но той беше много напред. Конярят се втурна навътре и Деймиан се затича след него. Кейси реши да тръгне в противоположната посока и точно тогава се натъкна на Джак. Той опря пистолет в шията ѝ и изсъска:

— Хвърли го!

Това беше най-ужасното нещо за Кейси — да хвърли оръжието си. Нямахше време да мисли какво друго може да направи. Хвърли пистолета на земята и Джак я блъсна да падне на колене. Колко много сила беше събрал в себе си този дребен човек!

— Върни се, Рътлидж, ако не искаш младата лейди да пострада! Взимаме я със себе си! Ако ни последваш, ще я убием.

Деймиан се загледа в тях: искаше да разбере дали може да улучи Джак, без да нарани Кейси, но тя беше по-висока и дребосъкът се криеше зад нея. Тъкмо щеше да му подхвърли оръжието си, когато изведнъж се появиха братята Пейсли. Ако искаше да запази живота ѝ, трябваше да внимава да не го обезоръжат.

Тръгнаха с нея — Кейси на коня на Джак, а другите отстрани. Не очакваха Деймиан да ги последва и той не го направи.

Нещата се усложниха. Сега беше моментът да се увери доколко Деймиан държи на нея или предпочита да я зареже... Дали щеше да я спаси?!

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Колибата беше тяхното постоянно скривалище, язدهа направо към нея. Влязоха вътре и захвърлиха Кейси в единия ъгъл.

Мястото изглеждаше необитаемо: навсякъде имаше прах, но затова пък имаше доста консервирана храна, която се намираще под подвижна дъска на пода. Там имаше и одеяла, а до тях — всякакъв вид оръжие и амуниции.

Дали не се бяха подготвили предварително за провала си? Всичко това повече подходеше на Джед, но какво правеше Джак тук?

Кейси се беше свила в ъгъла и не продумваше. Отначало беше много обезсърчена, но вече се окопоти. Около четири часа пътуваха до колибата, но едва сега си спомни, че дамската ѝ чантичка беше с нея. Това обстоятелство променяше всичко...

Бандитите нямаше да ѝ обърнат внимание или пък да се опитат да ѝ я вземат — вече я бяха проверили и намериха оръжието ѝ, което тя трябваше да остави още в бара по нареждане на Джак. Нямаше откъде да разберат, че междувременно си беше осигурила друго. Просто трябваше да изчака да спрат да я наблюдават непрекъснато, а това щеше да стане много скоро — беше време за вечеря.

Джед каза на брат си:

— Не сваляй очи от нея!

Джидро все още лекуваше ръката си, която кървеше, надигна глава и отговори:

— Още не мога да разбера защо не уби оня мръсник, сега нямаше да има за какво да се тревожиш.

— Голям глупак си! Как така ще убиеш упълномощен представител на властта в град, където е пълно със свидетели. Освен ако не искаш да гниеш в затвора тридесет години?! Счита се за саморазправа и тогава е по-добре да си мъртъв, отколкото жив!

— Не съм сигурен, че е човек на властта! — включи се в разговора Джак. — Той е от висшето общество на Ню Йорк и е тъпкан

с пари. Направо е смешно някой като него да стане представител на закона.

— Нали проверихме, Джак. Получил е значката си само за да те хване, така че дали е истина или не, аз не искам да рискувам. Ти го искаш мъртъв — ще го направиш, когато няма свидетели. Дано по-скоро се появи, че да приключим с него веднъж завинаги.

На Кейси ѝ стана приятно, че тя не спадеше към категорията на „свидетелите“. Разбра, че са я взели само за примамка на Деймиан, но когато приключат с него, тя също ще бъде убита. Но щеше ли да им позволи?! Смешното беше, че бяха се хванали на лъжата на Деймиан за пълномощното му — това беше причината да го искат мъртъв. Но кой щеше да им каже истината?!

Кейси не пропусна нито дума от разговора им. Интересното беше, че Джак спомена за висшето общество, към което принадлежи Деймиан — това потвърждаваше, че или Джак беше Хенри, или Хенри беше осведомил брат си неотдавна. Притесняваше я усещането, че Джак съвсем не приличаше на брат си, поне по думите на Деймиан. Но, хората се променят! Е, разбира се, не чак толкова много!

Реши, че е крайно време да разбере истината. Сега това едва ли щеше да бъде от значение за Джак, той владееше положението. Можеше например да започне с няколко извинения за случилото се на улицата. Така той щеше да се сети, че вече не може да бъде избран за кмет на града и тъй като скоро щеше да я убие, какъв смисъл имаше да крие истината от нея?!

— Е, кажи сега Карътърс — Джак ли си или Хенри?

Той се обърна към нея и я погледна с бухалските си очи:

— Мислех, че си достатъчно изплашена, за да си отвориш устата, лейди. Какво прави една дама като теб с този боклук от Изтока?

— Ще отговоря на въпроса ти веднага след като чуя твоя отговор!

— Искаш да те изненадам до смърт ли?! Е, добре — Хенри е мъртъв, вече една година.

Наистина я изненада — Кейси не очакваше такъв отговор, не си го беше и помисляла дори. Преди да изясни това, тя се сети още нещо:

— Ти го уби, нали?

Джак вдигна рамене.

— Може да се каже. Всъщност той ми беше дошъл на гости, скарахме се, сбихме се, той падна и си удари главата. Беше случайно!

— И не каза на никой, нали?

— Че защо? За да ме обвинят? Естествено, че не! Пък и на кого щеше да му пука за Хенри?

Тогава ѝ дойде наум друг въпрос:

— Представял си се за него дори и в службата му, нали?

— И защо не? Не разбирам много от сметки, но правя така, че числата да ми служат. Пък и какво щеше да ѝ стане на компанията, ако загуби малко пари? Стариият Рътлидж вече си имаше достатъчно, трябваше само да не си пъха носа навсякъде. Бях решил да се махна от града, но той започна да ми досажда.

— Тогава защо не си тръгна, а го уби?

— Защото някой от въпросите му бяха прекалено лични — лесно беше да се преструвам на слаб като брат ми, но ми беше трудно да се променя напълно.

— Тоест?

— Рътлидж беше изненадан от поведението ми — явно не съм му говорил достатъчно излишни приказки, както правеше брат ми, Той вече беше започнал да се съмнява в мен. Щеше да се досети и да попита леля ми за мен и да ме разкрие.

— Нямахте поне да навредиш на никого.

— Да, но старецът продължаваше да се рови и започна да се досеща, че се е случило нещо с Хенри. Иначе защо ще пита за близнака му? Не беше негова работа, нали? Така че планът беше — Хенри ще бъде обвинен и ще търсят него, а не мен. Старецът трябваше да умре, за да го отстраня от пътя си. Но кой ти е мислил, че синът му ще тръгне да си отмъщава?!

— Да си отмъщава? А така не е ли по-справедливо — нали ти си убил баща му?! Не всеки би се примирил, нали?

— Той като че ли иска да защитава собствения си живот! — едва сега в гласа на Джак се почувстваха гняв и ярост едновременно. — Трябва да се сложи край на това!

— Освен ако не знаеш, че жертвите са били доста близки, нали? Това не си го включил в предположенията си! И между другото, защо не си си свършил работата сам, а си платил, за да я извършат други? Пак ли заради Хенри?

Джак отново видимо се разтрепери.

— Работата е, че старият Рътлидж беше голям кучи син, също както и синът му — за да прилича на самоубийство, трябваше да си доста по-едър от него, нещо, което не беше по силите ми. И стига си ме разпитвала вече! Ти защо се мъкнеш с тоя Рътлидж, леглото му ли топлиш?

Не се учудваше, че Джак, както и повечето мъже смятаха жените за същества, способни само и единствено да готвят, да раждат деца и да стоят вкъщи. Явно не знаеше, че има жени, които се справят не по-лошо от мъжете в каквата и да е ситуация. Не го приемат, докато не им докажеш. Възмущението ѝ я накара да каже:

— Ако ти отнема оръжието, ще се убедиш защо се мъкна. Аз съм тази, която те преследва, Джак! Предложиха ми десет хиляди долара, за да те намеря! Всеки би те открил, Джак, не си прикриваш добре следите!

Усилието ѝ да го унижи постигна целта си.

— Може и да не те убия, малката. Мисля да те задържа за известно време, пък после ще видим — поне за това ставаш...

— Ела по-близо и ще ти покажа какво правят команчите с измет като теб! Жалко, че нямаш достатъчно коса на главата си, така че може и да те боли!

Гневът и обидата разгорещиха Джак, а Джед се заливаше от смях, което още повече го вбеси.

— Какво, по дяволите, иска тя? — подигравателно каза Джак.

— Внимавай, Джак, може да е израснала при индианците? Те винаги са били най-добрите следотърсачи. Може и да не се шегува, като казва, че ще вземе скалпа ти.

Джед пак се изсмя.

— Няма да се учудя, ако го направи по-бързо от мен!

В този момент Джидро проплака:

— Трябва да отида на лекар, Джед, ръката ми непрекъснато кърви и ми причернява!

— Стой мирен, Джид, не мърдай много! Почини си, после ще те вдигна!

— Ако ми разрешиш, ще спра кървенето му — предложи Кейси.

Джидро пребледня, а Джед отново се разсмя.

— Ти май наистина си индианка!

Тя предложи само защото щеше да бъде достатъчно болезнено да изстърже раната, момчето изглежда не понасяше болка. Пък и ако искаше да избяга от колибата, щяха да я следят две очи по-малко.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Стъмваше се. Много скоро мракът щеше да скрие всичко от погледите им. Джидро лежеше на един гол матрак в дъното на стаята. Опитваше се да заспи, но болката не му позволяваше.

Джак беше седнал на масата и наблюдаваше Кейси. Джед се мъчеше да запали огън, за да стопли няколко кутии с консервирана храна. Трябваше да се задоволят със студена вечеря — огънят така и не пламна. Джак отказа да се храни, а на Кейси не ѝ предложиха. И без това не можеше да яде в състоянието, в което се намираше, пък и защо да им хаби храната, като щяха да я убият?

Кейси изчакваше удобен момент. Трябваше да намери някакъв предлог, под който да отвори чантичката си, тогава щеше да извади пистолета отвътре. Трябваше да действа бързо. Трябваше да види колко патрона има в него.

Ако беше празен, щяха да я убият веднага. Ако имаше поне един-два куршума, щеше да ги заплаши и да ги накара да ѝ повярват, че говори сериозно...

Така ѝ се искаше в пистолета да има точно три куршума — тогава нямаше да има никакъв проблем да ги принуди да се предадат. Беше готова за всяка една възможност.

Трябваше да избърза. Деймиан щеше да се появи всеки момент. Ако усетеха приближаването му, щяха да я изведат навън и да го принудят да хвърли оръжие, а после да го убият.

Дори Деймиан да не беше тръгнал след тях, Кейси го беше научила на всички тънкости за откриването на следи. Трябваше да е стигнал до колибата преди свечеряване. Ако пък вече беше дошъл, явно изчакваше удобен момент, за да нападне. Притесняваше се какъв беше планът му — да се изпречиш срещу трима не беше лесно, особено когато не знаеш слабите места на врага. А тя вече ги беше разбрала...

Прозорците на колибата бяха заковани донякъде. Вратата беше залостена, необходими бяха доста усилия, за да се разбие. По никакъв

начин не можеше да се влезе вътре. Това поне я успокояваше.

Джед обаче я безпокоеше. Беше въоръжен, но дали беше подобър от нея? Малкият Джидро нямаше да може да използва дясната си ръка още дълго време; дори и да стреля с лявата, нямаше да е точен.

Сега, след като помисли малко, Кейси реши, че един куршум ѝ беше напълно достатъчен, за да премахне Джед — другите не бяха толкова опасни. Не искаше да убива Джак, трябваше да даде възможност на Деймиан да го изправи пред съда. Един куршум ѝ беше напълно достатъчен! Сигурно Деймиан ѝ е оставил поне един, когато чакаха за муниции... Не можеше да се бави повече...

Джак я наблюдаваше, но като че ли не виждаше нищо. Умът му го беше отвел далече отгук. Може пък и да не забележи.

Кейси пристъпи към действие. Чантичката ѝ беше с дълга дръжка; беше на пода, почти скрита под роклята. Тя повдигна колене, за да може да се прикрие с роклята си и напипа пистолета. Ръката ѝ не се виждаше, хвана пистолета и го премести да краката си.

В този момент Джед я погледна и...

— Какво, по дяво...

Джед се обърна за оръжието си. Кейси нямаше никакво време, вдигна оръжието си и се прицели право в сърцето му... Тогава усети, че нейното сърце спира — барабанът беше празен...

Ето я смъртта! Гледаше я право в очите. Тогава се чу изстрел, Джед стреля... Не, не беше неговата пушка... Пребледня...

Вратата се отвори с трясък, не ѝ бяха необходими повече удари, както си мислеше Кейси, един ѝ беше достатъчен. Беше забравила едрият ръст на Деймиан. Той влезе с насочено напред оръжие.

Джед едва се обърна към Деймиан, пушката му гръмна толкова близо, че той подскочи и се просна до отсрещната стена. Джидро седеше ужасен и изплашен до смърт от току-що видяното. Той дори нямаше оръжие, но Кейси вече имаше: макар и празно, то ѝ послужи да го цапардоса по главата.

Джак търсеше оръжието в джоба си, но изборът му не беше голям: можеше или да се остави на Деймиан, или да приеме доживотния затвор.

Какво ли щеше да предприема Деймиан? Той накара Джак да вдигне ръце и насочи пушката в главата му.

— Не можеш да си представиш каква грозна картина ще се получи, ако тази пушка гръмне в лицето ти! И никой няма да съжалява...

Джак застина на място. Явно беше предпочел затвора пред убийството.

Свърши се! Успяха!

Първото нещо, което Кейси искаше, беше да се хвърли на врата на Деймиан и да го целуне, но и дума не можеше да става за това.

Трябваше да следят Джак и Джидро. Може би затова Кейси попита:

— Какво те забави толкова?

Деймиан я изгледа изкъсо, учуди се и отвърна със същия сарказъм, с който тя го попита:

— Радвам се да те видя, Хлапе! Има ли някакво въже да вържем тези двамата?

— Сигурно не, но аз имам доста излишни дрехи по мен и мисля, че ще свършат работа.

Това обаче предизвика обратен ефект върху Деймиан и той се засмя — естествено тя би предпочела да е с дънките си, отколкото с тази предизвикателна рокля!

Кейси не прие хумора му, но не го и отхвърли. Тръгна да потърси въже. След като се увери, че няма, взе ножа от масата и разряза една от фустите си от памук — получи се доста здраво въже.

Няколко часа по-късно Кейси реши, че не може повече да остане в тази колиба и предложи на Деймиан да се върнат в града. Всичко тук я дразнеше, адреналинът ѝ се покачваше непрекъснато, макар че и тя не знаеше защо.

Завиха Джед с едно одеяло и го прехвърлиха върху коня. Другите двама бяха здраво завързани, със запушени уста, за да не могат да обсъждат планове за бягство. След това Деймиан отиде да загаси огъня. Без да знае защо, Кейси също го последва.

— Мислех, че ще умреш днес! — каза Деймиан и се обърна към нея.

— Аз също — отговори тя с премалял глас.

Деймиан я притегли към себе си и я целуна така, както на нея ѝ се искаше, когато го видя да влиза. Значи и той чувстваше същото? И двамата като че ли искаха да се уверят, че отново ще посрещнат изгрева на слънцето заедно. Как силно го желаеха! Какво значение имаше, че подът беше покрит с кръв или че нямаше чаршаф на матрака, където Деймиан я отнесе. Най-важното сега беше, че е с най-скъпия човек. Надделя изпепеляващото желание, което пламна в нея и я накара да изживее този момент с любимия си...

Той дори не ѝ свали дрехите, това беше без значение. Само вдигна полата ѝ и разкъса гащичките — не нарочно, просто материята не устоя на силните му ръце. Тя дори не обърна внимание на този незначителен факт. Това, което искаше е колкото се може повече да усеща вкуса му, докато той поглъща устните ѝ. Желаше и чудодейното удоволствие, докато той навлиза в нея...

Чак тогава разбра, че през цялото време ѝ беше липсвало онова неосезаемо нещо, което сега се беше върнало. Страстта ѝ пламна с още по-голяма сила и още по-бързо. Беше само за миг, внезапно, без да го очаква: нежно издигане, а след това извисяване от силата на екстаза. Сега беше много по-различно, диво, удовлетворяващо. После почувства спокойствието, което обхвана цялото ѝ тяло.

Беше нещо, от което се нуждаеше непременно. Такова единствено, странно чувство на безпомощност беше изпитала само с Деймиан. Можеше ли да си признае колко го обича?! Обичаше го, по дяволите, много го обичаше...

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Ярката светлина на луната осветяваше пътя им обратно към Калтърс. Пристигнаха късно през нощта — градът беше притихнал, някъде изляяха кучета. Кейси беше толкова уморена, че веднага потърсиха подслон. Трябваше да затворят престъпниците за през нощта, а после да решат какво да правят с тях.

— Трябва да вземем само едно решение — какво ще правим с младия Пейсли? Джак ще се върне с мен в Ню Йорк и ще бъде предаден на съда, обяви Деймиан.

Кейси като че ли не го чуваше. Толкова дълго беше чакала, а сега трябваше да взема решение... Не си бяха казали нито дума след онова, което се случи в колибата, но какво трябваше да каже? Сигурно не трябваше да позволява да се случи, но защо... Сега и двамата бяха объркани... Трябваше да говорят за други неща...

Кейси изчака да заключат Джак и Пейсли в мазето на хотела. Обещаха на Лариса да платят сметката си сутринта.

Докато се качваха по стълбите, Кейси каза:

— Не ти споменах, но Джак не е Хенри.

Деймиан се спря.

— И не ми каза досега?

— Извинявай, не исках да те подведа, просто ти залови истинския убиец. Хенри е починал преди година по една нелепа случайност. Когато се спречкал с брат си, паднал, ударил си главата и умрял. Джак е бил на гости на семейството в Ню Йорк. После решил да се възползва от поста на Хенри, за да открадне пари от компанията ти.

— Но защо е убил баща ми, ако е искал само да краде?

— Предполагам, баща ти е познавал Хенри много добре и е забелязал разликата. Джак не е могъл да се преструва. Баща ти го е разпитвал, подозренията му станали явни и Джак решил да действа.

— Значи ако баща ми е премълчал, щеше да е жив.

— Това е причината. Джак искал Хенри да бъде обвинен за всичко, понеже никой нямало да го открие. Само лелята знае, че той съществува, че е брат близък, другите — не. Никой нямало да го заподозре и обвини, но баща ти решил да разпита лелята и Джак се уплашил. Затова инсценирал самоубийството.

— Ако баща ми не е бил толкова мнителен, сега... — Деймиан силно въздъхна.

— Случило се е и ти нищо не можеш да поправиш. Важното е, че залови човека, който носи отговорност за това. Съдът ще свърши останалото.

— Малка компенсация, но все пак добре е, че я има.

Кейси кимна и продължи да се качва по стълбите. Спря се пред вратата и каза:

— Между другото, следващия път, когато решиш да ми подхвърлиш оръжие, поне ми кажи, че е празно. Само секунда покъсно и щях да съм мъртва — Джек стоеше насреща ми с пушка.

— Съжалявам! — каза Деймиан и лицето му поруменя. — Нали знаеш, че не разбирам много от пистолети. Ти поиска патрони и аз реших, че няма да е зле да имаш и пистолет.

Кейси се почувства неловко. И тя имаше вина, защо в ресторанта не погледна какво държи в ръцете си?!

— Това няма значение сега. Ти пристигна тъкмо навреме! Ти спаси живота ми, Деймиан. Благодаря ти за това!

— Това е последното нещо, за което трябва да ми благодариш! — отвърна той и се усмихна.

Погледна по онзи особен начин, от който вътре в нея всичко пламваше. Трябваше да си признае, че изпитва много нежни чувства към Деймиан, но той сигурно не е забелязал... Едва ли ще иска такава жена като нея за съпруга... Побърза да каже „Лека нощ“ и се втурна в стаята си. Сълзи напиреха в очите ѝ, болката даваше гърлото ѝ...

Толкова малко ѝ трябваше, за да довърши работата сама... Нали за това я беше наел?! А сега? Дори не трябва да се сбогува с него... Но точно това най-много я измъчваше.

В коридора Деймиан стоеше и се чудеше да почука ли на вратата ѝ или да си тръгне. Защо Кейси отново постъпваше така, като че ли

бяха чужди, като че ли не се бяха любили само преди няколко часа? Дори вдигна ръка да почука, но после се отказа. Дали не се срамуваше, че отговаря на желанието, което и той изпитваше към нея? Дали не се срамуваше от силната привързаност, която ги караше да споделят най-интимните преживявания?

Не се беше замислял досега, но му липсваше начинът, по който тя се възхищаваше от него като мъж. Беше го нарекла „*новодошъл*“ в най-истинския смисъл на думата. Тя живееше в свят, който повече принадлежеше към миналото, отколкото към настоящето. Западът кипеше от живот и прогресът беше основната му черта, а градовете на Изток едва сега пристъпваха към новостите. Дали не пренебрегваше новия начин на живот само защото беше свикнала да живее по старому?

Защо не се беше сетил досега? Предстоеше им раздяла — съвсем скоро. Тя сигурно щеше да бърза да се прибере вкъщи, за да се докаже пред баща си. Беше му показала достатъчно ясно, че се нуждае от тази интимност, която споделяха, но никога не я потърси сама, никога не намекна дори. Наистина ли го смяташе за погрешно?

Деймиан въздъхна и се върна в стаята си. Така беше по-добре. Как ли би изглеждала Кейси на бизнес вечеря с него — нали това се очакваше от неговата съпруга! Сигурно би сложила револвера си на масата. А как би управлявала имението? По-скоро я *виждаше* само в леглото си, но дали щеше да се съгласи и на това? Да живее в някакъв си западен град?

Сигурно щеше да го подкрепи — беше една нежна, независима женичка.

Не, по-добре да се разделят. Само да можеше да не мисли повече за нея...

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Докато предадат тялото на Джед на погребалната служба, Кейси и Деймиан предизвикаха истинско събитие за града — Джак и Джидро стояха вързани по средата на улицата. Тълпата ги ругаеше, недоволството растеше. Сега Джак вече не беше кандидат за кмет и не можеше да ги заплашва, хората дадоха воля на думите, които толкова време бяха преглъщали. Когато попаднеха в ръцете на закона, престъпниците винаги бяха оплювани. Днешната утрин в Калтърс не беше по-различна. Виковете подсетиха шерифа, че е крайно време да поеме задълженията си и той се показа. Деймиан му обясни, че Джидро е единственият, за когото трябва да се погрижи. Елрой беше тежко ранен и не можеше да избяга, защото беше прикован на легло. Джак щеше да бъде предаден на съда в Ню Йорк, за да го съдят за убийство, а Деймиан беше упълномощен представител на властта и щеше да го съпроводи.

Точно тогава той извади някакъв документ — Кейси не вярваше на очите си — Деймиан беше упълномощен за официален представител на съдебната власт. Защо не й го беше показал досега? Значи наистина беше такъв!

Беше много изненадана, макар и приятно. Даже по вида му личеше, че е високопоставена личност — отново носеше модния си костюм.

Тръгнаха към Сандерсън, откъдето щяха да вземат същия влак, към който беше прикрепен специалният вагон на Деймиан. Щяха само да се отбият в банката, за да си уредят сметките.

Кейси не искаше да пътуват заедно, не можеше да свикне с мисълта, че това беше краят. Реши, че ще бъде по-добре да стои настрана от него. Ако случайно уловеше погледа й, тя просто щеше да се престори на заспала. Пътуването отново беше прекъснато в Лангтри, но този път решиха да не отиват на хотел. По разбираеми причини никой от тях не искаше да са срещне със съдията Бийн.

За тяхно най-голямо учудване той беше запомнил вагона и не след дълго приставът почука на вратата. Кейси категорично отказа да седне отново на подсъдимата скамейка. По-скоро би се качила на Стария Сам и би поела сама, далече от Бийн и свитата му. Но Деймиан вече нямаше кон, а и Джак беше с тях — не можеха да се качат и тримата на нейния кон. Нямаше изход, трябваше да отидат при съдията.

Всички бяха в бара и пиеха обичайните си питиета. Приставът отиде и пошушна нещо на Бийн. На лицето му се изписа учудване. Каквато и да беше причината за поканата, сега, след тази новина, Бийн имаше нужда от голяма глътка силно питие.

— Приставът току-що ми каза, че водите затворник с вас. Онзи, когото търсихте ли?

— Да — отговори Деймиан.

— По дяволите!

Бийн се засмя. После погледна към приятелите си и добави:

— Май ще трябва да се приготвим за обесване, момчета.

— Страхувам се, че не. Имам пълномощията да заведа този престъпник в Ню Йорк и да го предоставя на щатския съд по обвинение в убийство. — Докато говореше, Деймиан извади пак същия документ и го показа на съдията.

Бийн определено беше разочарован.

— Да, за съжаление, много жалко, щеше да ми бъде приятно да го обеса.

Деймиан прибра документа и каза:

— Благодаря, Ваша Светлост, и ако нямате нищо против...

— Чакай, още не съм свършил! Вие още ли сте женени?

Кейси веднага побърза да отговори. Още помнеше колко дълго разпитваха за съдия, който да ги раздели.

— Само защото не намерихме друг съдия, който да развали брака ни, Ваша Светлост.

— Не случайно ме наричат единствения законодател на всички пекос, мадам. Като тръгнахте, се размислих: свърших си работата, защото вие пътувахте в пълен грях. Забравих да ви кажа, че мога и да разваля брака ви пак срещу пет долара. По лицата ви личи, че бързате да се освободите, така че единственото, което мога да направя сега е да

ви помогна отново. По силата на закона, който представлявам, обявявам ви за разведени! Пет долара! Плати на пристава!

Бийн удари с чукчето по масата.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Влакът спря в следващия град. Имаха още една нощ, докато изчакат да си уредят сметките. Тук банката беше по-голяма и можеше да направи трансфер на парите, които Деймиан трябваше да даде на Кейси. Отидоха да вечерят в ресторант, недалече от хотела.

Това беше краят! Парите ѝ бяха дадени и повече не бяха женени... Пътуваха заедно, но никой не забелязваше другия... Дали не беше по-добре да се прехвърли на следващия влак или да поеме към дома си веднага със Стария Сам... Не можеше да продължава повече така, чувстваше се нещастна, да, това беше точната дума...

Гледаше Деймиан, докато той се взираше в менюто, а сърцето ѝ се раздираше от мъка... Вече не беше толкова весел. Сигурно заради „развода“, не можеше да поиска онова, за което преди беше настоявал.

Такива съдии като Бийн, дето си играят със съдбата на хората трябва да ги забранят със закон — те правеха всичко от личен интерес, заради парите.

Кейси реши да не се сбoguва с Деймиан, не можеше да застане пред него със сълзи на очи — не, в никакъв случай. Той щеше да очаква тя да се появи във влака на сутринта, но нямаше да я види повече...

Наеха стаи в същия хотел. Деймиан говореше нещо, но тя не го слушаше. Не каза нищо. Нещо в гърлото я задушаваше и спираше думите ѝ.

Стигнаха вратата на нейната стая. Тя се обърна, за да види Деймиан за последен път, да запомни красотата му. Беше ѝ трудно да устои на устните му за една последна целувка... Вече се беше надигнала да го докосне по бузата, но реши, че той ще се впусне в поредната авантюра и се отказа. Деймиан улови погледа ѝ. Колко трудно беше да устои на очите му... Виждаше ги за последен път...

Деймиан изпитваше същото желание. Само дето мислеше, че ще я види отново на другия ден. Още мислеше за нея, още чувстваше същата нежност...

Той я вдигна на ръце и я внесе в стаята. Остави я на леглото и бавно започна да разкопчава дрехите ѝ. Покриваше с целувки всяко кътче, което се освобождаваше от облеклото ѝ — раменете, шията, дори пръстите на ръцете ѝ; не бързаше, искаше да изрази цялата си нежност в целувки и ласки...

Кейси също искаше да му покаже колко е скъп за нея. Не се колебаеше да го милва по свой собствен начин. Стоновете, които изтръгваше от него я окуражаваха, толкова много искаше за го опознае и запомни... Мускулите му потрепваха от допира ѝ. Колко мека беше кожата му и колко сила имаше в неговата мъжественост! Това още повече я окуражи и тя докосваше с върха на пръстите си всяка част по неговото тяло. Усещаше хапането му и отвръщаше със същото.

Удивително различни бяха телата им, но това, което привличаше него, привличаше и нея. Ласките и целувките им не спираха. Искаха да се насладят, и двамата умишлено забавяха темпото. Искаха да почувстват и изживеят всяка секунда от любовта — Деймиан ѝ оставяше време да прави всичко, за което преди само беше мечтала. Но дори ѝ тази чувственост имаше край. Кръвта им бавно започваше да бушува. Кожата, събудена от нежните ласки беше станала толкова чувствителна, че повече не можеше да спре възбудата, която напираше в телата им. Всеки нерв вибрираше. Кейси почувства, че не може да съдържа, когато Деймиан я притисна към Мъжествеността си и мека, кадифена топлина я изпълни отвътре.

Погледът му прикова очите ѝ. Действаше ѝ толкова възбуждащо, колкото и неговата мъжественост вътре в нея, Деймиан започна да се движи. Бавно се отдръпна, после леко се надигна и нежно я целуна в промеждутъка, но само за да продължи отново. Беше толкова изящен, а любовта му — истинска, съвършена.

Кейси се носеше на вълни от чувства, които я издигаха до екстаз и всяка нейна част пулсираше, водейки, я към пълно съвършенство. Деймиан усети прилива на върховната наслада в същия момент...

Кейси го държеше близо до себе си, сълзите ѝ отново напирала — макар и за кратко той беше неин...

Всеки щеше да тръгне по пътя се, но тя никога нямаше да го забрави. Винаги ще го обича. Щеше да се опита да изличи болката, за да може един ден да каже, без да съжالياва, че той е бил най-истинската любов в живота ѝ.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Къртни беше в най-западната част на ранчото, когато видя, че Шандос се връща. Пришпори своя кон към съпруга си. Дано поне този път да носеше добри вести...

Трудно ѝ беше през последните седем месеца. Не само защото Кейси избяга или защото реши да поеме всички грижи за ранчото „К. С.“, докато Шандос пътуваше, но просто защото мразеше да се разделя със съпруга си толкова дълго.

— Колко време мина! — каза тя, скочи от седлото и се хвърли в обятията му.

Целувката им продължи дълго, а после тя се отдръпна, за да прочете отговора в очите му. Беше останала без дъх, а той се смееше. Това забеляза най-напред, а не голямата му брада или косата, която стигаше до раменете му. Обичаше тази усмивка и игривите пламъчета в сините му очи!

Беше се променил, видимо беше остарял. Гневът вече го нямаше, от очите му бликаше живот. И всичко това — заради Кейси. Беше ѝ безкрайно благодарна!

Шандос имаше нужда да се откъсне от ранчото, да се отдаде на онова, което най-добре му прилягаше. Къртни забеляза това веднага след смъртта на Флетчър. Докато баща му беше жив, имаше с кого да се съревновава в поддържането на стопанството, имаше мотив за работа. Но всичко това си отиде заедно с Флетчър...

— Да се надявам ли, че този път няма да си за кратко тук? — попита тя.

Шандос не можеше да превъзмогне чувството на вина спрямо Кейси и след като тя избяга от къщи, тръгна веднага по дирите ѝ. Не беше трудно да я открие — той беше истински следотърсач. Беше научил Кейси на всичко, което знаеше и не се учуди, като разбра, че тя е поела по неговия път... Искаше само да я наблюдава, за да бъде сигурен, че е добре.

— Край, Котешко око! — отговори той и леко въздъхна. Котешко око беше галеното обръщение към съпругата му. — Кейси пристига с обедния влак. Но не знам дали ще се добере до ранчото, преди да падне нощта. Вървеше толкова бавно, като че ли отиваше на собствената си екзекуция.

— Ако те е видяла, ясно ми е как се чувства.

Шандос наведе глава.

— Мисля, че причината е друга. Вървеше така, защото сигурно съжаляваше за нещо, което е изгубила. Няколко пъти я видях отблизо, без тя да ме забележи: видът ѝ беше ужасен. Явно скърби по нещо... Или по някого...

— Да не би да се е случило нещо, което не си споменал в телеграмите си?

— Много неща се случиха, но те едва ли са причина за състоянието ѝ. Тя свърши работата, за която я нае онова конте от Изтока, и след това се разделиха. Беше толкова близо до смъртта... Може би това я е накарало да осъзнае, че се захванала с нещо, което не е по силите ѝ, знам ли!

— Близо до смъртта? Близо до смъртта? Кога, по дяволите стана това? Нали щеше да я пазиш, за да не ѝ се случи нищо лошо?

Той се усмихна вяло. Беше се замислил, връщаше се назад в спомените си.

— Не можех всеки път, когато тя извадеше револвер, да бъда до нея. Веднъж дори я изгубих, мисля, че тогава ме беше видяла.

— Кога точно беше на крачка от смъртта? И как стана това? — настояваше Къртни.

— Последната работа, за която я наеха, беше малко по-опасна. Онзи от Изтока я нае да открие някакъв на име Карътърс. Разпитах момчетата, с които и тя беше говорила. Карътърс също беше от Изтока, което ме притесни доста.

— По-опасен от другите престъпници?

— Той самият не, но беше наел хора да го пазят. Всичките — известни бандити, дето окото им няма да мигне, докато убиват. Настигнах ги някъде около Сандерсън — бяха тръгнали посред нощ. Тогава попаднаха в клопка...

— Какво?

— Успокой се, Котешко око!... Тя има бързи ръце и всъщност това я спаси. Като си помисля, сега ми става смешно, но тогава хич не ми беше до смях. Отвсякъде свистяха куршуми. Мислех, че това ще бъде краят ѝ. Исках да я измъкна, колкото се може по-бързо, и да я върна вкъщи.

— И какво толкова смешно си видял, когато дъщеря ни е била в центъра на престрелката?

— Ами ако можеше само да видиш как изглеждаше, щеше и ти да се разсмееш... Иначе градът изглеждаше видимо спокоен, поне на пръв поглед. Кейси беше по средата на улицата, облечена в разкошна рокля, каквато никога досега не е носила, с колан пищови на хълбока и стреляше...

— И казваш, че е било *смешно*?

— Спри, моля те да ме гледаш така — нали ти казах, че е жива и здрава, и че се връща у дома?

Къртни наведе глава и отмести погледа си от него, не можеше да спре ужаса, който я обземаше някъде дълбоко в душата ѝ.

— Може и да е било смешно, но аз не съм била там, за да го видя. Сега ми кажи, защо не я върна веднага вкъщи?

— Защото конят ми си счупи крака.

— И какво общо има конят ти? Нали сте били в един и същи град?

Шандос се намръщи, като че ли му беше трудно да преодолее спомена, който го връщаше назад.

— Онези копелета я увериха, че надпреварата в стрелба ще бъде честна. Тогава се включих и аз, без да ме забележат — тя успя да се прикрие. Онова конте от Изтока се появи по същото време — не знам защо се бяха разделили... Нещо беше станало в Сандерсън, но не знам какво. Както и да е, куршуми се сипеха от двете страни на улицата и докато се усетя, бандитите се бяха скрили, вече. После се срещнах в конюшната извън града, там Кейси беше пленена и поеха на юг.

— Все още не разбирам с какво ти е попречил конят.

— Лошото дойде по-късно. Тръгнах след нея. Рътлидж яздеше пред мен.

— Онзи от Изтока? И кога конят ти си нарани крака?

Шандос кимна.

— Следите водеха на юг към Сандерсън, но явно се бяха отклонили. Все пак успях да откроя дирите им — бяха тръгнали на запад. И Рътлидж не го забеляза веднага — изостана след мен. Тогава конят ми си счупи крака. Бях решил да сваля него от коня му и да му го взема, но той мина като стрела покрай мен и не успях. Мисля, че не ме видя дори. Бях на около пет мили от града и трябваше да си потърся друг кон... Когато се върнах, видях Кейси и контето да яздят обратно към селището. Бяха пленили престъпниците.

— Значи *той* я е спасил?

Шандос въздъхна.

— Едва ли, тя имаше всичко необходимо под ръка, за да се справи сама. Единият от бандитите беше мъртъв, и другите двама бяха овързани като коледни подаръци.

— Когато се върне, ще ни разкаже всичко. Мислиш ли, че те е видяла?

— Не знам, ще разберем, като си дойде. Важното е, че свърши. А ти се опитай да разбереш, какво толкова я измъчва, та се връща нещастна вкъщи.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кейси се спря на хълма и погледна към ранчото „Бар М“. Искаше да помисли. Дали си заслужаваше всичко случило се досега?! Много от чертите на характера ѝ бяха като на баща ѝ и дядо ѝ — беше горделива, твърдоглава, имаше същия инат, смяташе се винаги за права.

Искаше да запази ранчото, искаше да се грижи за него така, както се беше грижил Флетчър. Но дали щеше да стане друго, ако беше послушала баща си? Дали той щеше да ѝ позволи да се самоунищожи! Сигурно не. Колко ли глупава му се е сторила, когато му каза, че само тя може да спаси ранчото? И откъде ѝ беше дошло наум такова нещо? Сега виждаше, че през седемте месеца, откакто беше заминала, ранчото си беше на мястото, животът в него кипеше...

Какво да каже сега на родителите си? Как да им обясни защо беше избягала? Толкова много ги беше наранила?

Кейси пришпори Стария Сам и пое по пътя към дома си. Щеше да пристигне точно за вечеря.

Родителите ѝ щяха да бъдат там. И двамата.

Стоеше в преддверието — мръсна, цялата покрита в прах. Чувстваше се чужда. Не можеше да подбере думите, които да им каже.

Толкова беше хубаво да си е вкъщи, толкова много ѝ липсваха родителите ѝ! Нуждаеше се от тях, от тяхната подкрепа... Тя все още принадлежеше към този дом, който ѝ беше толкова скъп... Но имаше някаква друга причина за изнервеното ѝ състояние. Затова още повече се измъчваше... Оставаше ѝ надеждата, че все някога мъката ще премине, че ще я преодолее. Беше си вкъщи, а за останалото няма да мисли. Дано някой ден не съжалява, дано разбере, че е постъпила правилно...

— Трябваше ли да отрежеш красивата си коса, Кейси? — попита Къртни. По тона ѝ личеше, че не го одобрява.

Кейси не очакваше точно такъв въпрос — седем месеца беше отсъствала от къщи, а майка ѝ я питаше за косата. Толкова объркана

беше, че само гледаше към нея и не можеше да ѝ каже нищо. Защо отбягваше истинските въпроси? Не разбираше ли, че така още повече я притеснява. Не смееше дори да погледне баща си в очите.

— Ще порасне пак! — Това беше единственото, което успя да каже.

— Разбира се. А сега ела тук.

Ето тези думи очакваше Кейси, надяваше се да ги чуе. Не се поколеба нито миг и се хвърли в обятията на майка си. Плачеше. Майка ѝ я успокояваше с нежен глас, но това само превърна плача ѝ в още по-силни ридания.

Защо беше наранила толкова много майка си? Защо не беше помислила, преди да тръгне? Щеше ли да ѝ прости грешката? Защо родителите ѝ не предусетиха, че ще постъпи неправилно и необмислено. Нали са родители, нали трябва всичко да знаят, всичко да могат, даже и невъзможното? Но единственото, което каза, беше:

— Съжалявам! Не трябваше да бягам от къщи! Едва сега разбрах!

— Кейси, мила... — шепнеше ѝ Къртни. — Най-важното е, че си у дома — жива и здрава. Всичко ще си дойде на мястото.

Не всичко, но Кейси не можеше да каже защо. Не ѝ поискаха отговор. Не можеше да обясни...

Кейси продължаваше да плаче. Не си изтри сълзите, но се опита да се усмихне. Поне майка ѝ очакваше това...

— Ако ви бях казала, че ще избягам през онази нощ, сигурно щяхте да ме заключите и да хвърлите ключа в най-дълбокия кладенец.

— Напълно възможно! — Къртни също се усмихна. — А ти защо ни напусна?

Най-после Кейси погледна баща си. Той седеше и също я гледаше — нищо не можеше да се разбере по лицето му. Тя не знаеше, че на него всичко му беше ясно и не можеше да си обясни защо не беше разгневен.

— Глупаво беше от моя страна дори да си помисля такова нещо, но го направих. Исках да докажа на татко, че ще мога да се грижа за ранчото, но той каза, че само един мъж би се справил. Затова реших, че трябва да се захвана с мъжка работа и да изкарам толкова пари, колкото един мъж едва ли би спечелил през целия си живот.

— Нужно ли беше да се захващаш с толкова опасна работа? — попита тихо Шандос.

— Значи през цялото време си ме следил? Бил си наблизко и си видял с какво се занимавам?

— Доста близо, малката...

Кейси изтръпна, но не защото баща ѝ я нарече „малката“. Поколеба се за миг и попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Наистина ли мислиш, че през цялото време съм бил надалече?

Кейси въздъхна. Въобще не беше си помисляла такова нещо. Знаеше, че рано или късно баща ѝ щеше да я открие, въпреки че беше предрешена. Но не това я тревожеше.

— Кога ме намери?

— Няколко седмици, след като ни напусна.

Кейси свъси вежди.

— Не мога да разбера, защо не ме върна вкъщи тогава?

— Може би защото грешката беше моя. Не исках отново да сгреша. Реших, че когато постигнеш целта си, ще се върнеш сама, а аз няма да съжалявам, че не съм те върнал. Само дето не очаквах, че толкова дълго ще отсъстваш, че ще бъде толкова опасно...

— Е, не беше чак толкова опасно, поне в повечето случаи. Най-лесно ми беше да залавям престъпници, които бродят из прерията — те не предполагаха, че са мои мишени.

— Знам.

Тези думи наистина я разтревожиха.

— Знаеш? Значи не само си ме следял, но си ме и наблюдавал непрекъснато? Разбира се, как не се сетих, чакал си да се проваля, нали?! Очаквал си го!

— Не, Кейси, бъркаш! Та аз знаех, че ще се справиш! Ти беше изцяло подготвена за тази работа, затова я избра. Но ти си ми дъщеря. Да не мислиш, че просто така ще те оставя сама, като знам с какви хора се занимаваш! Трябваше да бъда наоколо, за всеки случай. Нямахте друг начин — или да бъда около теб, или да те върна вкъщи.

Кейси разбра — той се е опитвал да я защити. Винаги го беше правил, защо сега трябваше да е по-различно... Изчерви се — ами ако наистина е бил толкова близо до нея, тогава я е видял да се люби с Деймиан. Баща ѝ е видял всичко...

— Значи си бил през цялото време до мен?

— Е, не през цялото време. На няколко пъти изгубвах следите ви, докато пътувахте към Кофивил. Цяла седмица ви търсих. Когато напуснахте Форт Уърт, аз тъкмо пристигах. Трябваше да препускам като луд, за да догоня влака. А когато една нощ напуснахте Сандерсън, изостанах с няколко дни. Не ме ли видя в дъното на бара в Калтърс?

Кейси се успокои — значи не беше ги видял с Деймиан... Но беше видял проклетата престрелка на улицата в Калтърс.

— Беше наистина глупаво от моя страна.

— Да, беше.

— Не мислех, че ще си призная колко ме беше страх. Не можех да си извадя пушката. Значи ти си стрелял, когато аз и Деймиан се опитвахме да се прикрием, нали?

— Да.

— Значи си бил наблизко, когато ме отведоха в онази колиба и чаках Деймиан да се появи?

— Не, не бях. Конят ми си счупи крака... Но после видях, че си се справила с положението много добре. Поне така изглеждаше, когато тръгнахте към града с онези бандити.

Кейси се засмя.

— Аз да се справя? Не, аз бях на крачка от смъртта, когато извадих пистолета си срещу онези престъпници, а той се оказа празен. Ако Деймиан се беше забавил и една секунда дори, щях да съм мъртва. Той ми спаси живота.

— Онова конте?

— Не бъди толкова скептичен — той не е добър стрелец с пистолет, но затова пък се справя чудесно с пушка. Въобще се справяше доста добре през цялото време, преди да си тръгне на Изток.

— Защо въобще се съгласи да те наеме?

Кейси извади банковата полица от джоба си и я подаде на баща си да я прочете.

— Предложи ми много повече пари, отколкото всъщност струваше цялата работа. Освен това щях да мога да се върна вкъщи по-бързо. Мисля, че малко повече от двеста хиляди долара са достатъчна сума, за да докажа, че нямам нужда от съпруг, докато сама не реша.

Къртни сложи ръка на устата си, за да не види дъщеря ѝ, че се смее. Шандос стоеше невъзмутим, не можеше да разбере дали го беше

впечатлила, но това, което каза, я изненада.

— Да, *доказа го*. Само ако някой от ранчото те беше видял отнякъде какво точно можеш, нямаше да имаш никакви проблеми. Не е лесно да залавяш бандити и престъпници — млади и стари, да ги преследваш и да ги изпреварваш в стрелбата. Проблемът е друг, Кейси. Повечето мъже знаят правата си, знаят и да си държат устата затворена, ако не са съгласни с шефа си, но шефът също трябва да е мъж. Ако шефът им е жена, те винаги ще *знаят*, че са над тебе, че могат да те победят и няма да се поколебаят да го направят — рано или късно. Ако трябва да им докажеш обратното, то тогава какво мислиш, че ще стане?

Кейси въздъхна. Едва сега разбра истинската причина.

— Ще стане по-лошо. Ако се опитам да ги подчиня, ще предизвикам отвращението им още повече. Дори и да застрелям някого, това пак няма да ми помогне.

— След като вече всичко си разбрала, няма да те спирам — ако искаш, можеш да се заемеш с управлението на ранчото. Трябваше още тогава да ти го кажа, искрено съжалявам, че не го направих. Сега вече знаеш какво трябва да очакваш и как да постъпиш, но знай, че провалиш ли се, това няма да е само твой личен провал... И пак ти казвам, малката — само някой, който е видял на какво си способна, ще се съгласи да изпълнява заповедите ти, другите — не. Дано дойде ден, в който да ми докажеш, че аз греша.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Късно вечерта Кейси седеше по нощница пред тоалетната масичка умислена. Майка ѝ решише косата ѝ както когато беше малка. Питаше я нещо, но не чуваше — беше ѝ приятно, че отново е вкъщи.

Къртни почука на вратата ѝ отново малко по-късно, след като Кейси се качи в стаята си. Очакваше я, винаги са били близки, винаги говореше с лекота пред майка си. Не всичко можеше да каже пред баща си.

— Напълняла си, особено на някои места — отбеляза Къртни.

Кейси се изчерви. Не беше обръщала внимание досега, но наистина гърдите ѝ бяха наедрели. Трябваше да е щастлива, след като толкова време беше очаквала да заприлича на истинска жена.

— Сигурно най-после съм достигнала тази възраст, за която непрекъснато ми говореше...

Къртни вчеса още няколко пъти косата ѝ и добави:

— Баща ти смята, че има друга причина за твоята тъга, която не е свързана с преследването на престъпници. Случило ли се е нещо необичайно, за което да искаш да поговорим?

— Ако смяташ, че влюбването е нещо необичайно, това е причината.

Кейси въздъхна силно, докато говореше — не трябваше да го казва. Нямахше смисъл да обсъжда нещо, което вече не съществува — това не променя нещата. Къртни обаче беше доволна.

— Наистина ли? Започнах да си мисли, че няма да харесаш никой мъж... Значи не е отгук? Той ли е мъжът от Изтока?

Кейси кимна, но после веднага се опита да увери майка си:

— Вече свърши.

— И защо?

— Може би защото не отговори на чувствата ми. Защото принадлежи към висшето общество на Ню Йорк, а аз съм едно обикновено момиче от провинцията и едва ли е съм подходяща за

негова съпруга. Може би защото не мога да си представя да живея в такъв голям град и може би...

— А може би си измисляш прекалено много причини, Кейси. Сигурна ли си, че не е отговорил на чувствата ти? Не мога да си представя, че има мъж, който няма да се влюби в теб след като те опознае.

— Говориш така, защото си ми майка.

— Говоря сериозно. Ти си красива, интелигентна, притежаваш невероятно много умения... Смятам, че не си се опитала да разбереш неговите чувства или поне тези, които е изразил пред теб. Ако помислиш малко, ще видиш, че съм права.

— Мъжете не се интересуват от качествата на една жена — подхвърли вяло Кейси.

— Възможно е, но твоите способности само могат да подчертаят качествата ти, те блестят като ореол над тебе. Деймиан ли беше...

— Деймиан Рътлидж.

— О, звучи впечатляващо. И никак ли не го привличаш?

Кейси се замисли, спомни си страстта, която бяха изживели и двамата. Дали това се случи само защото тя единствена го съпътстваше и наоколо нямаше други жени или просто беше инстинкт? На майка си отговори с други думи:

— Един мъж може да харесва една жена, без да иска да се жени за нея. Друго е, когато се избира съпруга — трябва да принадлежи към неговия свят. А Деймиан не ме искаше за съпруга, в това поне съм сигурна.

— И откъде си толкова сигурна?

— Защото бяхме женени и няхмахме търпение да се разведем.

Къртни изпусна четката за коса.

— *Какво* сте били?

— Не беше по наше желание, мамо, пък и вече не сме...

— Как така не по ваше желание? Някой ви е принудил?

Кейси ѝ обясни:

— Не знам дали си чувала за съдията Рой Бийн от Лангтри, Той реши, че Деймиан и аз пътуваме заедно и вършим грях, което въобще не беше така, за да ни вземе пет долара ни извади свидетелство за брак, без да ни попита дори и ние не можехме нищо да направим.

— Но това е... Това е жестоко!

— Да, така е. Деймиан беше вбесен, естествено. Започнахме да търсим друг съдия, който да разтрогне брака ни. Не намерихме и когато се върнахме в Лангтри, онзи съдия отново за пет долара ни разведе.

Къртни седна на пейката до нея и я прегърна.

— О, скъпа, толкова съжалявам! Сигурно ти е било много тежко, защото си била влюбена в него!

— Вече няма значение. Знам, че не е подходящ за мене. Твърде различен начин на живот имаме, средите ни не са съвместими. Той няма да се чувства добре без големия град, а аз няма да бъда добре там. Просто ще трябва да се примиря, вместо да се измъчвам.

Къртни обаче не беше съгласна.

— Помниш ли какво съм ти казвала — ти можеш да постигнеш много неща, но трябва да си ги поставиш за цел. Защо се предаваш сега? Значи по-лесно ти е да се захванеш с ранчото? Защо се срамуваш да признаеш чувствата си и не послушаш сърцето?

— Защото ако се проваля, болката ще е съвсем друга и едва ли ще я понеса.

— А можеш да понесеш да го загубиш, нали? Толкова ли си нещастна, че не виждаш как го губиш! Причините, които ми изброи, не са толкова важни, мила. Кой ти каза, че трябва да живееш в големия град или че той няма да се съгласи да дойде тук? Защо да не живеете и на двете места и пак да сте заедно?

— Той не ме иска за своя съпруга!

— Ами промени възгледите му! Ако не знаеш как да го постигнеш, ще се радвам да те посъветвам...

Сега Къртни се изчерви. Кейси също ѝ се усмихна. Тя беше права — искаше да я види щастлива, само че пренебрегваше една малка причина — какъв брак щеше да бъде това, ако Деймиан не я обичаше?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Деймиан се чувстваше ужасно — колкото повече пътуваше, толкова повече ненавиждаше Джак Карътърс. Дори мисълта, че престъпникът ще отиде в затвора, не го успокояваше. Защо просто не беше избягал с откраднатите пари, както правят крадците? Защо му е трябвало да натопа брат си? Защо е трябвало да убие баща му...

Джак Карътърс заслужаваше всякакво наказание, но защо Деймиан трябваше да страда?

Джак въобще не съжаляваше, ако се съди по поведението му, по-скоро се гордееше, непрекъснато се усмихваше самодоволно и при всеки удобен случай говореше за онова, което беше извършил. Деймиан не можеше да се освободи от присъствието му, защото нямаше друго купе във вагона. Но когато стигнаха Сейнт Луис, Мисури, той реши да наеме друг вагон, в който купетата да са отделно и поне за малко да остане сам със себе си.

Няколко часа му бяха необходими, докато уреди всички подробности по наемането на вагона и когато се върна, Джак Карътърс беше избягал...

Най-малко това беше очаквал. Беше предвидил всичко, но бягство... Джак Карътърс беше с белезници и на ръцете, и на краката, вързан за седалката. Вагонът беше заключен и само носачът на гарата имаше ключ. Освен Деймиан. Носачът не беше учуден — всичко можеше да се очаква от човек като Джак Карътърс. Гаровият служител беше ходил да навести роднините си — вероятно тогава е избягал Джак. Деймиан откри няколко свидетели, които бяха чули шума от чупене на пейката във влака. Един мъж му каза, че е видял човек с описанието на Джак да се прехвърля през прозореца и да бяга. Лошото беше, че Сейнт Луис беше голям град и той лесно можеше да си намери скривалище.

Деймиан отиде при местния шериф, който веднага му оказа съдействие, но не успяха да намерят Джак Карътърс.

Тогава реши да се свърже с детективите в Ню Йорк и с тяхна помощ получи подкрепата на няколко техни колеги от Сейнт Луис. След седмица Деймиан вече знаеше, че Джак Карътърс е в Чикаго, Илинойс. Явно беше решил да се покрие в обширния Див Запад. Чикаго беше почти толкова голям град, колкото и Ню Йорк.

Не знаеше откъде да започне. За първи път беше в Чикаго. Спомни си, че някъде тук беше и майка му, може пък и да отиде да я види — сега не му се мислеше за това.

Мислеше непрекъснато за Кейси. Още ѝ беше ядосан за начина, по който избяга от него — без да го предупреди, просто се измъкна от стаята, дори не се сбогуваха.

А така му се искаше да поговорят за брака или по-скоро за развода. Беше вбесен от съдията, който си играеше със законите и с хората. А и бракът беше фарс. Разводът също.

Деймиан беше решил да ѝ предложи истински брак, но само няколко часа след като ѝ даде парите, тя изчезна. Дали бързаше да се освободи от него? Толкова ли не можа да изчака сутринта? Той провери всички купета на влака, но от нея нямаше и следа.

Изминаха няколко седмици, а той все още мислеше за нея. Детективите започнаха издирването на Джак, но без него... Ако Кейси беше тук, той щеше да тръгне с нея по следите на Карътърс. Но нея я нямаше...

Тази мисъл го накара да подскочи — Кейси трябваше да дойде тук, в Чикаго! Той ѝ беше платил да залови Джак Карътърс, за да го подведе под съдебна отговорност, но убиецът беше избягал — значи тя трябваше да довърши работата си...

Но как да я открие, като не знаеше къде живее, нито как се казва! Тя дори не използваше истинското си име, а някакви инициали „К. С.“ Същите бяха изписани и на седлото ѝ...

Ето това беше — инициалите на седлото...

Нали и Били Алкот я беше качил на влака, за да се прибере в ранчото си, някъде близо до Уако. А Деймиан знаеше, че конят ѝ беше подарък от баща ѝ. Значи ще трябва да провери това ранчо...

Имаше и друга причина, поради която тръгна веднага за Тексас, но той все още ѝ беше обиден и не искаше да си признае. Пък и кой знаеше дали щеше да я открие, може би само си губеше времето. Но по-добре така, отколкото да седи в хотелската си стая и да чака

детективите да се върнат с новини. Джак Карътърс може дори да е сменил името си — беше все едно да търсиш игла в купа сено.

Деймиан се надяваше Кейси да го разбере.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Имението „К. С.“ беше огромно. Когато наближи, Деймиан помисли, че е пристигнал в друг град. Отдалече се виждаха много сгради — не беше попадал на такова ранчо досега.

Беше впечатлен от размерите му, но и малко разочарован. Трябваше да търси млада жена, а не знаеше име то ѝ — затова пък знаеше името на коня. Беше видял баща ѝ, но също не знаеше името му. Единственото, което можеше да добави, бяха описанията им. Ами ако тук имат много коне и хората от ранчото не си спомнят кога и на кого са продали Стария Сам, тогава... Трябваше да опита, нали затова беше дошъл. Този, който продава конете, трябва да е поне от пет-шест години тук и да има добра памет...

Изведнъж някакъв мъж, който много приличаше на бащата на Кейси, се появи пред него — същият, когото видя във Форт Уърт.

Къщата имаше голяма, внушителна врата. Към входа водеха стъпала. Имаше веранда. Почука на вратата и изчака да му отворят.

Верандата също беше голяма и просторна. Много цветя, рядко срещани растения и декоративни дръвчета, красиво изработени кресла, люлеещи се столове — всичко това говореше колко много хора работеха тук, в това ранчо. Гледката беше прекрасна: слънчевите лъчи падаха точно срещу цветята и столовете и им придаваха някакъв особен блясък. Сигурно беше хубаво да си почиваш тук след уморителния ден...

Вратата се отвори. Изключително красива жена на средна възраст стоеше пред него. Имаше светлокафяви, кехлибарени очи, бяха му познати отнякъде, но сега не можеше да мисли за това. Нямахме време ранчото беше толкова голямо, че едва ли щеше да успее да разпита всички хора за Кейси.

— С какво мога да ви помогна? — попита жената, видимо учудена.

Деймиан свали шапката си и се изкашля.

— Търся една млада жена, която има кон от това ранчо или поне тук е отгледан.

— Как се казва тя?

— Страхувам се, че не знам истинското ѝ име — призна той. — Този кон ѝ подарил баща ѝ преди около пет години. Не знам как се казва, но се надявам някой да си спомни и да ме упъти къде живее.

Жената очакваше да ѝ каже още нещо, но след като той замълча, отговори:

— Много коне се продават тук. Нещо по-точно не можете ли да ми кажете, нещо друго за мъжа — без да знам името, ще ми бъде доста трудно да...

— Мога да го опиша — висок е почти колкото мен.

— Е, това помага малко, а и вашият ръст е по-едър от обичайния. Деймиан се усмихна, дори се почувства по-добре.

— Има черна коса, не много дълга. Когато го видях, беше доста дълга, тоест пораснала. Около четиридесетгодишен или една-две години по-млад.

— По това описание прилича на всеки мъж от околността, включително и на моя съпруг. Някакви белези?

Деймиан вдигна рамене.

— Не можах да го видя отблизо, но беше много ядосан, нещо изключително важно го правеше нервен. Честно казано, приличаше на престъпник.

— Сигурен ли сте, че искате да го откриете?

— Търся дъщеря му.

Жената кимна замислено.

— Ами коня? Имаше ли нещо по него, някакъв знак?

— Беше изключителен кон, ако трябва да бъда точен — расов, въпреки че Кейси го наричаше Стария Сам.

Жената пребледня.

— Кейси? Нали казахте, че не знаете имената им?

— Не, не ги знам. Кейси е името, което аз ѝ дадох, защото тя използваше инициалите К. и С. — вероятно взети от ранчото, откъдето беше конят ѝ. Всъщност тя се представи като Хлапето. Разбирате ли за кого ви говоря, мадам?

— Почти. И защо я търсите?

— Лично е.

— Съжалявам, не мога да ви помогна — отсече жената и понечи да влезе.

— Чакайте! Тя беше ловец на глави, когато я срещнах. Аз я наех, за да открие убиеца на баща ми, но той избяга, преди да стигна в Ню Йорк и да го предам на съда.

— Значи я търсите, за да я наемете отново?

Това не ѝ влезаше в работата, защо го питаше?

— Нещо такова.

— И това е единствената причина, така ли?

— Трябва ли да има друга?

Жената се намръщи и каза:

— Може би съпругът ми ще поиска да поговори с вас. Влезте!

Тя тръгна напред и му каза.

— Изчакайте тук.

Едва сега Деймиан се замисли — тази жена не му остави никаква възможност да ѝ отговори, когато влезе, и затова той се подчини. Явно беше много ядосана от нещо. Кехлибарените ѝ очите направо искряха, когато го чу да споменава името на Кейси. Дали това беше истинското ѝ име? И отговорите ѝ бяха неочаквани. Сигурно я познаваше.

Деймиан замръзна на мястото си. Кехлибарените очи?

„По това описание прилича на всеки мъж от околността, включително и на моя съпруг.“

Дали не беше попаднал право в дома на Кейси? Майка ѝ ли беше жената с кехлибарените очи — същите очи имаше Кейси, когато се ядосаше? Как само беше описал съпруга ѝ...

Деймиан се завъртя на пети. Бащата на Кейси стоеше пред него със свити юмруци. Повече нищо не помнеше. Освен хилядите звезди, които изведнъж изгряха в очите му...

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Започвам да си мисля, че сгреших, като ти казах за връзката му с Кейси — рече Къртни.

Двамата с Шандос стояха и гледаха Деймиан, проснат на пода, от носа му течеше кръв.

— Разбира се, че трябваше да ми кажеш — отговори троснато Шандос, докато потриваше кокалчетата на ръката си. Лицето му беше безизразно и студено.

— Наистина ли? Когато трябваше, ти казах да не ходиш да го търсиш чак в Ню Йорк. Сега глупакът се появи на вратата ни и ти побърза да го удариш! Май той трябваше да те удари...

Шандос вдигна вежди.

— Тогава защо ми каза, че е тук? Можеше да го отпратиш и нищо нямаше да се случи!

— За миг си помислих, че ще поискаш да поговориш с него, но само за миг — настояваше тя.

Този път Шандос се усмихна.

— Нали ми каза, че те е ядосал!

— Той е дошъл да наеме Кейси отново, представяш ли си? Не че тя ще се съгласи да работи пак за него, но това ще усили болката в сърцето ѝ. Той не го ли знае?

— Едва ли, мъжът е честолюбив, безчувствен син на...

Шандос сложи пръст на устните ѝ, за да я накара да замълчи.

— Харесваш ми, когато си разгневена, Котешко око, но в този случай няма причина. Нали ми каза, че той не е знаел, че Кейси е влюбена в него: тя сама ти е признала?! Това го оневинява, нали?

— Е да, но ти защо го удари, а сега казваш, че е невинен?

— Поради простата причина, че е направил дъщеря ми нещастна. Това се нарича бащина закрила.

— О, разбирам, майката не притежава такива качества.

— Твоята закрила беше да ми кажеш, защото знаеш, че ще се нахвърля срещу него.

Къртни се предаде, не искаше да спорят повече.

— Стига сме обсъждали всички въпроси и причини, явно и двамата не го харесваме. Нека решим какво ще правим. Бих предпочела Кейси да не знае, че е бил тук. Трябва да се прибере довечера. Но може да си дойде всеки момент...

— Ще събера няколко момчета и ще го качим на дилижанса, за да го откараме в града. Надявам се да е разбрал, че не е добре дошъл тук.

Къртни се замисли.

— Мисля, че не е добре да постъпваме така.

— Защо?

— Той е изминал целия този път, за да я наеме отново на работа. Мисля, че няма да се откаже, докато не получи отговор лично от нея.

— Сигурна ли си, че ще му откаже?

— Предполагам, преди се е съгласила само защото той ѝ е предложил много пари, а на нея са ѝ били необходими, за да се докаже пред теб. Сега ранчото е нейно и тя се справя добре.

— Това би важило за един мъж, но за влюбена жена?

Къртни се замисли. Сигурно беше прав.

— Да, това може да повлияе на решението ѝ. Може и да се съгласи, за да прекара известно време с него, защото го обича. Трябва да сме сигурни, че няма да избърза с решението си.

— Да не би да ми предлагаш да го ликвидирам?

Къртни го стрелна с очи.

— Не ставай глупав! Мисля, че ако поговорим с него, той ще разбере, че не трябва да идва повече. Ти ще го съпроводиш до града, но ако реши да се върне, ще му кажем, че Кейси не е тук, че е заминала за... не знам къде, за Европа! Да, достатъчно далече, за да не може да я открие. Иначе ще продължи да я търси.

— Аз нямам какво да говоря с него, не знам дали ще се въздържа да не го ударя отново.

— Тогава аз...

— Не, няма! Ще го върна в града.

Шандос се наведе да вдигне Деймиан, но изпъшка.

— По дяволите, тежи като желязо.

— Шандос?

— Какво?

— Не му казвай как се чувства тя, но сигурно вече се е досетил.

— Или знае и не го е грижа, но това не е от значение сега.

— Затова ли го удари, вместо да му кажеш здравей?!

Той промърмори нещо, но Къртни се засмя и допълни:

— Тя едва ли ще поиска да го види, знам че е така, защото аз бих направила същото.

Шандос кимна и продължи към вратата, прехвърли Деймиан върху коня. После взе юздите и се обърна към жена си.

— Ще се върна за вечеря. И провери дали няма следи от кръв по пода.

— Мислиш ли, че му счупи носа?

— Постарах се. Но той много бързо се предаде.

— Ти винаги си имал доста силен удар с юмрук, затова.

— Винаги ме величаеш повече, отколкото трябва.

— Глупости, просто се омъжих за изключителен мъж. В това поне съм сигурна.

Шандос се усмихна, хвана юздите на коня на Деймиан и тръгна към конюшната, за да вземе своя жребец. Но щастieto от думите на жена му не трая дълго.

На една миля разстояние от ранчото Деймиан изпъшка — явно се връщаше в съзнание. Шандос спря конете, не искаше да го нарани отново. Деймиан се огледа, не е можеше да разбере къде е.

— Мога ли да знам къде ме водите?

— Обратно в града. Не си добре дошъл в ранчото „К. С.“.

— Не можахте ли просто да ми го кажете? — попита Деймиан, докато опипваше носа си.

— Счупен ли е?

— Изглежда, че не.

— Малък толеранс за болка, а? — каза Шандос с усмивка, която повече приличаше на заплаха.

— Просто ме ударихте без предупреждение.

Шандос сви рамене.

— А ти какво очакваше от родителите на едно младо момиче, което почти не погуби?

Значи Кейси им беше разказала всичко!

— Тя е добър следотърсач, дяволски добра е в уменията си.

— Това е било нещо временно, а не нейната професия.

— Разбира се, тя беше идеална за тази професия и точно затова я избра.

— И ти мислиш, че отново ще се захване?

— Мъжът, когото тя ми помогна да заловим, избяга. Вече наех хора да го издирят, но те не са от най-бързите. Кейси би се справила по-добре.

— Кейси просто е по-умна.

— Това истинското ѝ име ли е?

— Значи ти дори не ѝ знаеш името?

— И защо се учудвате? Тя не обича да говори за себе си. Даже доскоро не знаех, че е жена.

— И как стана така, че научи?

Въпросът беше зададен с толкова много неприязън, че Деймиан веднага разбра за какво си мисли Шандос. Усети, че трябва да му каже истината.

— Тя ми каза. Бях ѝ предложил да си пусне брада.

Странно изражение се появи на лицето на Шандос. Ако човек го познаваше, щеше да разбере, че се смее, но за Деймиан видът му просто смени заплашителната физиономия с по-мека. Сега изглеждаше по друг начин — беше избръснат, а косата му грижливо подстригана. Само едно нещо не се беше променило — предизвикателното му поведение беше все същото...

— Имате време да хванете следващия влак, мистър Рътлидж. Кейси няма да работи повече като ловец на глави.

— Случаят е по-особен и тя го беше поела. Освен това искам да чуя нейния отговор.

— Просто забрави за това и ме послушай — не ме карай да повтарям: стой далече от дъщеря ми.

Деймиан замълча, трябваше да се откаже — ръката на Шандос беше на револвера му и нищо чудно да го използва, само и само да се отърве от него. Той кимна и рече:

— Беше ми... особено приятно.

Шандос потърка кокалчетата на ръката си и добави:

— От моя гледна точка наистина беше приятно.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кейси много се учуди, когато видя Шандос, коленичил до гроба на Флетчър. За първи път идваше тук, откакто се беше върнала вкъщи. Изненада се, че и баща ѝ беше дошъл. Нищо друго не обезпокояваше това късче земя, освен малката ограда и големия сенчест дъб.

Кейси спря коня си до неговия и нищо не каза. Баща ѝ не я забеляза, продължаваше да седи умислен и да гледа плочата. Кейси остави цветята и го погледна:

— Хубаво е, че си дошъл, сега не мога да те укорявам.

— А трябваше.

Значи той все пак чувстваше някаква вина... Не знаеше какво да му отговори. Флетчър никога не беше обвинявал сина си, винаги казваше, че вината е негова... Опитваше се да поговори с баща си, но той забрани да се споменава името на Флетчър... Кейси нареди цветята и след малко видя баща си да пристъпва към нея.

— Съвсем наскоро разбрах нещо, за което не съм бил прав.

Кейси притихна. Нима баща ѝ щеше да направи признание? Тук, пред гроба на Флетчър? Дали не трябва да си тръгне? Баща ѝ вероятно беше дошъл заради това. Кейси стана, но Шандос я спря с ръка и с тъжен глас започна да излива мъката си:

— Досега се опитвах да те контролирам така, както баща ми правеше с мен, когато бях на твоята възраст. Извърших това, което винаги съм мразел. Едва сега разбрах защо той е постъпвал така с мен и напълно го оправдавам.

Сълзите ѝ потекоха. Та нали Флетчър жадуваше за тези думи през целия си живот? Ако можеше само да го чуе. Той беше тук... винаги е бил тук, дори и сега, когато беше в гроба...

— И сигурно му прощаваш?

— Да, просто ме убива чувството, че не съм го разбрал по-рано — преди да умре. Трябваше да му призная тогава, но чак сега осъзнах това.

— Той никога не те е осъждал, знаеше, че също е правел грешки. Казвал ми е, че повечето неща е вършел от гордост. Такъв си беше. Вярваше, че човек, който се учи от грешките си, става по-силен духом.

— Предполагам, че е така.

— Той се гордееше с теб, татко, но не смееше да ти го каже.

— Какво имаш предвид?

— Когато ти бъркаше, той казваше, че вината е негова, но пред теб мълчеше. Винаги изтъкваше качествата ти и знаеш ли какво? Ти оправда доверието му!

Шандос избухна в смях.

— Този кучи син!

— Успехът, който имаше твоего ранчо винаги го караше да се изчервява от гордост. Той казваше на всеки, който се спре да го слуша, че ти сам си постигнал всичко, че се гордее, че не си приел помощ от него, защото си вярвал в собствените си сили. Точно с това се гордееше.

— Не съм знаел.

— Ти — не, но всички останали знаеха.

— Благодаря ти, малката ми.

Колко нежно прозвучаха думите „малката ми“!

— Няма нужда да ми благодариш, просто ти съобщих истината. И недей съжالياва, че не си му казал, че го разбираш. Ти го изрече сега, той е тук и го знае...

— Може би, но има още нещо — аз и баща ми никога не сядяхме, за да поговорим...

— Просто не си изразявал на глас мислите си... И никога не си го откъсвал от семейството, винаги си бил до него, макар и мислено. Мислиш ли, че не го е оценил? Ние ходехме при него когато си поискаме. В това също има някакво разбирателство. Затова ти е простил, затова се е гордял с тебе, той беше много по-щастлив, отколкото си мислиш, че е бил, татко.

— Но аз не го знаех.

— Мама може да ти обясни всичко и да потвърди думите ми. Той често говореше с нея. Тя ти е споменавала и преди, нали?

— Мисля, че да.

Кейси кимна и продължи:

— Искал е да бъдеш по-добър от него, за да се гордее още повече с теб. И ти го доказа. Това, че никога няма да му простиш не е било вярно, защото ако беше така, ти щеше да се провалиш и непрекъснато да го виниш за грешките му.

Шандос прегърна дъщеря си.

— Откъде намери толкова мъдрост на твоята възраст?

— От теб сигурно — усмихна се Кейси.

— Едва ли — отрече той.

— Тогава от мама.

Сигурно Флетчър беше усетил топлината и привързаността в думите, които бяха изречени над гроба му. Поне Кейси се надяваше да е така, за да почива в мир. Дано и баща ѝ го беше почувствал...

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Деймиан трябваше да се качи на следващия влак, който отиваше на север. Не му се искаше отново да се среща с бащата на Кейси — наистина имаше силен юмрук. Деймиан също не беше от слабите, но не искаше да се бие с нейния баща, пък и оръжието му беше под ръка.

Всичко това го накара в крайна сметка да не си тръгва, докато не говори с Кейси. От това, което знаеше за нея и което впоследствие научи, той реши да отиде при дядо ѝ, който все още беше практикуващ лекар.

Кейси го беше уведомила, че дядо ѝ приема само постоянните си пациенти — верен на принципите си, той отказа да прегледа Деймиан. Когато чу, че това е неговият зет, веднага промени решението си. След като Деймиан разказа как се беше запознал с Кейси, д-р Едуард Харт на свой ред започна да разказва за семейството си.

— Кейси израсна с братята си, живееха при Флетчър Стрейтън в ранчото „Бар М“, което наследиха след смъртта му — каза д-р Харт. — Именно ранчото е причина тя да напусне дома си за толкова много време. Шандос не ѝ позволи да го управлява и тя реши да докаже, че може. Разбира се, той тръгна по следите ѝ веднага, но ние не очаквахме, че толкова дълго ще отсъстват. Дъщеря ми Къртни не беше никак доволна.

— Значи тя сега го управлява, така ли?

— Да, чух, че се справяла добре. Ако не бяха толкова опърничави и двамата, тя щеше да започне още през пролетта.

Деймиан не каза нищо — ако това не се беше случило, той нямаше да я срещне... Не се учудваше, че вече беше постигнала онова, което искаше. Че се справяше добре, не се и съмняваше. Никога нямаше да спре да се удивлява на способностите ѝ. Дори това, което знаеше от баща си, ѝ беше помогнало да стане по-добра от него. Хубавото беше, че баща ѝ не я намери веднага, иначе Деймиан нямаше да може да бъде с нея...

След като поговори с дядо ѝ, той реши да изчака няколко дни, преди да отиде при нея. Надяваше се да я види тук, в града, вместо да се пъха отново в ръцете на Шандос.

Наблюдаваше къщата на доктора и големия магазин — двете места, където най-вероятно Кейси можеше да се появи. Но тя не дойде в града. Деймиан не можеше да чака повече. Имаше само една възможност — да отиде при нея в ранчото, което сега тя управляваше.

Това ранчо не отстъпваше по размери на другото, нито по красота. То също приличаше на малък град. Чак сега разбра защо баща ѝ се страхуваше да ѝ позволи да го управлява — такова имение би било голямо предизвикателство за всеки мъж.

Кейси му беше казала, че понякога вечер идва в това ранчо. Явно тази не беше една от вечерите ѝ за отмора, защото я нямаше.

Когато стигна до вратата, слънцето тъкмо залязваше. Няколко фенера бяха запалени, но тяхната светлина все още беше излишна: яркочервените отблясъци на лъчите падаха точно пред вратата с приятна топлина. Деймиан седна на един от камъните и се загледа на запад, удивен от невероятната красота на природата, на безкрайния простор... Такова спокойствие никога не беше долавял в града.

Надяваше се Кейси да се появи и двамата да споделят този изключителен момент... Представяше си как държи ръката ѝ докато дълго гледат залеза, въпреки че все още ѝ беше сърдит за начина, по който се разделиха, по-скоро за това, че нямаше раздяла.

Трябваше наистина да забрави гнева си, ако иска отново да тръгне с него. Нуждаеше се от помощта ѝ! Тя едва ли щеше да се съгласи... И тогава разбра...

Деймиан стана и отиде да почука на вратата. Искрено желаше да му отвори някой друг, а не родителите ѝ. Още помнеше заплахите на баща ѝ, поне него да го нямаше...

За нещастие в къщата нямаше много прислуга — Къртни Стратън стоеше на вратата. Учуди се, че не я затвори под носа му.

— Бях сигурна, че няма да се появиш повече! — изненада се тя.

— Нямаше, мадам, но трябва непременно да говоря с Кейси преди да напусна този район. Моля ви, не казвайте на съпруга си, само ми отговорете дали тя е тук?

— Е, щом пак сте тук, влезте!

Къртни затвори вратата зад гърба му и се провикна:

— Кейси, скъпа, имаш посетител.

По начина, по който майка ѝ я извика, Деймиан очакваше тя да се появи веднага. Деймиан и майка ѝ стояха в преддверието... И тя се появи. Стоеше на вратата на всекидневната и не смееше да пристъпи нито крачка повече. Лицето беше застинало от изненада.

Деймиан също беше изненадан. Беше великолепа. Нямаше ги нито дънките, нито пончото. Само веднъж я беше видял облечена с рокля, но сега изглеждаше удивително. Косата ѝ беше прибрана в много елегантна прическа, няколко фиби, покрити със скъпоценни камъчета, блестяха по нея. Роклята ѝ беше от масленозелено кадифе, стегната в талията и с ниска бродирана яка, която прикриваше нежните ѝ рамене и падаше меко на ръцете ѝ.

Беше невероятно красива. Яката откриваше красивите ѝ гърди загадъчно. Втрещен в нея, Деймиан почти забрави защо беше дошъл.

Сигурно беше прекъснал вечерята им — Кейси държеше в ръцете си салфетка, но така облечени вечеряха само хората от големия град, доколкото му беше известно. Баща ѝ също излезе — и той беше облечен елегантно — в черно сако и вратовръзка беше толкова различен от спомените, които Деймиан имаше за него. Само дето изражението на лицето му беше същото — беше бесен. Кейси се опомни и каза първа:

— Какво правиш тук, Деймиан, и какво е станало с носа ти?

Деймиан беше забравил за злополуката, но синината под очите му беше останала, а счупването, по думите на д-р Харт, нямаше да зарасне толкова бързо.

Деймиан погледна за миг Шандос в лицето и каза:

— Натъкнах се на юмука на баща ти. Казваше, че дължа поне малко болка, задето бях изложил живота ти на риск...

Кейси поклати глава неодобрително.

— Татко те е ударил? Кога?

— Преди няколко дни.

— Ти си бил тук и никой не ми е казал? — въпросът не беше към него и тя се обърна към Шандос.

— И какво от това? Той си тръгна. Не трябваше да се връща.

— Татко, нали говорихме за това, че не трябва да взимаш решения вместо мен, аз съм достатъчно голяма?

— Попитай го защо е тук, малката ми, а след това прави заключения. Аз все още съм в правото си да те защитавам, без значение колко съм стар.

Кейси присви очи и се обърна към Деймиан.

— Защо си тук, Деймиан?

Искаше му се да говори с нея насаме, но по всичко личеше, че родителите ѝ нямаше да позволят.

— Джак избяга в Сейнт Луис. Следите му ме отведоха в Чикаго, но и там го загубих. Прекалено голям град е и лесно може да се покрие. Моите хора вече не знаят къде да го търсят. Предложиха ми да разлепим афиши „Издирва се“ из целия район, така че ако някой служител на закона го види, може...

— Все още не си ми казал защо си тук.

— Ти го откри веднъж, Кейси.

— Тук на Запад — да, но в големия град... Какво ли разбирам от големи градове аз?

— Но ти познаваш Джак.

— Ти вече си наел хора за това, Деймиан.

— Да, компетентни са, но почти са се отказали, а и нямат друг интерес...

— А аз имам, така ли? И какъв е?

— Ти си човек, който се свършва работата докрай. Но тази се проточи и всъщност не е завършена.

— Не съм виновна, че си го изпуснал.

— Не, не си. Но след всички усилия, които хвърли, ще му позволиш ли да се разхожда на свобода?

Това трябваше да попадне право в целта — не виждаше ли тя, че е последната му надежда?

— И целия този път си изминал, за да ме наемеш отново?

— Мислех си, че парите няма да те интересуват, но ако това е искането ти...

— Имах нужда от пари преди, Деймиан, сега просто искам да знам, че съм приключила. Значи си дошъл само за да ме наемеш да заловя Джак отново?

— Само? Ти знаеш какво означава това за мен, иначе защо ще идвам. Дори не знаех дали ще те открия.

— Иначе защо ли? Разбрах какво си имал предвид, татко.

Тя се обърна и тръгна към стаята, оставяйки Деймиан в недоумение. Не очакваше да му откаже, мислеше си, че само като чуе, че Джек е избягал, веднага ще се втурне с него към влака.

— Е, мистър Рътлидж, получихте ясен отговор.

Обърна се към майката на Кейси, тя държеше вратата широко отворена. Да, получи отговор и се чувстваше съкрушен.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Деймиал бе вече пропътувал половината разстояние до Чикаго, когато реши да се върне обратно в Тексас. Беше се предал много лесно! Не беше изяснил другите обстоятелства — вина, морални задължения и още куп въпроси, които го вълнуваха. Беше подвил опашка и си беше тръгнал. Отвратително! Като че ли не го вълнуваха и други неща!

Слезе от влака и реши да изчака следващия, с който да се върне на юг... В ресторанта на гарата обядваше Кейси. Не можеше да повярва на очите си.

Не, сигурно не беше тя, но много приличаше — в жълта рокля, с малка шапчица. После цялото му тяло го подсети, че е тя.

Но това означаваше, че е пътувала с него, как не е забелязал? Откакто се беше качил във влака, не беше слизал дори да се храни — носеха му храната в купето, а той умишлено избягваше хората.

Приблужи масата, беше благодарен на случайността, че ги среща отново. Лицето ѝ беше непроницаемо — вече знаеше откъде има този поглед — беше обезкуражителен.

— Ти дойде. Не съм си и помислял, че ще дойдеш...

— Да.

— Чакам да ми кажеш кога тръгваме.

— Няма да тръгваме.

— И защо не? Мислех, че преди работехме заедно добре...

— Правехме заедно добре няколко неща, но намирането на Джак не беше сред тях.

След този неучтив отговор Деймиан нямаше думи да продължи. Тя дори не се изчерви, докато говореше.

— Смешно е, че точно ти го казваш, Кейси. Не бих си и помислял, че това е от значение за теб, след като избяга така през нощта, без дори да се сбогуваш с мен...

— Мисля, че се разделихме чудесно, думите бяха излишни.

Да, права беше — хубав начин за раздяла, но ако другия не мисли така...

— Поне единият от нас трябва да каже още нещо.

— Поне единият от нас имаше достатъчно време да каже още нещо.

Деймиан стисна зъби. Пак беше права.

— Да не си довела родителите си с теб?

Тя проследи погледа му и каза:

— Всъщност майка ми искаше да направи някои покупки в Чикаго, така че пътуваме в една и съща посока. Баща ми тръгна, защото не искаше да се разделят отново. Моето решение да тръгна с тях няма нищо общо с твоето желание.

Тя го погледна сериозно — искаше да му покаже колко много вярваше на думите си. Не го учуди — беше помолил нея за помощ, а не цялото ѝ семейство. Само дето забрави, че тя въобще не се интересуваше от изчезването на Джак.

Деймиан въздъхна. Прекалено много неща се бяха насъбрали напоследък и все трябваше да прави компромиси. Трябваше да не говори повече, освен за едно...

— Ще се *включиш* ли в издирването на Джак?

— Това аз ще реша.

— Но не искаш моята помощ? А да видиш докладите на детективите?

— Ти достатъчно ясно ми каза, че градът е голям и той може да е навсякъде. Най-подходящо е да започна да мисля като него, така че не ми трябват твоите доклади — те няма да ми бъдат от полза.

— Мисля, че поне в едно нещо мога и аз да помогна — не се впускай в издирването толкова необмислено, за да мога после да те открия!

Баща ѝ беше вече до масата и чу последните думи на Деймиан.

— Е, сега след като имам думата му да те пази, мога да се опитам да убедя майката ти и да пазаруваме тук наблизо.

Тъкмо тогава Къртни се присъедини към тях:

— Добър ден, мистър Рътлидж, значи все пак я открихте. Няма да откажем на удобствата във вашия вагон, ако ни поканите да пътуваме заедно.

Деймиан зяпна от учудване. Те искаха да пътуват с него, но Кейси не каза такова нещо. Баща ѝ е съгласен той да я защитава? Какво по дяволите е станало в Уако, че толкова много се е променило отношението им към него?

Най-после се опомни — нали беше решил да смени влака, всеки момент щяха да му донесат багажа.

— Разбира се, мадам, ще ми бъде приятно да пътувам с вас.

Кейси обаче не се зарадва, не го беше предвидила. Къртни беше доволна, а Шандос изглежда не се интересуваше, беше му все едно. Да беше поне казал на Кейси, че е съгласен и че разчита на подкрепата на Деймиан, но тя нямаше сама да го попита, защото това нямаше да бъде в нейна полза.

Странно как всички се бяха променили! Щеше ли да пътува добре с тях, за какъв дявол му трябваше да се съгласи? Сигурно си беше загубил ума.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Кейси и майка ѝ се настаниха отделно от мъжете, в едната част на вагона. Шандос отмести някои от нещата на Деймиан, без дори да го попита — нямаше нищо против дамите да имат отделно купе, разбира се, но можеха поне да поискат съгласието му...

Сега разбра, че семейство Стратън бяха много контактни хора, с изключение на Кейси — тя не беше от приказливите, общуваше единствено с родителите си. Първото нещо, което му направи впечатление, беше колко много бяха привързани един към друг.

Единствено Къртни се стараеше да поддържа атмосферата нормална. Беше много по-нежна от дъщеря си и съпруга си, което разбира се беше резултат на доброто ѝ възпитание и произхода ѝ. Опитваше се да приобщи Деймиан към всички разговори. По-голямата част от деня прекарваха заедно, Къртни го насърчаваше да говори за себе си, за баща си и за компанията, която винаги беше принадлежала на неговото семейство. Не усети как включи името на майка си в разговора...

Кейси направо се изчерви, когато чу Къртни да казва:

— Кейси ми каза, че майка ти живее в Чикаго — чудесна възможност да се срещнем с нея, докато сме там.

Тогава Деймиан погледна Кейси, като че ли я питаше: „*Какво още каза на родителите си, дето не е тяхна работа?*“, но на Къртни отговори така:

— Съмнявам се, мадам, все пак не отиваме на гости.

А после се заредиха дългите нощи, които той трябваше да прекарва с Шандос Стратън. Тогава дамите затваряха вратата зад себе си и не се появяваха до сутринта. Една вечер Шандос му каза нещо, което той дълго обмисляше през нощта:

— Жена ми смята, че може да се разчита на думата ти, ти сам си го показал, но лично аз се въздържам от мнение по въпроса.

Деймиан не можеше да не се защити.

— Какво, по дяволите, имате предвид?

— Трябва да знаеш какво, новак!

Затова, когато пристигнаха в Чикаго, той чувстваше Къртни като своя единствена приятелка, останалите двама като че ли не понасяха присъствието му. Не успя да говори нито веднъж насаме с Кейси.

Препоръча им същия хотел, в който беше отседнал и преди с надеждата, че най-после ще може да се види с Кейси, но тя сигурно щеше да му откаже. Когато майка ѝ заяви, че предложението да останат в същия хотел е прекрасно, Кейси я изгледа неодобрително, но не посмя да оспори решението на Къртни.

По-късно взеха решение, че ако Кейси установи къде се укрива Джак, няма да действа сама при залавянето му, с което тя не беше съгласна, но така искаше баща ѝ и тя се примири. Къртни предложи да вечерят винаги заедно, за да могат да научават новините от нея — не че Деймиан предпочиташе компанията им, но заради Кейси, трябваше да се съгласи.

Тогава Кейси сподели част от плановете си:

— Смятам да започна издирването от скъпите ресторанти и хотели — Джак е свикнал да пилее парите си, а когато го прави, винаги се придържа към изтънчения си вкус, независимо дали се крие или не. Така че ще започна от персонала на такива заведения.

Господи, но това означаваше, че ще бъде необходимо неговото присъствие! Поне няколко дни! Защо не съзря никаква заплаха в очите на баща ѝ?

Явно Кейси беше решила да приключи случая колкото се може по-бързо, за да се прибере отново вкъщи. Още първия ден не дойде на вечеря. Нямах я и на следващия. Оставяше им съобщения, дори нямах време да поговори с тях.

Само Шандос не беше учуден.

— Когато дъщеря ми се захване с нещо, върши го докрай.

Деймиан можеше да оспори думите му, но не пожела. Искаше да бъде открит Джак, колкото се може по-бързо, но също така искаше да има време да поговори с Кейси, преди тя отново да избяга. И тъй като не му оставаше друго, чакаше с нетърпение всяка вечер със семейството ѝ...

Кейси се появи на третата вечер. Ресторантът беше от най-добрите, имаше не само гости на хотела, но и много граждани, които искаха да покажат бижутата и тоалетите си.

Кейси превъзхождаше всички дами по красота. Беше с елегантна копринена рокля — бледолилава на цвят и с черна лента на шията. Всеки път изглеждаше все по-красива.

Тази вечер тя беше изпреварила родителите си, затова продължи да пристъпва по-бавно. Сигурно мислеше да се върне, но Деймиан я погледна така решително, сякаш щеше да отиде и насила да я доведе до масата. Тя промени решението си и много добре направи — не знаеше на какво беше способен сега, точно в този момент!

Стана и ѝ помогна да седне. Сервитьорът пристигна веднага, но Деймиан не изчака той да се отдалечи и каза:

— Много си красива тази вечер, Кейси!

Тя не очакваше комплимента — бузите ѝ поруменияха. Не успя да каже нито дума, но Деймиан продължи:

— Харесваше ми дори когато беше с дънки и пончо!

Това видимо я изненада, но тя все още мълчеше. Може би затова Деймиан си позволи да добави:

— Всъщност най-много ми харесваш, когато не си облечена с никакви дрехи!

Руменината ѝ премина в силно изчервяване. Тя наведе очи и тихо попита:

— Защо се *опитваш* да ме накараш да се чувствам притеснена?

— Не, не се опитвам, само ти казвам истината! — отговори също тихо Деймиан.

Тя вдигна глава и кехлибарените ѝ очи се спряха на неговите.

Защо ли имаше чувството, че го разсъблича с поглед?! Дали защото непрекъснато мислеше за последната им нощ, когато бяха заедно?! Така му се искаше да я прегърне и да я отведе в стаята се...

— Деймиан, ти ли си? — прозвуча някакъв писклив глас. — Как така си в Чикаго и не си ми се обадил? Сигурно си пристигнал току-що и щеше да ме потърсиш на сутринта, нали?

Деймиан притвори очи от ужас. До него стоеше Лола Милър.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Кейси повече не вярваше в късмета си. Защо точно когато Деймиан щеше да каже онова, което тя толкова дълго очакваше, този глас, който тя така ненавиждаше, не — мразеше, трябваше да прекъсне мислите му?! Мразеше не само гласа, мразеше жената, която поглъщаше със сладострастен поглед Деймиан!

Е, прекалено силно е да се каже, че я мрази, но че не я харесва, да. Така се надяваше никога да не я види отново, а тя взе, че се появи и започна да се умилква на Деймиан колко ѝ било приятно. Кейси дори бе забравила, че тя живее в Чикаго!

— Тук съм по работа, Лола, страхувам се, че не разполагам с време за приятелски посещения.

— О, наистина ли? — попита тя и погледна към Кейси. — А това кой трябва да е?

Колко забавно, тя ревнуваше от нея? Дори не я позна! Смяташе се за изключителна, само на нея трябваше да обръщат внимание мъжете, другите са без значение!

— Ти ме пренебрегна, Лола. И ме нарани, не ме ли позна?

— О, това си ти, Кейси, Извини ме, но аз мислех, че си... е, нали се сещаш... „една от дамите на улицата“.

Мислеше си, че ще уязви Кейси, но нищо такова не се получи. Тя реши да се извини и да остави двамата да си поговорят, когато майка ѝ и баща ѝ се появиха. Стана така, че се наложи да поканят Лола на вечеря. Всичко си беше постарому — както, когато пътуваха към Форт Уърт. Лола не спираше да говори и да кокетничи. Кейси реши да пропусне десерта под предлог, че има главоболие, но точно тогава Лола забеляза друг познат мъж на съседната маса и започна да се обръща настойчиво. Кейси реши да изчака удобния момент...

— Господи, Деймиан, кажи, че не е съвпадение! Мисля, че ей там е майка ти! Милата, тя дори не те е забелязала!

Лола даже не се обърна да види какво впечатление са направили на Деймиан думите ѝ. Тя скочи на крака, повтори същите думи, но в

този момент изпищя от болка — Деймиан я дърпаше за ръката да седне отново на мястото си. Това я изненада.

— Да не си полудял?

— Напълно възможно — дори не си помисляй да отиваш при майка ми. Не обърна ли внимание какво ти казах, Лола, когато се натресе на масата ни. Казах ти, че съм тук по работа, а не на гости. Ако трябва да бъда по-точен — нямам желание да се срещна с майка си.

— С мене също, очевидно.

Сигурно очакваше той да отрече думите ѝ, но това не се случи. Изчерви се, но не беше се обидила чак толкова, след като не стана и не си тръгна. Жалко, сигурно беше толкова глупава, че не забеляза как я нарани.

Къртни се опита да разсее напрежението, Шандос се смееше, а Кейси гледеше разтревожена Деймиан. Той се обърна към масата, където беше майка му. Беше достатъчно висок, за да може да я види.

Вероятно тя също го беше съзряла. Той притихна и болката от очите му премина в сърцето. Стана и излезе от ресторанта. Кейси го последва.

Деймиан се качи направо в стаята си — не разбра, че Кейси беше след него, докато не се обърна, за да види защо вратата не се затваря. Беше готов да се нахвърли срещу нея, мислеше си, че майка му го беше последвала, но когато я погледна, гневът му се изпари.

— Не бях подготвен психически! — каза в свое оправдание той.

— Разбирам — отговори тя.

— Тази глупачка е загубила разсъдъка си.

— Разбирам.

— Но аз не искам да се срещам с майка си, не и по този начин — с помощта на други. Трябва да имам достатъчно сили, за да я погледна в очите и да изслушам обясненията ѝ.

— Прав си, ако трябва да се срещнеш с нея, не трябва да бъдеш напрегнат.

Той вдигна ръка и оправи косата си. Трепереше. Сивите му очи бяха помръкнали.

— Тя ме позна, Кейси. Не ме е виждала от дете, как, по дяволите, ме позна?

— По същия начин, по който и ти я позна.

— Но тя не се е променила, учудващо е, но е така. Дори няма бръчки, лицето ѝ е същото, все така красиво, както беше, когато бях на десет години. Аз едва ли съм същият.

— Помогнал ѝ е майчиният инстинкт, Деймиан. Ти също я гледаше — сетила се е, че си ти.

— Разбира се, това е причината, но няма значение — добави той вяло.

Така ѝ се искаше да го прегърне в този миг, но не го направи.

— Ще се справиш ли?

— Разбира се. И моля те, извини ме пред родителите ти, задето напуснах масата по този начин.

Тя се усмихна нежно.

— Те не са взискателни. Няма нужда да им се извиняваш.

Кейси са обърна и тръгна към вратата.

— Кейси?

Спря се, дъхът ѝ също спря. Но той не можа да ѝ каже това, което искаше. На вратата стоеше някаква жена.

— Ти ли си, Деймиан? — с надежда попита тя. — Дошъл си да ме видиш?

Кейси се обърна да види реакцията му — лицето му беше безизразно. Не даде никакъв израз на чувствата си.

— Не, тук съм, за да открия убиеца на баща ми.

— Да! — въздъхна тя. — Чух за смъртта му, съжалявам.

— Не е необходимо, мадам, той не означаваше нищо за вас, беше само част от младостта ви.

Тези думи бяха жестоки, жената кимна — вероятно искаше да овладее чувствата си.

— Извини ме, че нахълтах в стаята ти! — думите ѝ едва се чуха и тя тръгна към вратата.

Само Кейси видя сълзите в очите ѝ. Погледна към Деймиан, но той стоеше с гръб и не помръдваше. Ръцете му бяха свити в юмрук. Не беше време да говори за сълзите.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Два дни по-късно Деймиан отново вечеряше с родителите й. Кейси пристигна точно по време на десерта, за да им съобщи новините, които беше научила. Дори не се беше надявала, че толкова скоро ще има резултат от издирването на Джак Карътърс...

Още помнеше последния си разговор с Къртни.

— Ще му помогнеш, нали? — я беше попитала майка й.

— Да.

— Защо?

— Защото трябва да довърша това, което започнах.

— Само по тази причина ли?

— Не! — призна Кейси с въздишка.

Къртни затропа с токчета от нетърпение.

— Не ме карай да те принуждавам насила...

Кейси седна на леглото й.

— Ще послушам съвета ти, мамо. Донякъде. Ще му дам възможност да ми предложи брак, но ако не го направи, тогава ще се откажа от него. Не ме прекъсвай, мамо, точно това ще направя!

Къртни като че ли не беше много съгласна, но се примири. Кейси мислеше, че ще има достатъчно време, за да разбере какво смята да прави Деймиан. Няколко пъти я беше гледал настойчиво, но като че ли го интересуваше единствено намирането на Джак.

Ето, че тя го откри.

Не се извини за закъснението си, просто седна и каза:

— Открих Джак.

Шандос кимна, горд от нейния успех. Къртни се намеси предпазливо:

— Ами аз дори не съм започнала с покупките!

На което Шандос отговори:

— Какви покупки?

Деймиан обаче не ги слушаше, той очакваше разказа на Кейси:

— Вече? Сигурна ли си?

— Не съвсем, не съм го видяла с очите си, но по описанието и времето на пристигане тук съвпада.

— Но как го откри толкова лесно? Моите детективи не...

— Не бъди строг с тях. Не са имали късмет, пък и сигурно не са питали за нещата, за които аз се сетих.

— Например?

— Открих, че се е настанил в хотел до реката. Беше там само няколко дни, но достатъчно, за да го проследя. Разпитах всички, които са били свързани с него или са обслужвали стаята му.

— Но моите детективи провериха всички хотели в града. Ако беше прочела докладите им, щеше да разбереш.

— Ако бях прочела докладите им, нямаше да бъда толкова бдителна и нямаше да претърся всички хотели. Но ти не ме слушаш, Деймиан. Казах, че всичко е въпрос на късмет. Джак се е хранил единствено в стаята си. Един мъж на име Милтън Луис е почиствал стаята му, но се разболял и брат му го сменил. Само един от служителите на хотела знаел за това — Луис. Много често боледувал и го предупредили, че ще го уволнят. Затова не казали на собственика.

— И той е човекът, който ти е казал за Джак, така ли?

— Не, но го подозирам, защото само той не се показва в деня, когато разпитвах останалите. Сигурно не е искал да ме лъже — двамата с брат си си приличат много, затова го е сменил...

— Значи е трябвало да разпитах брат му, а не самия Милтън.

— Точно така. Милтън ми даде адреса и името. Може би Джак се е досетил, че той е по-различен от брат му и щял да разкрие измамата: тогава Милтън му признал. Сигурно Джак е решил, че това е достатъчна причина, за да го принуди да му помогне — тъй като няма да се връща в хотела, няма да може да го изложи на опасност.

— Но как му е помогнал?

— Искал да му намери къща, която той да наеме без да има нужда самият Джак да обикаля службите за настаняване.

— И той го е направил?

— Да, още същия ден, Джак бил доста притеснен; всъщност предоставил му своето жилище. Той решил да се върне при брат си, докато намери друго. Искал Джак да спре да го заплашва. Но Джак не харесал жилището му, не било от класа, и съгласил се да остане там временно, докато се преустанови издирването му.

— Още ли е там?

Кейси кимна.

— Да, според собственичката. Сега Джак се нарича Марион Адамс — сигурно мисли, че така ще ни заблуди, името повече подхожда на жена. Явно иска да прикрие следите си и смята, че е успял.

— Ами какво чакаме тогава? — каза Деймиан и стана.

— На сутринта — отговори тя.

— Защо?

— Защото по това време го няма. Проверих!

И двамата мъже се намръщиха.

— Провери ли наистина? — не вярваше Шандос. — Ако си почукала на вратата му, ще те заключа в стаята ти.

— Татко...

— И ти ли мислиш същото — че ще залови Джак сама? — попита Деймиан баща ѝ. — Предупредих те, Кейси, няма да те изпусна от очи.

— Ще спрете ли и двамата? Нямам желание да се правя на героиня с голи ръце. Не, не почуках. Стаята му е на третия етаж. Собственичката ми каза, че го няма. Тя непрекъснато следяла наемателите си, но ми позволи да се кача на втория етаж — хвърлих камъче по вратата му, изчаках, но той не се показа. Тогава прибрах камъчето, за да не се чуди откъде се е взело.

— Ако си беше дошъл, докато си била там, можеше да те нападне в гръб.

Деймиан искаше тя да разбере на какъв риск се е изложила...

— Да, но нямаше да ме познае.

— Добре! — съгласи се Деймиан. — Но аз мисля, че няма нужда да чакаме до сутринта. Той все ще се прибере по някое време и аз искам да бъда там. Защо не? Кейси отново кимна.

— Много е тъмна тази сграда, има само едно прозорче до неговата врата, но оттам не влиза светлина дори през деня, какво остава през нощта! Лампата в коридора е счупена, а има по два изхода до всяка стая. Прекалено много места за скривалища, не мислите ли? Противопожарната стълба пък отива на покрива. Смятам, че това не може да стане, ако не е светло. Призори, на разсъмване или през деня е по-лесно да бъде заловен.

— Не ни остава друг избор — предаде се Шандос.
— Не, никакъв — допълни Деймиан.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На другата сутрин станаха призори. Всички обитатели на хотела още спяха. Надяваха се, че Джак ще бъде в леглото си. Деймиан беше специалист по разбиване на врати — по-голяма изненада Джак едва ли е имал в живота си.

Шандос щеше да чака на аварийния изход. Кейси разчиташе на него много повече, отколкото на Деймиан...

Кейси беше взела дънните си за всеки случай — не можеше да се движи бързо с роклята. Пончото беше оставила вкъщи — времето не беше подходящо за него. Затова пък беше донесла в багажа си коженото яке, с което се разхождаше през зимата в ранчото.

Не бяха предвидили никакви неприятности, поне Кейси не беше. Джак едва ли имаше оръжие, за да се защитава, както в Тексас.

Най-добре щеше да бъде, ако го заловят в полусън — без изстрели, за да се върнат в своя хотел навреме за закуската.

Бяха наели фойтон. Пристигнаха бързо пред жилището на Джак. Шандос изтича да заеме удобна позиция, за да може да наблюдава изхода и улицата.

Деймиан взе пушката си. Кейси беше само с пистолет в джоба на якето, имаше и допълнителни патрони. Качиха се до вратата на Джак...

Отвори я внезапно... Но стаята беше празна. Вещите му бяха все още там. Кейси реши да провери.

— Къде е, по дяволите? — попита Деймиан.

Тя не отговори. Знаеше, че е объркан. После чу крясък на птица — необичайно за тази част на страната.

— Това е баща ми...

— Какво?

— Сигурно е видял нещо! Слез бързо долу!

Кейси и Деймиан се втурнаха към вратата. Той направо летеше надолу. Шандос им махаше да побързат. Нямаше време да питат какво се беше случило.

Кейси се хвърли във файтона, докато баща ѝ се качи на единия кон, и препуснаха. Деймиан ѝ помогна да се настани до него и попита.

— Какво стана? — попита тя. Беше останала без въздух от тичане.

Той посочи улицата пред тях. Друг файтон препускаше още по-бързо от техния. Кейси беше омърлушена — планът им се провали, поточно нейния план. Тя се прехвърли на отсрещната седалка, за да е по-близо до баща си.

— Не знам кого е забелязал — мене или вас двамата. Видях го чак когато се качи на минаващия файтон, малко преди да го изпусна от очи. Трябва да се е прибрал току-що, защото излетя от хотела много бързо. Докато изляза на улицата, той вече беше съборил кочияша и препускаше. Остави човека да вие от болка на улицата, сигурно си е счупил крака.

— Но сега е много по-опасно — да не сме полудели? — извика Кейси.

По улицата вече имаше движение, другите файтони поемаха сутрешния се път. Хората тръгваха на работа.

Джак изглежда не се притесняваше от това — файтонът му направо летеше. Ядосани мъже подвикваха по двата файтона, раздразнени от бързия им ход.

— Права си — по-добре да го притиснем сега, този кон няма да издържи дълго — съгласи се Шандос.

Да го свалят от файтона, разбира се! Кейси се върна при Деймиан.

— Чу ли?

Той кимна. Тя погледна към пушката му — все още беше заредена.

— Ти ще го направиш, нали? Аз нямам шанс да го улуча при в движение, но ти с пушката ще можеш. Стреляй в главата му. Дано се сети да спре, преди да нарани невинни хора.

Деймиан не каза нищо. Стана, зае удобна позиция и стреля. За пушката разстоянието не беше от значение...

Джак все още продължаваше да препуска, но изстрелът го накара да премине на другата страна на улицата. Конят обаче държеше да се върне на своето място — но файтонът не можа да вземе резкия завой.

Преобърна се, изхвърли Джак настрани и продължи да се влачи още няколко ярда.

Джак беше под файтона — трябваше да го изместят, за да го освободят.

Това обаче вече нямаше никакво значение — Джак беше умрял още при падането.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Кейси опаковаше багажа си, когато Деймиан се върна в хотела. Беше уредил всички подробности по смъртта и издирването на Джак.

Кейси беше проверила разписанието на влаковете — следващият щеше да замине за Тексас същия следобед. Каза на родителите си, че ще пътува с него, което не им се понара много. Те очакваха по-различен край на това пътуване — майка ѝ най-вече.

— Ще се въздържа от коментар... — заяви Шандос.

Той все още не беше сигурен, че именно Деймиан е мъжът, който ще направи дъщеря му щастлива.

Защо отново бързаше да се раздели с него? Не му беше дала възможност да помисли за други неща — като брака например. През цялото време умът му беше зает с издирването на Джак Карътърс. Истината беше, че се страхуваше от предстоящото, страхуваше се, че той не беше и помислил за брак, а тя очакваше точно това. Толкова удобни случаи имаше, а той дори не подхвърли, че иска да говори с нея за друго, освен за Джак Карътърс.

След като не го направи досега, какво значение имаше колко дни щеше да остане. Вероятно и той щеше да отпътува още същия ден...

Доиде в стаята ѝ, за да съобщи последните новини. Вече не беше официален представител на съдебната власт... Тя дори не го покани да влезе — говореше от вратата и чак когато свърши, забеляза, че багажът ѝ е готов.

— Тръгваш ли вече?

— Защо не?

— Защо не наистина! — Той извади ръце от джобовете си и лицето му помръкна. — Мислех си, че и този път няма да се сбогуваш с мен.

— Да не съм пропуснала да свърша нещо — нали искаше помощта ми за Джак? Това вече е уредено. Но ти държиш да си кажем сбогом, така ли? Смятай, че вече сме си казали.

— Кълна се, Кейси, ти винаги ме изваждаш от равновесие...

— Какво правя? — прекъсна го тя и се намръщи.

— Нищо. Нищо, по дяволите! — каза той и се обърна.

Кейси не искаше да си тръгва така. Желаше да прекара останалата част от живота си с него, да го направи щастлив, но след като е невъзможно... Имаше още нещо, което трябваше да му каже...

— Деймиан?

Той се обърна толкова бързо, че почти подскочи. Трябваша й няколко секунди, докато успокои дишането си. Не забеляза, че и той полагаше същите усилия.

— Не исках да те занимавам, когато умът ти беше толкова зает с Джак, но просто нямам друга възможност... така че... онази нощ, когато майка ти ни последва и дойде в стаята ти.

— Какво? — Само при споменаването на бившата мисис Рътлидж лицето му ставаше напълно безразлично.

— Тя плачеше, когато се обърна, за да си тръгне, Деймиан.

Той се спря, после пребледня. Кейси продължи:

— Това ми подсказва, усетих го, че все още те обича... Длъжен си да разбереш какви чувства изпитва тя към тебе, преди да напуснеш града. Имам адреса й, взех го на своя глава, но...

— Ще дойдеш ли с мен?

Не очакваше, че ще я помоли за това. Искаше само да се съгласи да говори с майка си.

— Защо?

— Защото не искам да ходя сам при нея.

Сърцето й се сви. Как да му откаже?

— Добре. Сега ли?

Той кимна.

— Сега! Иначе ще се разколебая.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Кейси откри адреса на Маргарет Хенслоу няколко дни, след като я видя в хотела. Беше останала вдовица, но с доста голямо наследство след смъртта на втория си съпруг — Робърт Хенслоу. Живееше в голямо имение от кафяв камък, което беше принадлежало на семейството на мъжа ѝ, а сега беше нейно.

Движеше се изключително в обществото на богатите дами, но нямаше близки приятелки — поне така я увериха хората, с които разговаря за нея. Нямаше и деца. Живееше усамотена в голямата си къща и рядко излизаше. Като че ли вече се беше отказала от живота...

Кейси не разкри тези подробности пред Деймиан — не искаше да се чувства виновен.

Пристигнаха почти по обяд. Сигурно бяха прекъснали храненето ѝ, но Кейси не искаше да се отказват. Ако беше необходимо, дори щеше да заплаши Деймиан с пистолет — той едва ли щеше да се върне отново тук, ако случайността не го беше довела сега.

Тя беше вкъщи. Портиерът им отвори и ги покани в антрето. Името на Деймиан не го изненада, явно не го познаваше. Едва ли дамата беше говорила за предишния си брак...

Маргарет пристигна при тях запъхтяна. Направо се втурна след портиера, не вярваше на очите си, че Деймиан беше дошъл да я види. Беше учудена и доволна. Седяха край камината. Дори не удостои Кейси с поглед. Очите ѝ бяха приковани в Деймиан. Няколко минути той седеше като изтръпнал, ръцете му бяха скрити зад гърба. Това малко я натъжаваше, но поне двамата се погледнаха в очите.

Кейси се разположи на дивана, оправяйки роклята си и... поруменя. Пистолетът ѝ беше в дамската чантичка. Трябваше да се сети, че няма да ѝ бъде необходим! Реши да се представи:

— Кейси Стратън, мадам, приятелка на Деймиан. Мисля, че той има няколко въпроса към вас...

Кейси подкани Деймиан с поглед, но той все още не можеше да каже нито дума.

— Какви въпроси?

Не потръгна. Деймиан все още мълчеше. Тя въздъхна.

— Ами да започнем с развода — защо се разделихте?

Отговорът обаче дойде от Деймиан. Беше огорчен:

— Знам защо са го направили.

Лицето на Маргарет помръкна.

— Не, може би не знаеш всичко. Не е заради това, че не съм обичала баща ти — е, наистина не го обичах, но му се възхищавах. Бракът ни беше по сметка, заради социалното ни положение, което не предлага голям избор, ако можеш да разбереш какво имам предвид.

— Но той те обичаше.

— Знам — въздъхна отново Маргарет. — Но аз не го чувствах по същия начин — иначе всичко щеше да бъде наред. Много жени живеят с несподелена любов. Тогава срещнах човека, който направи живота ми стойностен, пълноценен. Обичах го много. Не можех да остана при баща ти повече. Нямах да бъде честно от моя страна.

— Но защо, по дяволите, след десет години брак и дете ти предпочете развода?

— Наистина ли мислиш, че е трябвало да остана и да направя нещастни трима души, вместо един?

— Само един? Значи все още нищо не означавам за тебе?

— Не е така. Искях да те взема със себе си, Деймиан. Много исках, но баща ти те обичаше толкова силно, а ти беше на възраст, когато повече се впечатляваше от него, отколкото от мен. Не исках да наранявам повече баща ти, не можех да те взема със себе си...

— Добре, мога да те разбера, но кажи ми защо никога не дойде да ме видиш? Значи си се разделила завинаги не само с баща ми, но и със мен? Нищо ли не съм означавал за теб, не можа ли да напишеш поне едно писмо.

— Господи, значи той не ти е казал?

— Какво?

— Баща ти ме накара да се закълна, че никога няма да се опитам да се свържа с теб или да те потърся...

— Лъжеш ме!

— Не, Деймиан, това беше единственият начин да получа развод. Не го укорявай. Сигурно е искал да те защити, разбирам го. Усещал е, че ще ти бъде трудно да се разделиш с мен. Искал е да мине време, да

го преодолееш. Ако бях идвала, щеше да те боли, като си тръгвам, а така ти щеше да ме забравиш по-лесно. Беше ми обещал, че когато пораснеш достатъчно и пожелаеш, можеш да ме навестиш, но ти никога не го направи. Съжалявах за това обещание, но никога не казах на баща ти. Просто щеше да ме накара отново да обещаая същото.

— Какво имаш предвид?

— Веднъж на всеки три месеца аз идвах в Ню Йорк само за да те видя. Ти обаче не ме виждаше — така спазвах обещанието си. Дори когато започна работа в компанията на баща ти, аз пак идвах четири пъти в годината. Седях в кафенето отсреща, за да те видя, когато си тръгваш. Един ден ти дойде да хапнеш набързо — сигурно беше работил до късно, но беше много умислен, затова не ме забеляза. Колата ми винаги беше наоколо, изглежда ти бързаше за някъде, защото махна на шофьора и той спря. Трябваше да му извикам да се...

Кейси стана тихичко и ги остави сами. Не можеше да слуша повече признания — беше прекалено лично, между майка и син, разделени толкова дълго време.

Надяваше се Деймиан да разбере онова, което и тя беше разбрала — майка му го обичаше. Очите му бяха насълзени, докато я слушаше, значи й вярваше. Нейните сълзи бяха много по-силни, Кейси не ги спираше.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Доброто винаги следва лошото и обратно, мислеше си Деймиан, докато тичаше към хотела — сам. Никой не може да има всичко на този свят, но той искаше...

От една страна, душата му беше спокойна — след като поговори с майка си, като че ли от гърба му падна неимоверно тежък товар, който го беше притискал години наред. Едва сега научи, че не е бил изоставен, нежелан, както беше мислил. Сега беше част от живота ѝ и повече нямаше да позволи да се разделят...

От друга страна, съществуваше Кейси — объркваше чувствата му, а после изчезваше.

Когато се раздели с майка си, се надяваше, че Кейси ще го чака във фойтона, но нея я нямаше. Беше накарала кочияша да я закара до хотела, а после да се върне за него. Никаква бележка.

Отново нищо.

Беше напуснала хотела. Това беше последната му надежда... Беше заминала за гарата. Беше го изоставила.

Докато се приближаваше към влака си припомни лудото препускане след Джак — беше накарал кочияша да пришпори конете. Не можеше да изпусне възможността да види Кейси отново само заради натовареното движение. Добре, че гарата не беше далеч, но за нещастие беше много голяма.

Деймиан се опитваше да стигне до влака, който щеше да потегли на юг, но тълпата не го пускаше да мине. Забеляза Шандос и се насочи към него.

Мъжът изглеждаше доста учуден.

— Не можах да склоня Кейси да се сбогува с тебе. Веднъж не ѝ ли стигаше?

— Нейната представа за раздяла е коренно различна от моята, но какво мога да очаквам от дъщеря ти, щом ме презира?

Шандос възкликна:

— Наистина ли мислиш, че би могла да обича някой, когото презира?

Деймиан почувства сърцето си чак в гърлото.

— Да не би да ми казваш, че ме обича?

— Откъде мога да знам със сигурност? Така ми изглежда, но по-добре питай нея.

— Къде е тя?

Шандос кимна към влака, където Кейси стоеше с майка си. Къртни я беше прегърнала и й говореше нещо, което едва ли беше от значение сега. Или беше?

Вероятно и двамата бяха щастливи, че ще се приберат вкъщи, поне така каза Шандос.

— Това е най-отдалеченото място, където съм бил. Хубаво нещо е прогресът, но само ако не си в сърцето му. Поне в Тексас все още можеш да дишаш чист въздух, който няма и следа от пушека на фабричните комини.

Но на Деймиан не му се слушаше за прогреса точно сега, иначе щеше да му отговори, че е съгласен донякъде с неговото мнение. Просто искаше да стигне до Кейси.

— Мадам! — кимна той на Къртни.

— Извинете ме, мисля, че Шандос ме вика — тя забързано се отправи към съпруга си.

Деймиан не се обърна да види беше ли тръгнала, той просто грабна Кейси и я целуна — силно. Колко отдавна трябваше да го направи, а не да бъде объркан и развълнуван, както се чувстваше сега... И двамата...

— Ето това е раздяла, истинска — рече той и я пусна да стъпи на земята.

— Така ли? — попита Кейси почти без дъх. — Не бих казала. Не се разделям по няколко пъти.

— Нито пък аз, не обичам раздялата! — Деймиан наведе глава.

— Не я обичаш?

— Кейси, аз... — опита се каже нещо, но не можа. Както винаги, излезе съвсем друго. — Знаеш ли, градът ми харесва. Мисля да открива представителство на Рътлидж Импорт тук.

— Ти?

— Да! И бих искал да знам дали ще се съ согласиш да дойдеш с мен до съда, когато се преместя в Уако.

— Да дойда с теб до съда? — не вярваше на ушите си. — Ще ме съдиш ли?

— Не те моля да разширяваш къщата си, Кейси. Да, да дойдеш с мен в съда — в някой от следващите дни, ще се опитам да кажа на родителите ти и да ги помоля да ни разрешат да се оженим. Един дълъг щастлив съюз ще...

— Искаш да се ожениш за мен?

Той се разсмя от изумения ѝ поглед и каза нежно:

— Най-много от всичко желая именно това.

Кейси онемя. Мълча дълго, само го гледаше и Деймиан почувства, че ще се разпадне. Тогава го попита с недоумяващ глас:

— И какво общо има съдът, по дяволите? Попитай ме сега!

Деймиан задържа дъха си.

— Съгласна ли си?

— Кажи го!

— Да се омъжиш за мен?

— О, да. Да! — Тя се хвърли на врата му и извика още веднъж.

— Да! — после изведнъж се взря в очите му и каза:

— Защо не ме попита досега?

Деймиан се засмя.

— Неувереност — това чувствах през цялото време, докато осъзная, че имам нужда от теб, че ти си всичко за мен, ти придаваш смисъл на живота ми, Кейси. Как можех да не разбера досега, че това е най-важният въпрос в живота ми, който толкова дълго ме тормозеше, че най-накрая реших да те попитам. Мислех да те попитам още на връщане от Калтърс, но ти просто изчезна и не можах.

— Ще се постараям заедно да я преодолеем тази неувереност, Деймиан. И аз бях нещастна, когато те напуснах. Можеше да ме спасиш, ти дори се опита, толкова болка имах в душата си, но не ме попита. Отговорът ми щеше да бъде същият — вече бях безнадеждно влюбена в теб.

Деймиан я притегли към себе си.

— Толкова съжалявам...

— Не, не се извинявай, просто аз още по-трудно се справям, когато стане въпрос за чувства. Мога само да говоря! Имам предвид,

ако още бях нещастна и видех, че няма надежда за нас. Мисля, че просто съм се страхувала да погледна истината в лицето. Така, че ако имам някаква вина...

— Мисля, че не — прекъсна я той с усмивка. — Ако си спомниш всичките седмици на несполука, просто ще се постарая никога да не се повторят.

— Ето това е обещанието, което искам да чуя... И да те прегърна.

Имаше много повече обещание в нежната целувка, с която той ѝ отговори: обещание за любов, която никога нямаше да изчезне...

Отдалече ги гледаха родителите ѝ. Къртни каза на Шандос, видимо удовлетворена:

— Прилича ми на женитба.

Шандос също се усмихна и проследи погледа ѝ, за да види дъщеря си в мига на страстната целувка:

— Нали?

Тя погледна съпруга си развълнувана и добави:

— Надявам се, че този път ще му дадеш шанс да докаже себе си, а не веднага да се нахвърляш върху него.

— Аз? — той се засмя. — Разбира се, Котешко око, не съм и мислил да направя друго.

— Разбира се, че не би постъпил по друг начин — почти без глас промълви тя.

Издание:

Джоана Линдзи. Само ти

Издателство: „Бард“

Редактор: Иво Тодоров

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.